

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

மெரியோர் செய்த பெரும்பிழைகள்

I. சிவஞான முனிவர்—முதற்பகுதி

ஆசிரியர்

சைவ சமய சண்டமாருதம்
சைவ சமயக் காவலர்
சைவ சித்தாந்தச் செம்மல்
நக்கீரன் வழியடிமை

புலவர். பி.மா. சோமசுந்தரனார்

இராணிப்பேட்டை

பொன்காட்டும் தோகை மயில்காட்டும் செவ்வேள்
 புகழ்நாட்டும் சந்தழகிலே
 பொற்பான பாம்பன் பதிவந்த அருளே
 புனிதாத் வைதத்து நெறியே
 நன்காற்றும் சைவ நலங்காட்டும் நூல்கள்
 நவின்றிட்ட ஞானகுருவே
 நட்டார்கள் துன்பம் நலியச்செய் கவச
 நலநூல் புகன்ற முனியே
 வன்மாற்றம் வஞ்சம் களவோடு மோகம்
 வழிநெஞ்சன் வன்கணுடையேன்
 வன்மாற்றும் கொங்கை யவர் பொன்மண்
 நசையின்

வகையாலு நொந்து மிழிவேன்
 குன்றக்கன்மங்கள் குலைந்தோடும் வண்ணம்
 குருவாகி என்னையருளாய்
 கோடாதஞான நெறிமன்னு குமர
 குருதாசன் என்னுமணியே.

-பி.மா. சோமசுந்தரனார்
 இராணிப்பேட்டை

சிவஞான மாபாடியம் மறைந்திருந்த வரலாறு

சிவஞான முனிவரின் மகாபாடியத் திவ்வியா
மிர்தத்தை உலகம் உண்டு களிக்க வையாதது
சந்திரனுக்குக் களங்கமும் சூரியனுக்குப் பல்முறிவும்
போல ஒன்றானும் குறைவின்றி எல்லாச் சுகுண-
நிறைந்தவங்கும் பரம தயாளமூர்த்திகளாகிய
லஜீ சுப்பிரமணிய சுவாமிகளுக்கும் ஒருகுறை
ண்டென்று சொல்வதற்கு ஏதுவாகின்றது.

பூலோகத்தில் ஒரு குறைவாயினும் தம்பால்
இருக்கப் பெறுதார் இலராதலிற் திருஷ்டி பரிகார
நிமித்தமாய் இக்குறைவைச் சகித்திருக்கின்றனர்
போலும்! சைவ சமய சாத்திர மாதலிற் பரிபக்கு-
வர்க்கன்றி அளித்தற்காகாதெனில் சித்தாந்த
ரத்திரமெல்லாம் அச்சின்வாய்த் தோன்றி அகில
லாகமும் பரவிக் கிடக்கும் இஞ்ஞான்றைக்கு
தமையா தென்றன்றோ மறுக்கப்படும். மகா
ன்னிதானத்தின் திருவுள்ளம் இதனைச் சற்றே
சிந்தித்தற்குச் சிவபெருமான் கிருபைபுரிவாராக.

கலித்தொகைப் பதிப்புரை

சீ.வை. தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள்)

உ
திருச்சிற்றம்பலம்
ஓம் சுகப்ரஹ்மணே நம:

பெரியோர் செய்த பெரும்பிழைகள்

1. சிவஞானமுனிவர் (முதற்பகுதி)

அகத்தியர் வரத்தால் பிறந்த மாதவச் சிவஞான
முனிவர் அறிவுறுத்தும் உண்மைகள்

	பக்கம்
1. சிவலிங்கம்=ஆண்குறியும் பெண்குறியும்	18
2. சூத்திரர் சூத்திரர்க்கே குரு	24
3 சோற்றில் கல் ஆய்தல்	54
4. சிவனுக்குக் காவியாடை அளித்தல்	89
5 மலைமகள் என்னும் தேவியின் பெயர் அமங்கலம்	72
6. திருநீற்றை வட்டமாக அணிதல்	92

மேலும் பலவுள. அவற்றை நூலினுள் கண்டு களிக்க

ஆசிரியர்

சைவசமயக் காவலர், சைவ சமய சண்டமாருதம்,
சைவசித்தாந்தச் செம்மல், நக்கீரன் வழியடிமை

புலவர். பி.மா. சோமசுந்தரனார்

இராணிப்பேட்டை

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. சுத்தாத்துவிதம்	1
2. சீகண்டருத்திரர்	9
3. சிவலிங்கவுண்மை	18
4. சாதி வேற்றுமை	24
5. பிரமகுத்திரம்	27
6. ஆகம வரலாறு	35
7. செய்யுள் நலம் பாராட்டல்	49
8. மணற்சோறு	54
9. துறவுநிலை	57
10. இலக்கண விளக்கச் சூருவளி	61
11. கேட்போரும் யாப்பும்	78
12. கல்லாடையும் கண்ணுதற் பரமனும்	89
13. மாதரும் மகரமீனும்	98
14. கம்பராமாயணக் குற்றங்கள்	100
15. நன்னாவலர் முகநகை	103
16. சிவதத்துவ விவேகம்	115
17. முடிப்பு நுவற்சி	119

“கந்த புராண நவநிதியம்”

(கந்தபுராணதத்துவ நூல்)

திருவிடைமருதூர்

ஸ்ரீமகாலிங்க கவாசி தேவஸ்தானம்-வெளியீடு எண்: 43

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

1969

“கந்தபுராண நவநிதியம்” — முகவுரை,

“கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் பதியிலக்கண முதலியவை களை நமது புல்லறிவு நீங்க உபதேசித்தருளினார். கந்தபுராணத்தின் உண்மைப் பொருளை உணராதவர் கள் தமது ஆராய்ச்சிக் குறைவினால் மாறுபட்ட பொருள் கொண்டு, முருகக்கடவுளை இகழ்ந்து அதிபாதகர்களாகி சிவத்துரோகிகளாய் ஏரிலாய் நரகத்துக்கு இரையாகின்றார்கள்.

இங்ஙனம்,

திருவிடைமருதூர்

2-10-1969

பொன்-சுப்பிரமணியயிள்ளை

தலைமைத் தமிழாசிரியர்,

திருவாவடுதுறை ஆதீன உயர்நிலைப்பள்ளி.

“கந்தபுராண நவநிதியம்” - (175-ஆம் பக்கம்)

அதிசுத்தமாகிய சிவலிங்கக் குறியை அசுத்தக் குறிகளா மென நினைப்பினும் சிவதூடணமாகப் முடியும். இவ்வுண் மைகளை வேதாசுவாசிகள் வாயிலாக அறியும் பெருவாழ் வைப் பெருத கீழ்மக்கள் சிவனைத் துரஷ்டிக்குட்பட்ட இயற்றிய சுலோகங்களும் பிறவும் புன்மொழிகளா மென்பது துணியப்படும்.

பொன்-சுப்பிரமணியயிள்ளை

நூலாசிரியர், தமிழாசிரியர்,

திருவிடைமருதூர்

திருவாவடுதுறை ஆதீன உயர்நிலைப்பள்ளி.

திருச்சிற்றம்பலம்
ஓம் குமரகுருதாச குருப்பீயா நம :

முன்னுரை

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

‘பிரணவ மேனிச் செவ்வேட் பிரான்ஓரு பெரிய
சொர்க்கம்
பிரணவ தூய மாயை பிறங்குமுன் மனையுலோகத்
தரணப் மேலாஞ் சோம லோகமே யாமதைத்தான்
மரணசன் மங்க ளில்லார் வதிசிவ லோகம் ஏன்பார்’

(“பிரணவ தூய மாயையில் விளங்கும் உன்மன
லோகத்து அரணுகிய விண்ணின் மேலதாயுள்ள சோம
லோகமே பிரணவத் திருமேனி கொண்ட முருகனின்
ஒப்பற்ற பெரிய சொர்க்கமாகும். பிறப்பு இறப்பு
இல்லார் வாழும் சிவலோகமும் இதுவே”) என்று
அருளிச் செய்துள்ளார். இதற்குமேல் எவ்வுலகும் இன்று
என்று சைவ மகாபுராணம் கூறும். மற்றும் ஸ்ரீமத்
சுவாமிகள்

சொற்றவெவர் சிவலோ கந்தான் துலதிக் குகமென்
பேர்கள்
பெற்றுள பகுதி கட்டும் பெரிதெனப் பரமெ னும்பேர்
உற்றவீர் பகுதி யுச்சி யுளதெனல் மேற்கோ ளோடு
சொற்றுள ஏனது திட்டம் துளக்கலான் மதுகைத்
தாமே

ஒப்பற்ற சிவலோகம் என்று இங்குக் கூறப்பட்டது
தூலப்பிரகிருதி சூக்குமப் பிரகிருதி ஆகியவற்றுக்கும்
மேல்நிலையினது எனப்படும் பரப்பிரகிருதியின் உச்சியில்

விளங்குவது என்பதை எமது திருப்பா என்னும் நூலின்
 உரையாகிய திட்டம் பற்பல மேற்கோளோடு விளக்கிச்
 செல்லலால் மதுகையுறுவதேயாகும். (இந்நூற்கண்
 சீகண்டருத்திரர் என்னும் அத்தியாயத்து யாமும் விளக்கி
 யுள்ளாம்) என்றும் விளக்கியருளினார்.

“அப்பரப் பகுதி தன்னில் அவிரும்உன் மனைக்கு
 மேலே
 செப்பிடக் கலைபொன் றில்லை யாகவிற் சிவ
 லோ கத்திற்
 கொப்புமின் றியர்வு மின்றென் றுணர்பவர் ஓம்
 உடம்பற்
 கிப்பெரு நிலைநீத் தேகீழ் இசைப்பது சழக்குகென்
 னாரே

என்று அருளிச் சோமலோகமாகிய பெருநிலையை விடுத்து
 முருகனைத் தாழ்த்தி யுரைப்பார் செயல் குற்றப்படுவதே
 என்றும் தெளிவுரைத்தனர். மேலும்

அ) “இத்திற ழுமர்த்தி தன்னை ஏன்னொரு தெய்வத்
 தேனை
 ஏத்திற மறைக்கும் ஏட்டா இறைவனை ஏனையாள்
 அன்பைச்
 செத்துறல் ஒழிக்கும் இன்பைத் தீஞ்சுவைக்
 கரும்பைக் கண்டைக்
 குத்திர மொழிகள் கீழ்மை குயிறனிங் கென்னே
 ஏன்னே.

ஆ) ஏன்னுயிர் நாய கத்தை ஏனைக்கொளின் னருட்டு
 ருந்தை
 இன்னுயிர் வானோர் ஏனோர் இவறல்கூர் மதுர
 வட்டை
 ஏன்னுய ராசை தீர இனிதுதின் பேன்க டிப்பேன்
 புன்னுதி படிப்பார் கீழ்மை புகறனிங் கென்னே
 ஏன்னே

என்றும் சுவாமிகள் புல்லர் செயல் கண்டு வருந்துவா
ராயினார். முருகனைக் கீழ்மை கூறும் நுனிப்புல் மேய்ந்
தாரை மகாதேசோ மண்டலத்தார் மதிக்கலாமோ
சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுடைய சிறுமனிசர் சிவானு
பூதி பெருதே சிவருகளை இழித்துரைப்பாயினார். உமா-
பதியைக் கீழ்ப்படுத்தலும் சுப்பிரமணிய பெருமானைக்
கீழ்ப்படுத்தலும் செய்து பாசண்டராவார் பலரேயாயி
னார்.

இன்னோர்க்கும் ஏனையர்க்கும் நல்லறிவு கொளுத்திப்
பாசண்ட நெறியினின்றும் மீட்டு நன்னெறியிலுய்த்தல்
மகாதேசோ மண்டலத்தார் கடன்மையாம். இதிலின்றும்
எக்காரணத்தேனும் ஒருவுவார் உளபோல் அவரை
ஸ்ரீமத் சுவாமிகளின் அருளும் குகப்பரமனின் அருளும்
ஒருவியே நிற்கும் என்க.

தம் பாடியங்களை உலகு நம்புதலினால் மடவிருத்தி
யுண்டாம் என்னுங்கருத்தானே அவையற்றிற்குப் பல
மதிப்புகள் அருத்தவாதமாகக் கற்பித்தெழுதுபு தெய்வ
சன்னிதியில் ஒட்டும்போட்டு வைத்தனர் என்பது காணப்
படுகின்றது. காக்கை குட்டி போட்டது என்றாலும்
உண்மையென்று கருதும் இயல்பினரும் பலராகவே
காணப்படுகின்றனர். அன்னோர் இந்நூலை ஓதியுணரின்
உண்மையுணர்ந்து உய்திநெறி கூடுவர் என்பது சரதம்.

இராணிப்பேட்டை
27-10-1992

நக்கிரன் வழியடிமை
பி. மா. சோமசுந்தரனார்

பெரியோர் செய்த பெரும்பிழைகள்

1. சிவஞானமுனிவர் (முதற்பகுதி)

1. சுத்தாத்துவிதம்

சிவஞான முனிவர், தாமருளிச் செய்த சிவஞான மாபாடியத்தே,

“இவ்வத்துவிதம், ஏனையோர் கூறும் அத்துவிதம் போலக் கேவலம் என்றதல், விசிட்டம் என்றதல், மறுதலை என்றதல், யாதானும் ஒன்றன் விசேடிக்கப்பட்டு நின்று பொருளுணர்த்தாது, சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்துதலிற் சுத்தாத்துவிதம் என வழங்கப்படும். ஈண்டுச் சுத்தம் என்றது யாதானும் ஒன்றன் விசேடிக்கப்படாது நின்றலை. அது “விசிட்டசத்தை”, “சுத்தசத்தை” எனத் தார்க்கிகர் கூறும் வாய்பாட்டானும் அறிக. ஏனையோர் கூறும் அத்துவிதம் கேவலம் முதலியவற்றின் விசேடிக்கப்படாத வழி அவர் கூறும் பொருள் தருதற்கு ஏலாமையின், அவையெல்லாம் சுத்தாத்துவிதம் ஆகாமையும் காண்க.”

என்று சுத்தாத்துவிதத்தை விளக்கியுள்ளார்.

முனிவர் கேவலாத்துவிதம் என்று கூறும் நெறியைக் கற்பித்த சங்கர ஆசிரியர் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு அல்லது அதற்குப் பிற்பட்ட நாளில் வாழ்ந்தார் என்று

வரலாற்று ஆசிரியன்மார் அறுதியிட்டுள்ளனர். ஏனைய அத்துவிதம் போலச் சுத்தாத்துவிதம் அடைமொழி பெற்றிலது என்று முனிவர் கூறுதலால் சுத்தாத்துவிதம் ஏனைய நெறிகட்குப் பிற்பட்டதாதல் பெறப்படும். படவே, சுத்தாத்துவிதம் என்னும் வழக்கு மிக அண்மைக்காலத்தது என்று முடியும். இது நறிதன்று; வாய்மையும் அன்று.

சுத்தாத்துவிதம் என்று சைவரும் விசிட்டாத்துவிதம் என்று வைணவரும் கூறிக்கோடலைக் காண்டும். இங்ஙனமே கேவலாத்துவிதம் எனவோ மறுதலை அத்துவிதம் அல்லது விரோதாத்துவிதம் எனவோ அவ்வந்நெறியினர் கூறிக்கோடலைக் கண்டாமில்லை. அவ்வவர் பாடியத்தேனும் அவ்வச் சொற்கள் பயின்றிருத்தல் வேண்டும். பயிலவில்லை எனில் கேவலாத்துவிதம், மறுதலை அத்துவிதம் எனக் கூறுதல் படைத்து மொழிதல் என்னும் குற்றத்துக்கு ஆட்படும். அன்றியும் கேவலம் என்பதால் விசேடிக்கப்பட்டவழி மாயாவாதியர் கூறும் பொருளை அத்துவிதம் என்ற சொல் பயத்தல் யாங்ஙனமோ? அஃது இன்மைப் பொருளைக் குறிக்குமெனக் கொள்ளினும் “இரண்டு இல்லை” என்ற பொருளைத் தருமேயன்றி மாயாவாதியர் கூறும் அத்துனை விரிந்த பொருளைத் தராதென்க. எனவே கேவலம் என்னும் அடைமொழியாற் பயனின்று.

அன்றியும், ‘சுத்தாத்துவிதம்’ என்பதிலுறு ‘சுத்தம்’ தூய்மைப்பொருளைப் பயக்குமோர் அடைமொழியன்று எனின், பிரமம் ஒன்றே உண்மைப்பொருள், அதற்குப் பெத்தமும் இன்று முத்தியும் இன்று என்னுமாற்றான் அத்துவிதம் என்பதன் பொருளும் இதுவேயாதல்

வேண்டும் என்னும் ஏகான்மவாத நிலைக்கே அக்கூற்று
கொண்டுய்க்கும்.

சுத்தம் அடைமொழியன்று எனல் 'அத்துவிதம்'
எனினும் 'சுத்தாத்துவிதம்' எனினும் ஒன்றே என்றே விளக்-
கும். விளக்கின் சுத்தாத்துவிதம் என்று கூறிக்கோடலால்
வரும் சிறப்பு ஒன்றுமின்றே. 'வெண்ணிலா' என்பதன்
கண் வரும் 'வெண்மை' இனம் விலக்க வந்ததல்லாத
இயற்கையடைமொழியாதல் போலச் சுத்தாத்துவிதம்
என்பதிலுறு சுத்தமும் இயற்கையடைமொழியாதல்
வேண்டும். வெண்ணிலா என்பது யாண்டோ ஓரிடத்தில்
பயிலும். நிலா என்பதே வழக்கினும் செய்யுளினும்
பெருவரவிற்கும். அங்ஙனமே 'அத்துவிதம்' எனலே
சாலும். சுத்தாத்துவிதம் எனல் வேண்டற்பாலதன்று
என்க.

பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களும்
அனாதிநித்தியம். அவற்றுள் 'பதி' ஆகிய சிவமே
'கரியாணை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக், கணை-
கடலைக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற பெரியாணை'
என்று நாவரசுகளின் தமிழ்மறை கூறியாங்குப் பசு,
பாசங்களிலும் வியாபித்து உள்ளது. உள்ளதாயினும்
பசுவாய ஆன்மா பதியாகிய சீவத்தை அறியாதிருக்கிற்-
றமையின், அந்நிலை த்துவீதம் பெத்தாத்துவீதம் ஆம்.
இது பேதாத்துவீதம் எனவும் படும். பாசம் நீங்குமறு
சோகம்பரவனை புரியும் அத்துவித வுபாசனை வாயிலாக
எய்தும் சுவானுபவ சம்பந்த அத்துவீதம் முத்தி நிலைத்து.
இதுவே சுத்தாத்துவீதம் ஆம். இவ்வாறன்றிப் பெத்தம்,
முத்தி இரண்டினும் ஒரு படித்தான அத்துவிதமே
கூறத் துணியின் அஃது ஏகான்மவாத முடிபினையே
கொள்ளும்.

பதி, பசு என்னும் இருதிறப் பொருள்களின் அனாதித் தொடர்பே அத்துவிதம் ஆகும். புதுவதாக ஒரு தொடர்பு புகல வேண்டா எனல் கூடாது. என்னை? அத்துவிதம் அனாதியே ஆயினும் உபாசனைத் தொடர்பும் அருட்சத்திபதிதல் என்னும் சத்திநிபாதத் தொடர்பும் முத்தி தசையிலுறுதலின் என்க. இந்தத் தொடர்பே உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணம் நிற்பதல் எனப்படுகின்றது. பசுத்துவத்தோடு சார்ந்து பசு எனவும் சிவத்தோடு சார்ந்து சிவம் எனவும் நிற்கும் என அறிக. இவ்விரு அத்துவித நிலைகளையும்,

“ஆணவத்தோ டத்துவிதம் ஆனபடி மெய்ஞ்ஞானத் தாணுவினோ டத்துவிதம் ஆகும்நாள் எந்நாளோ”

என்று தாயுமானவ சுவாமிகள் அருளிச்செயல் காண்க. இம் முத்திநிலை யத்துவிதம் கொள்ளப்படாதாயின் உபாசனாசம்பந்தமும் சத்திநிபாத சம்பந்தமும் இல என்பதோடு சிவத்தோடு கூடிச் சிவமெனவும் நிற்பதல் என்பது வெற்றுவரையாம் என்பதும் தோன்றி நிற்கும்.

இராமானுசர் முதலியோர் கூறும் அத்துவித முடிவுகள் அவ்வம் மதக்குருக்களானே கற்பிக்கப் பட்டன. சுத்தாத்துவிதம் அங்ஙனன்று. என்னை?

“தந்மநோவிலயம் யாதி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்!

தல்லயாச்.

சுத்தாத்வைத ஸித்தி: பேதாபாவாத்! ஏததேவ

பரமதத்வம்!!”

எனவருஉம் மண்டலப்ராஹ்மண உபநிடதம் இத் தொடரை வழங்குதலின் என்க.

பொருள் : “அம்மலேயம் விட்டுணுவின் பரமபத-
மாம். அப்பரமபத லயத்தினால் சுத்தாத்துவித சித்தி.
பேதமின்மையால். அதுவே பரமதத்துவம்” எனலாம்.
விசிட்டம் முதலியவற்றை முன்னே கொண்டு வரும்.
அத்துவிதம் வேதத்தில் இல்லாமைபோலச் சுத்தம்
என்பதனை முன்னே கொண்டு வரும் அத்துவிதமும்
வேதத்தில் இன்று என்றாரை மறுக்க இயலாது கிடந்த
சைவரும் இறும்பூதுறுமாறு சுத்தாத்துவிதம் மறை
மொழியே என்று இச்சுருதிகொண்டு நிறுவியவர்
பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் ஆவர். இந்
நன்றியை எண்ணிப் பார்க்கும் சைவரும் உளர்கொல்?

இது காறும் கூறியவற்றால் சுத்தாத்துவிதம் தொன்-
மை நெறியே என்பது புலப்படும். இதனாலன்றோ இந்தி-
யக் குடியரசுத் தலைவராயிருந்த இராதாகிருட்டிணன்
என்பார் “ஹைய சுத்தாத்துவிதக் கொள்கையை-
யுடைய வேதங்களுக்கும் பறைய உபநிடதங்களுக்கும்...
.....” என்பாராயினார். எனவே பிறரைப் போலப்
படைத்து மொழிந்து கொண்ட புதிய நெறியன்று
சுத்தாத்துவிதம் எனவும் அது தொன்மை நெறியே என
வும் நன்கு விளங்கும். விளங்கவே, பின்னாலில் எழுந்த
கேவலம் முதலியவற்றால் விசேடிக்கப்படாது சுத்தமாய்
தின்றே பொருளுணர்த்தவதால் சுத்தாத்துவிதம் எனப்பட்
டது என்பது சிவஞான முனிவரின் கற்பனையே என்பது
புலனாகும்.

முனிவர் நாளில் சூத்திரர் வேதம் ஓதலாகாது
என்னும் கொடிய விதி ஆட்சியில் இருந்தது. வெள்ளை-
யரே வேதத்தை யாலரும் ஓதுமாறு வெளிப்படுத்தியவர்.
வெள்ளையர் ஆட்சியால் ஏற்பட்ட நன்மைகளுள் வேதம்

வெளிப்பட்டதும் ஒன்றாகும். எனவே முனிவர் வேத-
மோடு ஆகமம் ஒதும் வாய்ப்புப் பெற்றாரல்லர். இவ்-
வுண்மை,

“மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோத மூலத்-
துக்குத் தாம் ஒரு பேருரை (பாடியம்) எழுதவேண்டும்
என்று நெடுங்காலமாக நினைந்திருந்தார் முனிவர்.
அதற்கு வேதசிவாகமங்களை நன்கு அறிந்திருத்தல்
வேண்டும். அதனால் முதலியாரிடம் தாம் வேத சிவா
கமங்களை ஓதியுணர வகை செய்ய வேண்டும் எனக்
கேட்டார். முதலியார் மன மகிழ்ந்து வேத சிவா
கமங்களையுணர்ந்த சைவ அந்தணர்களை வரவழைத்து
முனிவரின் கருத்தைத் தெரிவித்தார். அவர்கள்
முனிவர் அந்தணர் அல்லர் என்பதால் சற்றுந்
தயங்கினர்”

(உலகத் தமிழ்க் கல்வி இயக்கம் வெளியிட்ட...
சிவஞான மாபாடியம்)

என வருவதால் பெறப்படும். இதனால் சிவஞான முனிவர்
வேத சிவாகமங்கள் முழுவதும் உணர்ந்தவர் எனற்குச்
சான்று இல்லை. வந்த அந்தணரின் கல்வித்திறம் யாதோ?
அவர் சிறந்த திறமுள்ளவரே எனக் கொள்ளினும்
சிவஞான முனிவருக்கு முழுதும் கற்பித்தார் எனற்கும்
உறுதியில்லை. அன்றியும் காலமும் இடம் கொடாது.
இத்துணை இடர்ப்பாட்டில் முனிவர் கூறியுள்ள விளக்கத்-
துக்கே பேராற்றல் வேண்டும். எனினும் சிவஞான
முனிவர் மண்டலப்ராஹ்மண உபநிடதத்தை உணர்ந்-
திருப்பரேல் சுத்தாத்து விதம் பற்றிய அவர் விளக்கமும்
வேறுபட்டுச் சிறந்திருக்கும் என்பதற்கு யாதும் ஐயுற-
வின்று என்க.

சுத்தாத்துவிதம் என்பதிலுறு “சுத்தம்” என்பது யாதானும் ஒன்றன் விசேடிக்கப்பட்டு நின்று பொருளுணர்த்தாது சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்தலைச் சுட்டும் என்னும் முனிவரின் விளக்கம் வியனுடைத்தன்று என்று இதுகாறும் விளக்கினோம். விளக்கியமையால் சுத்தம் என்பது தூய்மைப் பொருளை பயக்குமோர் அடைமொழியே என்பது உணரப்படும். அவ்வடைமொழியின் சிறப்பை ஈண்டுக் காட்டுவாம்.

மண்டலப்ராஹ்மண உபநிடதம் விட்டுணு கதியாகிய பரமபதத்தைத் கீழ்ப்படுத்து உரைத்தலானே அப்பரமபதம் பேதத்தோடு கூடிய சித்தி என்பதும் அதனால் அது சுத்தாத்துவிதம் ஆகமாட்டாது என்பதும் தெளியப்படும். விட்டுணுவின் பரமபதத்தினும் மேம்பட்டு நிற்பது சிவகதி. அதுவே வைதிக சைவ தூற்றுணிபு என்பது

“தஸ்மாத் ஸர்வாந் பரித்யஜ்ய த்யேயாந்

விஷ்ணவாதிகாந் ஸுராந்!

சிவ ஏவ ஸதா த்யேயஸ் ஸர்வஸம்ஸார மோசக:!!”

(“சமுசார துக்கநாச முத்திப்பேற்றின் பொருட்டு விட்டுணு முதலிய எல்லாத் தேவர்களையும் விட்டு எஞ்ஞான்றும் - தியேயனாகவுள்ள சிவனையே தியானிக்க வேண்டும்”) என்று அதர்வண வேத சரப உபநிடதமும், “பரமவத் துவித சைவ மெய்ஞ்ஞானி பாரளந் தவன்முத லோரால், வரமுறப் பூசை புரிந்திடத்தக்கோன்” என்று ருதசங்கிதையுந் கூறுமாற்றான் உணரப்படும். இச்சிவகதியின் மேல் ஒரு கதி இன்றென அறிவுறுத்துதற்பொருட்டே “அதுவே பரம தத்துவம்” என்று உபநிடதம் கூறியது. பேதமின்மையே சுத்தாத்துவிதம்; பேதமுண்மை சுத்தாத்துவிதமன்று; எனவும் கூறிற்று. இதனால் சுத்தம் என்பது தூயதன்மையைக்

காட்டுமோர் அடைமொழி என்பது போந்தது. இங்ஙனம் சுருதி விளக்குதலால் சுத்தாத்துவிதம் தொன்னெறியாதல் தெளிவுறும் என்க.

சுத்தம் என்பது தூய்மையைக் குறிக்கும் அடைமொழியே என்பதை

“பொய்கண்டார் காணப் புனிதமெனும் அத்துவிதமெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாள் எந்நாளோ”

என்று தாயுமானவ அடிகளார் உணர்த்தலையும் கருதுக. புனிதம்—சுத்தம்

இதுகாறும் கூறியவற்றால் சுத்தாத்துவிதம் என்பதிலுறு சுத்தம் என்பது யாதானும் ஒன்றன் விசேடிக்கப்படாது நின்றலைச் சுட்டும் எனவும் எனவே சுத்தாத்துவிதம் என்பது அங்ஙனம் விசேடிக்கப்பட்டு நின்று பொருளுணர்த்தாது சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்துதலாம் எனவும் சிவஞான சுவாமிகள் கூறுவன பிழைபடுவ என்பதும் சுத்தம் என்பது தூய்மையைக் குறிக்க வந்த அடைமொழியே என்பது நன்கு விளங்கும். விளங்கவே சுத்தம் என்றது யாதானும் ஒன்றன் விசேடிக்கப்படாது நின்றலை என்று மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் சொற்றது அவர்தம் கற்பனையில் தோன்றியதேயன்றி உண்மையன்று என்பதும் புலனாம். அடைமொழியில்லாத அத்துவிதம் பெத்த தசையிலும் (சுத்தம் என்னும் அடைமொழியைத் தனக்கு முன்னே கொண்டுவரும் அத்துவிதம் ஆகிய) சுத்தாத்துவிதம் முத்தி தசையிலும் முப்பொருளுக்கும் உள்ள தொடர்பை உணர்த்துவ என்பதும் உள்ளத்தில்பதிக்கற்பாற்று.

2. சீகண்ட ருத்திரர்

“கண்ணுதல் யோகி ருப்பக் காமனின் றிடவேட்
கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராதி மெலிந்தமையோரார் பாரூன்
எண்ணிவேள் மதனை யேவ எரிவிழித் திமவான்
பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந் துயிர்க்குப் பேரின்ப மளித்த
தோரார்

என்பது சிவஞான சித்தியாரிலுறும் ஒரு திருச்செய்யுள். இதன்சுண் போந்த தக்கிணு மூர்த்தம், காமசங்காரம், உமாசகம், கலியாண சுந்தரம் முதலிய மூர்த்தங்கள் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராய சீகண்டருத்திரருடையனவே என்று கொண்டு,

“சீகண்ட ருத்திரர்க்கு உரிய வடிவங்களும், பெயர்-களும், தொழில்களும் முதல்வனுக்கும் ஒப்பவுள என்பது வாயுசங்கிதையுட் கூறப்படுதலின், ஈண்டுக் கூறியன எல்லாம் முதல்வனுக்கு உரியனவே-யாமெனக் கொள்க. அற்றுகலினன்றே, ஈண்டுக் கூறிய வடிவங்கள் எல்லாம் மகேசுர மூர்த்தம் இருபத்தைந்தனுள் வைத்தெண்ணப்பட்டன”.

என்று சிவஞான முனிவர் கரைந்தருளிஞர். முனிவர் “முதல்வன்” என்று கூறியது மகேசுவரனை யாதல் வேண்டும். என்னை? அவை மகேசுவர மூர்த்தம் இருபத்-தைந்தனுள் வைத்தெண்ணப்பட்டன என்றாகலின் மகேசுவரனுக்கும் மேலாகச் சாதாக்கிய சதாசிவன் உளன் என்று சாத்திரம் சாற்ற முதல்வன் என்று மகேசுவரனைக் கூறிக் கோடலாற்றான் யாது பயன்? இம் மகேசுர

சதாசிவரும் மாய்வர் என்று அவ்வாயுசங்கிதையே வழங்குமே. வழங்கலால் முதல்வனாவார் இவரல்லர் எனல் போதருமே.

அன்றியும் மகேசுவரன் பெயரும், சின்னமும் சேகண்டருத்திரர்க்கு எய்தின என்னது ஈங்கு மாற்றிக் கூறப்பட்டதற்கோர் காரணம் வேண்டுமன்றோ! என்னை? ("ருத்ரமூர்த்தேச்ச தந்நாம தத்திந்நாம் தஸ்யகேஷ்டிதம் ஸதாசிவஸ்யந்நாம") (உமாபதியாகிய) "சதாசிவனுக்கு உரிய பெயரும் சின்னமும் உருத்திர மூர்த்திக்கும் எய்தின" என்று மஹாஸ்காந்தபுராண உபதேச காண்டம் 71 ஆம் அத்தியாயம் கூறுதலின். நம் முனிவர் பெருமானும் தமது மாபாடியத்தே "சேகண்டருத்திரன்... பரமசிவனுக்கு உரிய எல்லாப் பெயர்களும் வடிவமும் தொழிலும் பெற்றுடையவன்" என்றே கூறியுள்ளார். எனினும் ஈண்டுச் சேகண்டருத்திரரின் பெயர் முதலியன மகேசுவரனுக்கும் எய்தின என்று முனிவர் கூறுதலால் மகேசுவரன் என்னும் பெயரும் சேகண்டருத்திரருடையதாதல் பெறுதும். பெறவே மகேசுவரன் என்ற பெயர் அனந்தனுக்கே உரியது என்னும் கருத்துப்பட முனிவர் உரைத்தல் ஒவ்வாது. சேகண்டருத்திரர் மகேசுவரர் எனவும் வழங்கப்படுவர். வழங்கப்படலை

"ஏவம் கல்பேஷு கல்பேஷு ப்ரஹ்மவிஷ்ணு

மஹேச்வர:!

பரஸ்பரேண ஜாயந்தே பரஸ்பர ஜயைஷிணா!!"

("இவ்விதமாகக் கற்பந்தோறும் பிரம வீட்டுணு மகேசுவரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வேறல் கருதி ஒருவர்பால் ஒருவர் உதிக்கின்றார்கள்") என்று அவ்வாயு சங்கிதையே காட்டுதல் காண்க. இதனால் மகேசுவரன் என்னும் பெயர் அனந்தனுக்கே உரியது எனல் சாலாது என்க.

சதாசிவனுக்கு உரிய பெயரும் சின்னமும் உருத்திரமூர்த்திக்கும் எய்தின என்பது வெளிப்படலாலும் (மகேசுவரனுடைய பெயரும் சின்னமும் உருத்திரருக்கு எய்தின என்று வெளிப்படாது) உருத்திரமூர்த்திக்கு உரிய பெயரும், வடிவமும், தொழிலும் மகேசுவரனுக்கு எய்தின என்பது வெளிப்படலாலும் மகேசுவரமூர்த்தியிறுவாயான திருமேனியே பரமசிவனுக்குச் சுதந்திரவடிவம். ஏனையவை யன்னவல்ல என்று முனிவர் மாபாடியத்துள் கிளந்த முடிவுதான் யாங்ஙனம் மணம் பெறும்? அன்றியும் சதாசிவப் பெயர்க்குரிமையுடைய உமாபதியின் பெயரும் அடையாளமும் பெற்ற உருத்திரனே உளன்; அனந்தப் பெயரிற்குரிய மகேசுவரனின் பெயர் முதலியன பெற்ற உருத்திரன் இலன் எனவும் முடியும். அனந்தனைச் சதாசிவன் எனலும் வழக்கின்கண் இன்றே. மேலும், உமாபதியே சதாசிவன் என்னும் உண்மையையும் முன்னர்க் காட்டுவாம்.

பிரம விட்டுணு ருத்திரர்கட்குரிய உறையுள், ஊர்தி, சென்று மீடல் விளக்கும் வரலாறுகள் பண்டைப் பனுவல்களில் காணக் கிடைப்பன. ஆனால் அனந்தன், அணுசதாசிவன் என்பார் வரலாறுகள் அங்ஙனங் காணக் கிடைப்பன அல்ல, இவ்விருவர் தம் உண்மை தத்துவார்த்தமாய்க் காற்றைப் போலும் விண்ணைப் போலும் இருக்குங்கொல்? மற்றெத் திறமாயிருக்குங்கொல் என்பதற்கு விடை காணக் கூடவில்லை.

சேகண்டருத்திரர் சமயதீக்கை பெற்றோரின் வழிபடு கடவுள் என்று முனிவர் பாடியத்துள் கூறுவதும் சேகண்ட ருத்திரர்க்குரிய தக்கிணாமூர்த்தம், உமாசகம் காமசங்காரம், கலியாணசுந்தரம் என்னும் திருமேனிகள் என்று முனிவர் சித்தியார் உரையில் கூறுவதும் அவம்படுவ என்பது காட்டுவாம்

“விரிவிலா அறிவி னார்கள் வேறொரு சமயம் செய்தே
எரிவினால் சொன்ன ரேனும் எம்பிராற் கேற்ற தாகும்
பரிவினால் பெரியோர் ஏத்தும் பெருவேளூர் பற்றினானே
மருவிநான் வாழ்த்தி யுய்யும் வகையது நினைக்கின்
றேனே”

என்று தாண்டகவேந்தர் அருளியபடி பரசமயத்தவர்க்கும் அவர் வேண்டுமாறு நின்று அருள்புரியும் பரமன், சைவனாய்ச் சிவனே முழுமுதல்வன் என்று தேர்ந்து அவனையே வழிபடும் ஊக்கமிக்கவனாய் ஒருவன் சமய தீக்கைச் செய்துகொண்ட பாவத்தால் அவனை நோக்கி “யாம் ஆகோம் நின் வழிபடுகடவுள். நின்கடவுள் சேண்டருத்திரனே” என்று கூறிப் புறக்கணிப்பான் என்பது அவன் அருளே வடிவானவன் என்பதற்கோ, அறவிடையூர்வோன் என்பதற்கோ, அறிவுடைமைக்கோ சிறிதும் ஏலாது. “அளவறுப்பதற்கரியவன் இமையவர்க்கடியவர்க்கெளியான்” என்னும் மணிமொழியையும் மாறுகொள்ளும். சமயதீக்கைக்கு உரியது என்று அக்கதியைத்தான் நூல்கள் விதிக்கின்றன எனில் நாயன்மாரும் ஏனைய அருளாளரும் அவ்விதியை யுடன்படாது “உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லா தெங்களுத்தமனே” என்றபடி முழு முதல்வனையே பற்றி நின்று அவனடியினை யடைந்தனரே என்க. தீக்கை பெறுவார் “பெற்ற மூர்ந்த பிரானடியல்லது பேணுதெம் சிந்தையே” என்று பரமசிவனையே சிந்தித்துய்வாராக. சேண்டருத்திரனையோ, அனந்தனையோ அங்ஙனம் கொள்ளற்க.

கலியாணசுந்தரர் ஆகிய உமாபதியே சேண்டருத்திரர் என்பது சிவஞான முனிவரின் முடிபாயுளது. இம்முடிவேதத்தையே முரணுதலின் அவைதீகம் எனப்படும். வேத முரணுதலை விளக்குவாம்.

“உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசநம்
நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்! த்யாத்வா முநிர்கச்சதி பூத-
யோநிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத்!
ஸப்ரஹ்ம ஸசிவஸ்ஸேந்த்ரஸ்ஸோக்ஷர: பரமஸ்
ஸ்வராட்! ஸஏவவிஷ்ணு:!”

(“பிரபுவாய், முக்கண்ணாய், நீலகண்டாய், மிகு-
சாந்தனாய் பூதயோனியாய்ச் சமத்த சாட்சியாய்,
உமையோடு கூடினவரையுள்ள பரமேசுவரனை முனிவன்
தியானித்து (தமஸ்) இருளைக் கடந்தெய்துகின்றான்.
பரமேசுவரனையுள்ள அவனே பிரமன், அவனே சிவன்
(குணருத்திரன்), அவனே இந்திரன், அவனே அழிவிலி,
அவனே சுவராட்டு, அவனே விட்டுணு”) என யசர்
வேத கைவல்யோபநிடதம் கூறுதல் காண்க. இதனால்
பிரமவிட்டுணு உருத்திரர்கள் உமாபதியின் விபூதியில்
உள்ளவர்கள் என்பது விளங்கும். இவ்வேத மொழிகளே
கலியாணசுந்தரம், உமாசகம் முதலிய மூர்த்தங்கள்
சீகண்டருத்திரருடைய வல்ல என்று நிறுவுமே. வட-
மொழிக் கந்தபுராணம் சம்பவகாண்டத்து 21ஆம்
அத்தியாயமும்

“தேவ காலாக்நிருத்ரோயந் தவமூர்த்திந்தயாநிதே!
ஸம்ஹர்த்தா ஜகதாமந்தே ஸர்வாதாரோ மராக்-
ரணி:!”

என்று கூறுவதாயிற்று. பொருள் : “தயாநிதியாகிய
மகாதேவ! இம்மூர்த்திதாம் நினது வடிவுகொண்டவரும்,
முடிவில் எல்லா வுலகங்களையும் அழிப்பவரும், சருவ
பிரபஞ்சாதாரபூதரும், சருவதேவர்க்கும் முதன்மை
படைத்தவருமான காலாக்நிருத்திரர்” எனலாம்.
இஃது எம்பிரான் எம்பிராட்டியை மணந்து கொள்ளும்

பொருட்டு எழுந்தருளிய ஞான்று நந்தியம்பகவன்
அவருக்குக் கூறியதாகவுள்ளது. இங்ஙனம் வரும் வேத
மொழிகளையும் புராணமொழிகளையும் முரணிச் சிவஞான
முனிவர் சித்தியாரூரையில் கூறியன பாசண்டமாகவன்றோ
முடியும்?

தென்முகப் பரமனைச் சேண்டருத்திரர் எனல் செவ்-
விது அன்று.

“யேஷு யேஷுச லோகேஷுயேய ஆத்மாந
ஆஸதே!
ஸ்திரிபும் பாவோந தேஷாம்ஹி தந்மயத்வாச்”
சராசரே!!”

(“சராசரப் பிரபஞ்சமாயுள்ள எல்லாம் (ஆத்மாவில்—)
சிவசொருபத்தில் இருக்கின்றமையின் ஒவ்வொருலக
உயிர்கட்கும் ஆண் பெண் என்னும் பான்மை அடங்கி
விட்டது”) என்று ஸ்காந்த மஹாபுராணம் சம்பவ
காண்டம் ஏழாம் அத்தியாயம் இறைவன் தென்முகப்
பரமாசாரியனை எழுந்தருளிய ஞான்று நிகழ்ந்ததைக்
கூறுகின்றது. “கண்ணுதல் யோகிருப்ப” என வரும்
சிவஞான சித்தியார்ச் செய்யுளும் கருதுக. இங்ஙனம்
யாவற்றையும் ஆட்டுவித்தும் அடக்குவித்தும் ஆடல்
புரியும் பரமனைக் கீழ்ப்படுத்து உரைத்தல் இருளின்
வலியேயாம். அன்றியும்

“திருமாலிந் திரன்பிரமன் உபமனியன் தபனனந்தி
செவ்வேள் ஆதித்
தருமமுது குரவருக்குந் தனதருளால் ஆசிரியத்
தலைமை நல்கி
வருமெவர்க்கும் முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான
முத்திரைக்கைம் மலரும் வாய்த்த
உருவழகுங் குறுநகையுங் காட்டியருள் தரும்
சிவனை யுளத்தில் வைப்பாம்.

என்று சிவஞான முனிவர் சிவதத்துவ விவேகத்தில் அருளிய திருப்பாடலையும் முரணி நிற்கும். சீகண்டருத்திரர் தக்கிணுமூர்த்தியாயின் சீகண்டருத்திரரின் ஆசிரியர் அனந்ததேவர் என்பதால் தக்கிணுமூர்த்தி முதற்குரவராதல் கூடாது அன்றோ! மேலும் எழுதாவரைக் கூறிச் சீகண்டருத்திரரோடு முடியும் இப்பாடல் குன்றக் கூறல் என்னும் குற்றத்துக்கும் ஆட்படும்.

மற்றும் தக்கிணுமூர்த்தி, உமாசகம், காமாரி, கலியாணசுந்தரம் முதலிய திருமேனிகளைச் சீகண்டருத்திரர்க்கு உரியன என்று கீழ்ப்படுத்தும் முயற்சி வேத முரண் ஆவதேயன்றி

“மண்ணுலகத்து உள்ள திருக்கோயில்கள் யாவும் அந்தச் சீகண்டருத்திரர் உறையுளாம். தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய தமிழ் மறைகளும் ஏனைய பாடல்களும் அச்சீகண்டருத்திரரை வழுத்துவனவேயாம். சமயகுரவன்மார்க்கும், ஏனைய அடியார்களுக்கும் அருள் புரிந்ததும் அச்சீகண்டருத்திரரேயாம்”

என்றே முடிவுறும். இங்ஙனம் யாவும் சீகண்டருத்திரரையே சார்தலின், மகேசுவரன், சதாசிவன், சத்தி, சிவன் என்பார் இருக்கையால் அவர்க்கும் பயனின்றாய் உயிர்களுக்கும் பயனின்றாய் முடிந்து மண்ணுண்ணி மாப்பிள்ளைகளாய் இருப்பர். என்னை? அவரைப் புகழும் வழுத்துரைப் பாடல்களோ, அவர் வரலாறு, அவரால் உயிர்க்குண்டாம் நலன் அவரால் பயன்பெற்றார் வரலாறு முதலிய விளக்கும் நூல்களோ இல்லையாய்ப் போதலின். சிவஞான முனிவரும் காஞ்சிப்புராணத்தில்

“காமனை முனிந்து நெடுஞ்சடை தரித்துக் கவின்றகல்
 லாடைமேற் புனைந்து,
 யாமெலாம் வழத்தும் துறவியென் றிருந்தும்
 ஒருத்தன் இளமுலைச் சுவடு,
 தோமுறக் கொண்டார் எனச்சிறை யிடல்போல்
 கடர்மனக் குகையு ளேகம்பத்
 தோமொழிப் பொருளை யடக்கியா னந்த முறுநர்வா
 ழிடம்பல வுளவால்”

என்று அருளிஞர். இதனால் காமனை முனிந்தவனும், நெடுஞ்சடைதரித்தவனும், இளமுலைச் சுவடு கொண்டவனும் ஒம்மொழிப் பொருளாய பரமசிவனையன்றிச் சேண்டருத்திரர் அல்லர் எனல் விளங்கும். என்னை? ஒம்மொழிப் பொருள் சிவபிரானே யன்றிச் சேண்டருத்திர ரல்லராதலின். எனவே முனிவரின் இப்பாடல் சிவஞான சித்தியார்க்கு அவருரைத்த உரையை மரபு-கொள்ளும்.

கயிலை முத்திறப்படும். இமயமலைக்கும் ஏமகூட மலைக்கும் நடுவில் உள்ள பூகயிலை என்பதொன்று. இது வெள்ளிமலை எனவும்படும். மேருமலையின்கண் உள்ளது மேருகைலாயம் என்பது. இஃது இரண்டாவது ஆகும். இதற்கும் மேலாகவுள்ளதே அப்பிராகிருத கயிலாயம். இது மூன்றாவதென அறிக இது பிரகிருதி மாயை-யாகிய தூலப்பிரகிருதியையும் அகத்தமாயையாகிய சூக்சுமப்பிரகிருதியையும் கடந்த உம்பரிலேயுள்ள சுத்த மாயையாகிய பரப்பிரகிருதியின் உச்சியில் விளங்கியிருப்பதாம். இதன் மேற்றாக எவ்வுலகமின்று. இதன்கண் இருப்பன எல்லாம் தெய்வத் தன்மையவே. இவற்றை

“ததூர்த் த்வமுந்மநாலோகாத் ஸோமலோக
மலௌகிகம்!

ஸோமஸ் ஸஹோமயாயத்ர நித்யம் நிவஸதிச்வரர்!
ததூர்த் த்வமுந்ம நாலோகாத் யம்ப்ராப்தோந
நிவர்த்ததே!!

(உன்மன லோகத்திற்கும் மேலாக வுள்ளது அந்த அலௌகிக சோமலோகம். உமையோ டேய்ந்து சோமன் என இருக்கும் ஈசுவரன் எச்சோமலோகத்தில் உள்ளானே அது நித்தியம். உன்மனலோகத்திற்கும் மேலாயுள்ள அவ்வுலகத்தினை அடைந்துளோன் பிறவியினின்று நீங்கினவனாவான்)’’ எனச் சைவமகாபுராண வாயுசங்கிதையில் உத்தரபாகம் ஓதுதலிற் பெறுக. இச் சிவலோகமே நம்பியாரூரர் சென்றவாறு அர்ச்சிராதி மார்க்கவழிப்போந்து அடையப்படுவதாம். இவ்வித உன்னத தானத்துறாஉம் உமாநாதனை இடை மாயை, கடை மாயைகளில் வைத்துவிடல் ஏற்புடைத்தாமோ? உமாபதி திருமேனியும் குமரவேள் திருமேனியும் பிரணவமாம். ஆகவும் இம்மூர்த்திகட்கு இருக்கை இடைப்படு, கடைப்படு மாயைக் கண் என்று வரை செய்து ஓதுரைதான் எவ்வாற்றான் ஏயும்? எனவே பரமசிவனே உமாபதி என்பது ஓர்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றான் தக்கிணமூர்த்தி, காமாரி, உமாசகம், கலியாணசுந்தரம் முதலிய திருமேனிகளைச் சீகண்டருத்திரருக்குரிமையாக்கும் சிவஞான முனிவர் மொழிகள் சீர்மையற்றவையே என்பதும் அத்திருமேனிகள் முழுமுதல்வனான சிவபிரானுடையனவே என்பதும் நன்கு விளங்கும்

3. சீவலிங்க வுண்மை

“லிகி” என்னும் தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருளைத் தரும். இதின்னிறும் லிங்கம் என்னும் சொல் பிறந்தது. ஐந்தொழிலாலும் உலகத்தைச் சித்திரிக்கும் பரமான்மாவுக்கு இலிங்கம் திருமேனியாகும். இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து அதனை வழிபட்டு உய்யுமாருகவே, பிரம-விட்டுணுக்கள் இடையில் அடிமுடி காட்டாது அழற்பிழம்பாம் சோதிலிங்கமாக இறைவன் நின்றருளினன். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதலிய அடியவரைத் தன்வண்ணம் செய்வான் அழற்பிழம்பாகவே இறைவன் தோன்றியருளினன் என்பதும் கருதத் தக்கது. இந்த இலிங்கத் திருமேனியை

“ஸத்யம் பரம் பரமம் நித்யம்! ஓம் ஸத்யாந்தரிஷும்
ஓம் ஸத்யம்! ஓம்
ஸத்யேநஜாதம்! ஸச்சிதாநந்தமயை ஸ்தாணுரூபம்
ததேக ரூபம் பூதோ
பவத்யாஸ்பதம்! ததைவலிங்காகாரம் ஜகதாதார
மித்வேவம் வேத : !!

என்று இருக்குவேத சிவஜ்யோதி யுபநிடதம் விளக்குதல் காண்க. இதனால் தோற்றமும் கேடும் இல்லாத உண்மைப் பொருளான பரம் ஒன்று இருந்தது. அதற்கு இணை அதுவேயன்றி வேறு இல்லை. அது தலை, யிடை, கடையில்லாத பரவெளியான சத்தியம். யாதொரு பற்றுக் கோடும் இல்லாத பொருளில் ஆதாரம் தோன்றினது போல் தெய்வாதீன ஆஸ்பதமானதற்கு இருப்பிடம். அந்தச் சத்தியத்தில் உண்டான சத்தியமே தாணு வடிவம். அந்த வடிவம் ஆதியந்தத்தில் சத்தியம் உள்ளது.

அதுவே ஒரு வடிவம். பூதங்களின் பிறப்பிடம், இலிங்க வடிவமான சக்கிதானந்தமயமாகவும், உலக ஆதார பூதமாயும் இருக்கின்றது” என்பது உணர்தல் கூடும்.

அண்டவடிவமான இலிங்கம் ஞானத்துக்கு உரிய வானம் ஆகும். ஆவிடை கிரியைக்கு உரிய புவி ஆகும். அல்லாமலும் ஆன்மாவின் உள்ளத்தாமரை மலரே பீடம்; ஆன்மா அங்குட்ட தீபாகார வடிவிற்கு ஆகலின் அவ்-வடிவ மாத்திரையாகத் தானே யாண்டும் உள்ள சிதாகாசம் அப்பீடத்தில் விளங்கும் என்றும் உணர்க. இதனை விளக்குமாறே சிவபிரான் திருக்கோயில்களில் நடுவிடத்தில் இலிங்கவடிவம் அமைக்கப்பட்டு உள்ளது. “சிவாய நம: சிவலிங்காய நம:” என்னும் தைத்திரியா-ருணசாகை நாராயணம் “ஆத்மாய நம: ஆத்மலிங்காய நம:” என்று ஒதுதலும் உணரற்பாலது.

(தவச்சரியே மருதோமர் ஜயந்தேருத்ரயத்தே ஜநிம்-சாருசித்ரம்! பதம் யத்விஷ்ணோருபமந்யதாயிதேந பாஸி குஹ்யம்! நாமகோநாம்”) “இலிங்க வழிபாட்டால் யாவரும் எல்லா ஐசுவரியமும் அடைந்தனர். இலக்குமி-யோடு கூடிய விட்டுணுவும் பரமபத வாழ்வையடைந்-தார்” எனவருஉம் இருக்குவேத சம்மிதையால் இலிங்க வழிபாட்டின் மாட்சி தெளிவுறும். (“தேவதேவஸ்த் யசிந்த்யாத்மா அஜய்யோ விஷ்ணுரவ்யய:! ஸர்வரூபம் பவம் ஜ்ஞாத்வா லிங்கேர் சயதிதம் ப்ரபும்!”) “தேவ-களுக்குத் தேவராய்ச் சிந்தனைக்கு எட்டாத ஆத்மபாவ-ராய் உயர்வுடையவராய் விளங்கும் விட்டுணு சிவபிரானே எல்லாமானவர் என்று தெரிந்து மகாப்பிரபுவாகிய அவரைச் சிவலிங்கத்தின்கண் வழிபடுகின்றார்” என்று மகாபாரதம் துரோண பருவம் கூறும் மொழிகளும் ஈண்டுக் கருதற்பாலன.

இத்துணைச் சிறந்த விளக்கங்கள் உளவாகவும் இவற்றைப் புறம்போக்கிச் சிவஞான முனிவர் சிவஞான சத்தியாரின் “சத்தியும் சிவமுமான தன்மை” என்னும் திருச்செய்யுளுக்கு அருளிய பொழிப்புரைக்கண் “அச்—செலாம் இலிங்காங்க பகாங்கமாம்படி சிவமும் சத்தியும் கொண்டருளிய பீடலிங்க வடிவமே அங்ஙனம் இருவேறு வகைப்பட வைத்ததனைக் கண்கூடாக அறியச் செய்தல் சான்று” என்று சிறிதேனும் அருவருப்பின்றி வரைந்துள்ளார். இஃதென்ன கொடுமை! அந்தோ! இதனையும் சைவ சித்தாந்தவுலகு ஏற்றுக் கொண்டு சிறிதும் நாணுதுள்ளதே. பரிபவமே இஃதென்க.

வேதத்திலுறும் நல்ல விளக்கங்களை நமுவ விட்டு முனிவர் நவைபடுமோர் ஆகம மொழிகளை விடாது பற்றிக்கொண்டதால் விளைந்த இழிவே இஃது. இவர் பற்றிய மூலத்தையும் காட்டுதும். காசிவாசி செந்தி—நாதையரின் மாணுக்கியான ஆண்டாளம்மை எனப் பெயரிய மங்கையர்க்கரசியார் ஆற்றிய சிவலிங்க மகத்துவம் என்னும் சொற்பொழிவில்

“நவஜ்ஜ்ராங்கம் நபத்மாங்கம் நசக்ராங்கஞ்ச

குத்ரசித்!

லிங்காங்கஞ்ச பகாங்கஞ்ச தஸ்மாந் மாஹேச்வரம்
ஜகத்!

“(இப்பிரபஞ்சத்தில்) யாண்டாயினும் (இந்திரனுடைய) குலிசாயுதக் குறியேனும் (பிரமாவுடைய) கமலக் குறியேனும் (விஷ்ணுவுடைய) சக்கரக் குறியேனும் காணப்படவில்லை. பின் சிவன் சத்தி என்னும் இருவருடைய லிங்காங்க பகாங்கங்களே யாண்டும் உண்மையின்,

பிரபஞ்சமனைத்தும் சிவவடிவமேயாம்” என்றது ஞான சித்தியாகமம். இவ்வுண்மை நோக்கி

மச்சர் அங்கமும் மலரவன் அங்கமும்
வச்சி ராங்கமும் இல்லைமண் மீதிலே
அச்செ லாமினிங் காங்கப காங்கமே
பிச்சர் காள்எம்பி ரானல்ல தில்லையே

என்று ஞானாவரண விளக்கமும் கூறுகின்றது”
என்று கூறியுள்ளார். இவர் கூறும் ஞானசித்தியாகமமும்
ஞானாவரண விளக்கமுமே வேத விளக்கத்தினும் சிறந்-
தனவாகச் சிவஞான முனிவர் கொண்டனர் என்றே
கருத வேண்டியுள்ளது.

சிவநிந்தகருட் சிலர் பண்டைக் காலத்துச் சைவ
சாத்திரங்களுள்ளும் வேறு நூல்களுள்ளும் தம் கருத்துப்
பொருந்த நுழைத்தெழுதியவைகளை உண்மை என்று
கொண்டு தமிழிலும் அவற்றைத் தமிழிக்கோடல் ஆய்-
வுணர்ச்சிக் குறைவையே காட்டும் அருவருப்புக்கு
உரிய இன்ன செய்திகள் எந்நூலில் காணப்படினும்
அவற்றைக் களைந்தெறிந்து சைவநூல்களை நறிதாக
வைத்துக் கோடல் சைவர்தம் கடன்மையாம் என்க.
தொல்லைநூல் உரைகளை இங்ஙனம் கழித்தல் நறிதோ
எனில் நவில்வாம்.

“அபிவாயச் சண்டாள: சிவஇதிவாசம்வதேத்
ஸஹஸம்வதேத் நஸஹஸம்வஸேத் தேந ஸஹபுஞ்ஜீத்”
("சிவ" என்னும் சொல்லைச் சொல்பவன் சாதியில்
சண்டாளனாயிருப்பினும் அவனைக் காணின் அவனோடு
கலந்து பேசுக, அவனோடு உறைக, அவனோடு உண்க")

என்று கூறும் முண்டகவுபநிடத மொழிகள் நீலகண்ட பாடியத்து முதல் பாதத்துப் பதிரோம் சூத்திரவுரைக்கண் ஆளப்பட்டுள. ஆயினும் அவை இந்நாள் அச்சுப் படிகளில் இல்லை. நேரிய விதியைக் கூறும் இவ்வேத மொழிகளே களையப்பட்டுளவாக, அருவருப்பையுட்டும் இடை நுழைப்புக்களைக் களைதல் அறமேயாம் என்க. ஞானசித்தியாகமத்தும் ஞானாவரண விளக்கத்தும் வரும் மொழிகள் அவம்படுவனவே என்பதும் காட்டுதும்.

இந்திரனின் வச்சிரமும், பிரமனின் தாமரையும், விட்டுணுவின் சக்கரமும் காட்டி மறுத்தார் சிவ சத்திகளின் படைக்கலங்கள் காட்டியே நிறுவுதல் வேண்டும். அத்திறம் ஓரீஇ, சிவசத்திகளின் ஆண்குறி பெண்குறிகளை எடுத்துப் பொருத்த முயல்வானேன்? இந்திரன், பிரமன், நாரணன் ஆகியோரின் படைக்கலங்களைக் கூறியதென்னே? அவர்களுக்கும் அவர்கள் மனைவிகட்கும் ஆண்குறி பெண்குறியின்றா? அல்லது சிவசத்திகளுக்குப் படைக்கலம் இன்றா? இங்ஙனம் அலைக்கழிவுபடும் ஆகம மொழிகளையும் அவை பிடித்துக் கூறப்பட்ட தமிழ்ச் செய்யுளையும் சிரமேற்கொண்ட சிவஞான முனிவரின் உரைமணம் பெறுங்கொல்?

திருவாவடுதுறை ஆதீனக் கட்டளைப்படி திருவிடை மருதூர் பூமிகாலிங்க சுவாமி தேவஸ்தானம் பொன். சுப்பிரமணியப்பிள்ளையவர்களைக் கொண்டு 1969 இல் வெளியிட்ட கந்தபுராண நவநிதியம் என்னும் நூலின் 175ஆம் பக்கத்தில்

“அதிசுத்தமாய சிவலிங்கக் குறியை அசுத்தக் குறிகளாமென நினைப்பினும் சிவதூடணமாய் முடியும். இவ்வுண்மைகளை வேதாகமங்கள் வாயிலாக அறியும்

பெருவாழ்வைப் பெருத கீழ்மக்கள் சிவனைத் தூஷிக்கும்படி இயற்றிய சுலோகங்களும் பிறவும் புன்மொழிகளாமென்பது துணியப்படும்"

என்று வருதலும் கருதற்பாலதே

மேற்காட்டிய ஆகமமொழிகளை எவர் தழுவினாலும் அத்துணைக் குற்றமாகாது. ஆராயாது கூறினர் என்று அமைதி கொள்ளலாம். ஆனால் வாரியை அங்கையால் வாரியுண்ட வாருணியின் வரத்தால் பிறந்தவர் கூறுதல் கூடாது. கூறுதலும் செய்யார். கூறுவரேல் பெருங்குற்றமாய் முடியும். அகத்தியர் வரமும் ஐயப் பாட்டுக்குரியதாகும். கால்டுவெல் பேரன்ற மேல் நாட்டு அறிஞன்மார் தமது ஆராய்ச்சியால் செயற்குந்தொண்டு செய்து தமிழின் மாட்சியைத் தமிழுக்கு உணர்த்தினர். அவர் ஆராய்ச்சிக்கு அன்றோ நண்மாண் நுழைபுலமே துணையாயதன்றி எம்முனிவர் வரமும் துணையெய்தலது. தமிழ்நாட்டு மருத்துவரில் சிலர் தங்களுக்கு ஒரு முனிவர் அருள்புரிந்தார் என்று கூறிக்கொள்வர். அகத்தியர் வரக் கதையும் அவ்வகைத்தோ என்றே ஐயமெழுகின்றது. அறிஞன்மார் காய்தல் உவத்தலின்றி அக்கதையை ஆராய்ந்து முடிவுரைப்பாராக.

இங்ஙனம் அவம்படும் ஆகமமொழிகளைப் பற்றிக் கொண்டு சிவஞான முனிவர் கூறும் சிவலிங்க வுண்மை சீர்மையுடையதே என்று கருதுவார் உளராயின் அச்சான்றோர் ஆங்கிலம் முதலிய மேல்நாட்டு மொழிகளிலும் இந்தி முதலிய இந்திய நாட்டு மொழிகளிலும் சிவலிங்கம் ஆண்குறியும் பெண்குறியுமே என்று விளக்கி அதற்குச் சைவநூல் ஆதரவையும் காட்டித் திசையெங்கும் பரப்புவாராக. வழிபடுங் காலையும் பீடமும்

இலிங்கமும் பெண்குறி ஆண்குறியாம் என்று நினைவில்
நிறுத்தி வழிபடுவாராக.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் ஆகமமொழிகளை
ஆராயாது தழுவிக்கொண்டு சிவஞானமுனிவர் தரும்
சிவலிங்க வுண்மை அருவருப்புக்குரியதே என்றும் அவ்
விளக்கமும் அதைக் காட்டும் ஆகமமொழிகளும் குற்றப்
படுவனவே என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

4. சாதவேற்றுமை

சிவஞான முனிவர் சிவஞான போதச் சிறப்புப்-
பாயிரத்துக்குரைத்த பேருரையில்

“சிவதீக்கை ஆன்மாவுக்கே அன்றி வைதிகச்
சடங்கு போல உடம்பு முதலியவற்றிற்கு அன்று
எனச் சித்தாந்த சாராவலி முதலியவற்றிற் கூறு-
தலின் அத்தீக்கையால் ஆன்மாவின் கண்ணதாகிய
பசுத்துவம் நீங்கியதன்றி உடம்பின் கண்ணதாகிய
சாதி நீங்காமையானும்.....”

என்று அருளியுள்ளார். இஃது சாலாது. பசுத்துவம்
(ஆணவமலம்) நீங்கியதாயின் வாலறிவு மிளிரும்.
மிளிரவே சீவன்முத்தராவர். தமிழ்நாட்டில் தீக்கை
பெற்றோர் சில ஆயிரம்பேர் இருப்பர். அத்துணைப்
பேரும் சீவன்முத்தர். நினைக்கவே நெஞ்சம் இனிக்கிறது.
இத்துணை எளிய நெறியிருப்பவும், நம்மை உய்யக்
கொள்வான் சமய குரவன்மார் பல்லாயிரம் பாடல்
அருளி வீணை உழைத்தனரே.

தீக்கையால் பசுத்துவம் கழிந்து சீவன் முத்தர் நிலை கூடியது. ஆயினும் உடம்பின் கண்ணதாகிய சாதி நீங்கவில்லையே! எனவே இன்றோர் பார்ப்பனச் சீவன் முத்தர், வேளாளச் சீவன்முத்தர், வணிகச் சீவன் முத்தர், வண்ணரச் சீவன்முத்தர், அம்பட்டச் சீவன் முத்தர் என்றெல்லாம் வகைப்படுத்தப்படுவர் போலும்! முனிவர் கூறுவது சைவநெறியன்று. ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்பதே சைவநெறி. ஆனால் மிருதிகளால் ஏற்பட்ட சாதிவேறுபாடு போதாது என்று ஆகம வழியாக ஆதிசைவம், மகாசைவம், அநுசைவம், அவாந்தரசைவம் என்னும் இழிவையும் முனிவர் போற்றுதல் கூடாது. என்னை? இது வேத முரண் ஆதலின் என்க.

“நசர்மணோ நரத்தஸ்ய நமாம்ஸஸ்ய நசாஸ்திந:!
நஜாதிராத்மநோ ஜாதிர வ்யவஹார ப்ரகல்பிதா!!”

(“சாதியானது தோலுக்குமின்று; குருதிக்குமின்று; தசைக்குமின்று; எலும்புக்குமின்று; உயிருக்குமின்று. சாதியானது வியவகார கற்பிதமாயுள்ளது”) என்று நிராலம்ப புபநிடதம் கூறுகின்றது. “வர்ணச் சரமசார-யுதாவிமூடா: கர்மாநு சாரணேபலம்பந்தே” (“வருண ஆச்சிரம ஆசாரத்தோடு கூடிய மூடர்கள் கூடு மானுசார பலனையே அடைகிறார்கள்”) என்று மைத்ரேய புபநிடதம் கூறுகின்றது. இவையே அறநெறிக் கொப்பன வாம். ஆயின் மாதவச் சிவஞான முனிவரோ “வருணத்-தினும் ஆச்சிரமத்தினும் தாரதம்மியம் உண்மை தெற்றென உணரப்படுமாதலின் அதனை இல்லை என்றலும் வேத வழக்கோடும் சிவாகம வழக்கோடும் மாறுகொள்வார் கூற்றேயா மென மறுக்க” என்று சாதிவேறுபாட்டினை நிறுவுவாராயினார். இதனால் வேத

வழக்கோடு மாறுகொள்ளும் என்பது அறியாமையாற் கூறப்பட்டது என்பதும் முனிவர்க்கு வேதசிவாகமங்களில் நிறைந்த பயிற்சியின்று என்பதும் ஒரு நூலில் வருவனவற்றை ஆராயாது அப்படியே மேற்கொள்வர் என்பதும் விளங்கும். காமிக ஆகமம் சாதிவேறுபாட்டை வலியுறுத்திப் பேசும் பேதைமையை யாம் ஆகம வரலாறு என்னும் அத்தியாயத்துக் காட்டுவாம்.

மற்றும் முனிவர் சூத்திரர் சூத்திரர்க்கே குரு என்-
கின்றார். இத்தீர்வையும் ஆராய்ச்சியுணர்ச்சியற்றதே.
என்னை? மெய்கண்டதேவநாயனாரின் சீடர் அருணந்தி
சிவாசாரியாரும் அந்தணரின் மேம்பட்ட அப்பூதியடி-
களாரின் வழிபடு தெய்வம் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்
ஆகலின். இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பாராது
பாடியும் வரைதற்கு அசுத்தியர் வரம் வேண்டுவதின்று.

சமயதீக்கை பெற்றோர் உருத்திரபதமடைவர்;
விசேடதீக்கை பெற்றோர் மகேசுவரபதமடைவர்; சாதக-
தீக்கை பெற்றோர் வித்தியேசுவரர் முதலியோர் பதங்-
களை அடைவர் என்பன முதலிய மொழிகள் இறை-
வனையே இழிவுபடுத்துவன. பத்ததி ஆக்கினோர்
தங்களைப் பரமேசுவரனினும் பெரியோர் என்று எண்ணிக்
கொண்டனர் போலும்! இருவினை நேரொப்பு ஒரு-
வருக்கு நிகழா முன்னமே அவ்விருவினை நேரொப்பு
என்பதையே கேட்டிராத வேறொருவர் தீக்கை செய்த-
லாற்றான் யாது பயன் விளையும்! தீக்கைகளை யாம்
கன்மங்களால் செய்தும் என்று சிலர் பரம்பரை
வணிகமாகவே செய்து பிழைக்கின்றனர். தீக்கைகள்
சிவபூசைக்கு ஒரு வழிகாட்டியே யன்றி அவை எப்-
பதவியையும் கூட்டும் ஏணியாகா.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சாதி நிலையுறுது என்பதும் நிலையுறும் என்று சிவஞான முனிவர் கூறுதல் குற்றப்படும் என்பதும் நன்கு விளங்கும். “சிரத்ததா-நச்சுபாம் வித்யா மாததீதாவராதபி! அந்த்யாதபி பரம்தர்மம்ஸ்ரீரத்தந்ததுஷ் குலாதபி!” என்று மனு மிருதி இரண்டாம் அத்தியாயம் கூறுதல்” மேலான வித்தை சூத்திரனிடத்திருப்பினும் மோக்க கருமம் சண்டாளனிடத்திருப்பினும் அவற்றை அன்புள்ளவன் பெற்றுக் கொள்ளக் கடவன்” என்று பொருள் தருதலால் முனிவர் சூத்திரர் சூத்திரர்க்கே குரு என்று கூறியதும் குற்றமாய் ஒழிந்தது. பிறநூல் அங்ஙனம் கூறுமெனின் எந்நூலாயினும் அறந் திறம்பா மொழிகளாயின் கொள்ளுதலும் ஓரம் கூறும் உளறல்களாயின் தள்ளுதலுமே அறிவுடையோர் நெறியாமென் றறிக.

5. பிரமசூத்திரம்

வியாசமுனிவர் அருளிச் செய்தது பிரமசூத்திரம் என்னும் நூலாகும். வியாசமுனிவர் (“அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா”) “பின்பு, ஆதலிற் பிரமத்தை அறிய ஆசை” என்னும் முதற் சூத்திரத்தின் கண்ணேயே அந்தப் பிரமச் சொல்லை வருவித்துக் கொண்டு “திரும்பி வருதலில் லையென வேதம் கூறலின், திரும்பி வருதலில் லையென வேதம் கூறலின்” என்னும் பொருளுற “அநாவ்ருத்திச் சப்தா தநாவ்ருத்திச்சப்தாத்” எனக் கூறிமுடித்த இறுதிச் சூத்திரத்திற்கு மேற்கோளாம் வேதமொழிகளும் பிரமலோகத்தை யடைந்தவன் (நசபுநராவர்த்தே நசபுநராவர்த்தே) “மீளத்திரும்புவானல்லன் மீளத்திரும்புவானல்லன்” எனும் பொருளவாகலின் அச்சூத்திர சாத்திரமும்

பிரமகுத்திரம் எனும் பெயர் பெற்றது என்க. பிரமகுத்திரம் (“ச்ருதோபநிஷத் கத்யபதாநாச்ச”) “உபநிடதத்தை உணர்ந்தோர்க்கு உரியகதி கூறப்படலான்” என்று தன்னை விளக்கி நின்றலால் அது கூறுவது உபநிடதநெறி என்பது பெறப்படும். அந்நூலைச் சைவ நூல்கள் போற்றிக் கொள்கின்றன.

1) சைவமகாபுராண கைலாச சம்மிதையின் எட்டாவது அத்தியாயம் “அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா” என்று பிரமகுத்திரத்து வரும் முதற்குத்திரத்தைச் செபமாகச் செபிக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றது.

2) வடமொழிக் சந்தபுராண சங்கரசம்மிதையின் தொடக்கத்தில் சிவபிரானது ஆஞ்ஞைப்படி விட்டுணுமூர்த்தி வியாசராகப் பிறந்து பிரமத்தை விதிக்கும் குத்திரம் செய்தனர் என்று கூறப்படுகின்றது.

3) உமாபதி சிவாசாரியார் பவுட்கராகமப் பேருரைக்கண் “பத்யுரஸாமம் ஜஸ்யாதிகரணத்தில் நிரூபதமே நிராகரணம் செய்யப்பட்டது. வேத முரணாகக் காமிகாதி சித்தாந்த சைவாகமங்கள் நிராகரணம் செய்யப்படவில்லை” என்று பிரமகுத்திரத்தை ஒப்புக் கொண்டே அருளியுள்ளார்.

4) சைவமங்கலம் கமமும் ஔவைப் பெருமாட்டியார் திருக்குறள், உபநிடதம், தேவாரம், திருக்கோவையார், திருவாசகம், திருமந்திரம் என்னும் சைவ நூல்களோடு “முனிமொழியும்” என்று பிரம குத்திரத்தையும் ஒப்பவைத்து இவை யாவும் ஒரு வாசகமே என்று உணர்த்தியருளுவா ராயினார். அப்பாடல் வருமாறு :

தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் + கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

5) மாந்தர் பயிலுதற்கு உரிய வித்தை பதினான்கனுள்
பிரமகுத்திரமும் ஒன்று என்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது.
பிரமகுத்திரம் சைவநூல் என்று உணர்வதற்கு இத்-
துணைக் காரணங்களே சாலும்.

இஃதிங்ஙனமாகச் சர்வாத்ம சம்பு என்பார் தாமி-
யற்றிய சித்தாந்தப் பிரகாசிகை என்னும் நூற்கண்
பாற்கரியம், மாயாவாதம், சத்தப்பிரமவாதம், கிரீடப்
பிரமவாதம் என்னும் நான்கு மதங்களுக்கும் நூல்
செய்தான் வேதவியாசன் என்று மருண்டு உரைத்தார்.
அவருரையைச் சிவஞான முனிவர் ஆய்ந்து பாராது
ஒப்புக்கொண்டு மாபாடியத்தின்கண் "வேதாந்தம்
என்பது யோகப்பெயரால் வேதத்தின் முடிபாகிய
உபநிடதங்களைக் கூறும். உருடிப் பெயரால் அவற்றை
எடுத்துச் செய்த ஏகான்மவாத நூலைக் கூறும் என்று
அருளிச் செய்து வழிஇயினர்.

சர்வாத்ம சம்புவின் கூற்றை மருளுரை எனலாமோ
எனின் அவருரையை மெய்யெனக் கொள்ளின் சைவ
மகா புராணம், ஸ்காந்த மகா புராணம், பவுட்கராகம
விருத்தி, ஓனவையார் பாடல், வித்தை பதினான்கனுள்
ஒன்றாய் அமைத்த செயல் யாவும் அறியாமை கூடிய-
வாகிவிடுமாகலின் சர்வாத்மசம்புவின் கூற்று மருளுரையே
யாமென்க இன்னோர் சுருதி, யுத்தி என்னும் இரண்டன்
துணை கொண்டே நூலியற்றப் புகுந்தனராகலின் முரண்

படல் வியப்பின்று என்க. திருவருளே முதன்மைத்து. அது கூடியோருரையே உண்மையாய் நிலை பெறுவ.

ஓர் ஆடு போனவழியே ஏனைய ஆடுகளும் போதலைக் கடுப்பச் சர்வாதம் சம்பு அவரறிவு சென்றளவில் கூறியதைச் சிவஞான முனிவரும் வழிமொழிந்தாராக, முனிவரைச் சபாபதி நாவலரும் ஏனையரும் தொடர்வாராயினர். ஆகவே ஓளவையார் பாடலில் வரும் 'முனிமொழியும்' என்பதற்குப் பிரமசூத்திரம் என்று பொருள் கோடலை நீங்கித் திருவாதவூரராகிய முனிவர் மொழிந்தருளும் என்று பொருள் காணத் தலைப்பட்டனர். திருக்கோவையார் ஆசிரியர் திருவாதவூரரல்லர் என்பாரும் உளராகலின் இன்னோர் காணும் பொருளை யாவரும் ஏலார்.

காசிவாசி செந்திநாதையர் என்பவர் பிரமசூத்திரம் சைவ நூலே யல்லாமல் ஏகான்மவாத நூல் அன்று என்பதை

“சபாபதி நாவலர் என்பார் சிவஞான பாடியத்தை நன்கு பன்முறை படித்துத் தேர்ந்தவராயினும் வைதிக சைவத்துக்கு இன்றியமையாத வலிய கோட்டையாயுள்ள வேதாந்த சூத்திரத்தை வட மொழியுணர்ச்சி பெரிதுமின்மையாற் போலும் மாயாவாத நூல் என்று திரித்துணர்ந்து வரைந்திருக்கின்றார்.”

என்று தமது மகாவுக்கிர வீரபத்திராஸ்திரம் என்னும் நூலில் கூறுதல் காண்க. சிவஞானமுனிவரே பிரமசூத்திரம் மாயாவாத நூல் என்றாராகவும் அவருரை பிடித்தே சபாபதி நாவலரும் கூறினாராகவும், சிவஞான

முனிவர் அங்ஙனம் கூறிற்றார் என்னும் கருத்துப்படச் செந்திநாதையர் கூறுதற்குக் காரணம் உளது. செந்திநாதையர் தமது நூலை வெளியிட்ட 1915 ஆம் ஆண்டு காரும் சிவஞான பாடியத்தைக் காணும் வாய்ப்பிலராய்ச் சிவஞான சித்தியார்ப் பொழிப்புரையையே கண்டவராதலாலும் அப்பொழிப்புரையில் முனிவர் பிரமசூத்திரத்தை ஒப்பியுளதாலும் செந்திநாதையர் இங்ஙனம் வரைந்தனரென்க. அச்செய்தியைச் செந்திநாதையரே

“சிவஞான சுவாமிகள் வேதத்தைக் கரும காண்டம் ஞான காண்டம் என்று இருவகைப்படுத்து எடுத்துக் கொண்டு அதன் பொருளை நிச்சயித்து உரைக்கும் “பூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சைகள்” என்று சிவஞான சித்தியார்ப் பொழிப்புரையில் வரைந்திருத்தலால்”

என்று விளக்குதல் காண்க. இங்ஙனம் சிவஞான சித்தியார்ப் பொழிப்புரையில் பிரமசூத்திரத்தை ஒப்பி எழுதிய சிவஞானமுனிவர் மாயாபடியத்தே அதனை ஏகான்மவாதநூல் என்று கழித்துத் தம்மையே முரணுவாராயினார்.

இந்திய நாட்டின் குடியரசுத் தலைவராயிருந்த எஸ். இராதாகிருட்டிண ஐயர் என்பார்,

“மாயாவாதக் கொள்கையைத் தழுவிய விஷயம் யாதொன்றும் சங்கர பாஷியத்தில் காணப்படவில்லை என்று ஸ்ரீமான் கோல்புருக் கூறியது தவறான விஷயம். ஆனால் வேதாந்த நூல்கள் ஆகிய வேதங்களும், பழைய உபநிடதங்களும் வேதாந்த சூத்திரமும் மாயாவாதக் கொள்கையைக் கொஞ்சமேனும்

குறிப்பாகக் கூறவில்லை என்று அவர்கள் கூறினது உண்மையே. மற்றும் அந்நூல்கள் பிரபஞ்சத்தின் நித்தியத்தையே உணர்த்துகின்றன என்று நாம் ஸ்தாபிக்கக்கூடும். பெளத்தசமய வாசனை ஏற்றத்தினால் கௌடபாதர் உபதேசங்களை அனுசரித்து மாயாவாதக் கொள்கையை வேதாந்த சாத்திரத்துள் நுழைத்தது ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமிகளே. பின் தோன்றிய சங்கர வேதாந்தத்துக்கு மாயாவாதக் கொள்கை இன்றியமையாததொன்று. ஆனால் பழைய சுத்தாத்துவிதக் கொள்கையையுடைய வேதங்களுக்கும் பழைய உபநிடதங்களுக்கும் அக் கொள்கை புறம்பே''

என்று கூறுதல் காண்க. இதனாலும் பிரமகுத்திரம் மாயாவாத நூல் அன்று என்பதும் மாயாவாத நூலென்பார் உன்'' மருளுரையே என்பதும் தெளிவுறும்.

நூல்களில் இங்ஙனம் மருளுரை தங்குவதற்குக் காரணம் கூறுதும். சிவனடியவர் அறிந்தோ அறியாமலோ பிழையுரை கூறுவரேல் அதனை அவருக்குப் பணிவுடன் விண்ணப்பித்து நெறிப்படுத்தலே முறையாம். அவர் தம்முரை பிழையன்று என்று விளக்குவரேல் அதனை அன்போடு ஏற்றுக் கோடலும் அறமாம். அவ்வறத்தின் ஓர்இ, தாம் ஒருவரே சைவர் எனத் தருக்கித் திருநீறும் கண்மணியும் அணி செய்யும் திருவினார் நூலை மறுப்பதும், தவமென்று பாய்நுக்கித் தலைபறித்து நின்றபாறைப் புகழ்வதும் தீவினை பயப்பனவேயாம். அத்தீவினை நூல்களின் மெய்ப்பொருளைக் காட்டாது மறைக்கவும் வல்லதே. சிவனடியவர்பால் ஒழுக வேண்டும் நெறியைக் கலிக்கம்ப நாயனார், நரசிங்க முனையரைய நாயனார் முதலியோர் வரலாற்றில் அறிக.

“தன்பாலிருந்து படைத்தலான்” (“ஆத்மக்ருதே”) என்று கூறி அதன்மேல் எழும்பும் தடைநீக்கத்தின் பொருட்டுப் “பரிணாமத்தினால்” (“பரிணாமாத்”) என்று வேதாந்த சூத்திரம் கூறுதல் மாயாவாத நெறி ஆகாதோ எனின் ஆகாது என்க. முண்டக வுபநிடதத்துச் “சிலந்தி எப்படி நூலைப் படைக்கின்றதோ, மண்ணில் எப்படி ஓடதிகள் தோன்றுகின்றனவோ, மாந்தர் உடம்பிலே எப்படித் தலைமயிர், உடம்பு மயிர் உண்டாகின்றனவோ அப்படியே பிரமமாகிய அக்ஷரத்திலிருந்து யாவமுண்டாகின்றன” என வருஉம் மொழிகளால் பிரமத்திற்கு நிமித்த காரணமும் உபாதான காரணமும் எய்துகின்றன. சிலந்திப் பூச்சியின் உடம்பே உபாதான காரணமும் அதன் உயிரே நிமித்த காரணமும் ஆம். இதுபோல் உலகமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நின்று அவற்றை உடம்பாகக் கொண்டு நிற்கும் சிவத்திற்கு உபாதான காரணம் கூறுதல் போலி வழக்கேயாம். இங்ஙனம் கொள்ளாக்கால் “ஊன யுயிரான யுடலான யுலகான யுவானாய் நிலனாய் கடலான மலையானாய்” என்றும் “வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி, ஊனாகி யுயிராகி” என்றும் இன்னும் இவைபோல் தமிழ்மறைக் கண் வரும் ஏனை மொழிகளும் மாயாவாத மொழிகள் என்றே கொள்ளப்படல் வேண்டும். உய்த்துணர்க.

அன்றியும் (“குஹாம் ப்ரவிஷ்டா வாத்மா நௌஹி தத்தர்சநாத்”) “குகையின் கண் பிரவேசித்தவை இரண்டு ஆன்மாக்களே. அங்ஙனம் காணப்படலான்” என்று வேதாந்த சூத்திரம் கூறுவதும் அஃது ஏகான்மவாத நூல் எனற்கு இடம் கொடாதென்க.

பிரம சூத்திரத்திற்குப் போதாயனர். பாற்கரர். நீலகண்டர், இராமானுசர் முதலிய அறிஞன்மார் உரை

செய்துள்ளனர். பிரம சூத்திரம் மாயாவாத நூல் என்பது உண்மையாயின், இன்னோர் அவ்வுண்மையுணரா மடவோராய் உரை செய்தனராதல் வேண்டும் அல்லது அந்நூலைத் தம் மதத்துக்கு ஈர்க்கும் அவாவான் விழுங்கப்-பட்டு உரை செய்தனராதல் வேண்டும். இவ்விரு காரணங்களும் ஒவ்வாதனவே. பிரம சூத்திரத்தைக் கொண்டாடும் சைவ மகா புராணம், ஸ்காந்த மகா புராணம், பவுட்கராகம விருத்தி, ஔவையார் பாடல், பதினான்கு வித்தைகள், ஆகியவை ஏகான்மவாதச் சார்பி-னவாதல் வேண்டும். வேண்டின் சைவம் நூலின்றி நவிவுறும் என்க.

மேலும் திருவாவடுதுறை ஆதின வெளியீடாய் கந்த புராண் நவநிதியம்

“திருவள்ளுவர் குறளும் வேதோபநிடதமும் தேவார திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் திருமந்திரமும் போல் இவ்வேதாந்த சூத்திரமும் என்க” எனவும் “வேதாந்த சூத்திரத்து மெய்ப்பொருள் வேத சிவாகமம் இரண்டையும் நன்கு உணர்ந்த நீலகண்ட சிவாசாரியர் உரைத்த விரிவுரையால் இனிது விளங்கும்”

எனவும் கூறிப் பிரமசூத்திரம் சைவநூலே என நாட்டுதல் காண்க.

மாந்தர் ஓதியுணர வேண்டும் வித்தை பதினான்குள்ள பிரம சூத்திரமும் ஒன்று என்பதையும் எண்ணுது சர்வாதம் சம்பு என்பாரைப் பின்பற்றிச் சிவஞான முனிவர் பிரம சூத்திரத்தை ஏகான்மவாத நூல் என்று பாடியத்தே

விலக்கியும் பிரம சூத்திரம் வேதப் பொருளை நிச்சயித்து-
ரைக்கும் நூல் என்று சிவஞான சித்தியார்ப் பொழிப்-
புரையில் அதனைக் கொண்டாடியும் இருதிறப்படக் கூறும்
மயலுடையாராயினார் என்க. முனிவரின் இருதிறவுரை-
யையும் நோக்குவோர் வேதமே ஏகான்மவாத நூல்
தானே என்று மயங்காதிரார். எனவே முனிவருரை
யாவரும் முனிதற்கே உரியது என்க.

6. ஆகம வரலாறு

“வேதமொ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனுல்-ஓதும்
சிறப்பும் பொதுவுமென்றுள்ளன” என்பது திருமந்திரம்.
வேதம் சூத்திரமாகவும், ஆகமம் அதன் பாடியமாகவும்
உள்ளன. எனவே வேதம் பொது எனவும் ஆகமம் சிறப்பு
எனவும் படும். ஆகமம் சிறப்பு நூல் என்பதன் பொருளை
உணராதார் வேதத்தினும் ஆகமம் சிறந்தது என்று பிழை
படக் கொள்வாராயினார். இது சூத்திரத்தினும் பாடி-
யமே சிறந்தது என்பது போலாம். ஓர் ஊரில் வாழும்
ஒருவனுக்கு அவ்வூர் உரிமையாம் எனினும் அவ்வூருக்குரிய
சட்டங்களை அவன் மீறுதல் கூடாது அவனைப் போன்றே
அவ்வூரும் அதன் சட்ட திட்டங்களும் பலருக்கும்
உரியன. எனவே ஊர் ஒருவனுக்கு பொது உரிமையே-
யன்றிச் சிறப்பு உரிமையாகாது. அவனுக்கு அவ்வூரிலுள்ள
வீடு சிறப்பு உரிமையாம்.

அது போல ஒரு சமயத்துக்கு வேதம் பொது உரிமை-
யாம். ஏனைய சமயத்துக்கும் அஃது உரியதே. ஆனால்
சிவாகமம் சைவ சமயத்துக்கே உரியது. ஓர் ஊரில்
ஒருவனுக்குச் சிறப்புரிமையாக வுள்ள வீடு போன்றது. இது
கொண்டு வேதத்தைத் தாழ்த்தலோ மீறலோ கூடாது.

ஓர் ஊரில் வாழும் ஒருவன் அவ்வூரின் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பணியாளியின் அவனை விலக்கி வைப்பர். பல துன்பங்களும் உண்டாகும். சில வேளை வீடே பறிபோதலும் உண்டு. அதே போலச் சிவாகமத்தையே உயர்த்தி அதன் சூத்திர-மாகிய வேதத்தை ஒருவன் தாழ்த்துவானாயின் அவன் பாசண்டனும் அவன் மதமும் பழிபூணும்.

வேதமும் ஆகமமும் இறைவன் அருளிய முதல் நூல்கள் எனினும் ஒருண்மையை நாம் மறத்தலாகாது. உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலுமுள்ளது தமிழ். உள்ளதாயினும் அதன் நூல்களில் இடைநுழைப்புகள் பெருகியே உள்ளன. சொல்லை மாற்றல், பாடலை மாற்றல் பாடலைக் களைதல், பாடலைச் செருகல் முதலிய இல்லாத நூல்கள் இல்லை. ஆகமமோ பேச்சு வழக்கற்ற வடமொழி யிலேயே உள்ளன அவையும் சிவன்கோயிற்பூசை செய்யும் பார்ப்பனரிடமே வழங்கிவருகின்றன. இந்நிலையில் பற்பல இடைச்செருகல்கள் அவற்றில் வாழ்தல் இயல்பேயாம். சிற்சில எடுத்துக்காட்டுக்கள் தருவாம். ஆகமங்களுள் முதற்கண் நிற்பது காமிகாகமம். இஃது ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி கூறும் பொல்லாங்கு உடையது. காமிகாக மம் பூர்வபாகம் ஸ்நாந விதிப்படலத்திலே

“திரிபுண்டர தாரண அங்குலம் - அந்தணர்க்கு 6
அரசர்க்கு 4, வணிகர்க்கு 2, சூத்திரர்க்கும் பெண்
களுக்கும் 1 இந்நால் வருணத்தினும் வேறிய சாதி-
யார்க்கு அதுவும் இன்று எனவும், அந்தணர்
மேலாடை அணியலாம் சூத்திரர் அஃதணியொண்-
ணது எனவும், சாலாலக்ஷண விதிப்படலத்திலே
அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்போர் இரட்டைத்
தூண் நிறுவியும் மற்றையோர் ஒற்றைத் தூண்

நிறுவியும் வீடு கட்டல் வேண்டும் எனவும் அந்-
தணர்க்குப் 11 அடுக்கும் அரசர்க்கு 5 அல்லது 7
வணிகர்க்கும் சூத்திரர்க்கும் 3 அடுக்கும் உள்ள
வீடுகள் உரிய எனவும் பூகர்ஷணவிதிப் படலத்தில்
கோயில்களிலும் ஊர்களிலும் சைவப் பார்ப்பனரே
சிறந்தவர் எனவும் காணிக்கை பெற்றற்கு உரியவர்
எனவும் தந்த்ராவதார படலத்தில் இவர்களே
ஆகமங்களை ஒதலும் ஒதுவித்தலும் செய்தல் வேண்-
டும் எனவும் சூத்திரர், சவருணர் முதலினோரும்,
சிற்பியரும் ஓவியரும் படிப்பது பாவம் எனவும்
ஊறுகின்றது, அம்மட்டோ இப்பார்ப்பனருக்குப்
பொன்னும், மோதிரமும் ஆடையும் தந்துவழிபட்டுப்
15 அல்லது 10 அல்லது 5 வராகனும் கொடுக்க
எனவும், பசு, நிலம், கூலம், அடிமைகள் அவர்
கட்டுத் தருக எனவும் கட்டளையிடுகின்றது.

இவ்விவரத்தைத் தந்தருளிய பாம்பன் ஸ்ரீமத்
குமரகுருதாச சுவாமிகள்

“கல்வி, அறிவு, திரு, ஒழுக்கங்களோடு கூடினவரும்
அவை கூடாதாருமாகிய பலரும் வைகியுள்ள இப்-
புடவியின் கண் ஒரு கூட்டத்தாரையே ஒரு சிலரையே
பெரிதுமுயர்த்தலும் அவரைப் போல ஏனையோர்
இனிது வாழொண்ணு தென்றலுமாம் அதருமம்
சொண்டு படலம் படலமாக அவ்வொரு சிலர்
சிவனோபாயத்தோடு பல கருமங்களையும் விதிக்கவந்த
புத்தகமே அவ்வாகம பூர்வபாக மெனவும் சிமார்த்தர்
பெரிதும் தம் சுயநலம் கருதி எழுதியுள்ள மிருதிகளை
ஒத்த இப்பாக படலம் யாவையும் அவற்றிலுள்ள
விடயமனைத்தையும் சிவபெருமான் கூறியருளினன்

என்பது அருள் அவாம் எல்லாரும் இனிது உய்தி பெற வேண்டுமெனும் திருவுளப் பெருங்கருணைத் தடங்கடலாய்த் தருமதேவதை மீதெழுதரு தலை-மைப்பொருளாய் வயங்கும் அவனது கடவுள் திறத்தை இழுக்கத்துட் படுத்துவதாமாகளின் அது சால்பிற்றன்று எனவும் நடுவுநிலை ஓம்புநர் பலரும் நவில்கின்றனர். நடுவுநிலை ஓம்பல் எமக்கும் கடன்-மையே. போந்த நியதிகளை எவரெவர் எவ்வாறு கொள்ளினும் கொள்ளட்டும். இவை ஈசன் கட்டளை என்று கூற்றே எமது நெஞ்சம் பெரிதும் அஞ்ச-கின்றது''

என்று அறிவுறுத்தியருளினர். காமிகாகமவிதி என மாபாடியத்துள் ஆசிரியத் தன்மையின் அதிகாரம் கூறு-மிடத்தும் சிவஞான முனிவர் உரைப்பன ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதியாகவே இருத்தலைக் காண்க. மிருகேந்த்ராகம உபோத்தகாத ப்ரகரணத்தில்

(தேப்யோவகத்யத்ருக்ஜ்யோதி ஜ்வாலாலீடஸ்மரத்
ருமம்!

தகாவுமாபதிர்மஹயம் ஸஹஸ்ரரர்பவஸம் மிருத:!!

“நேத்திராக்கினியால் மன்மதனைஎரித்த உமாபதி தேவர் அந்த அனந்தாதிகளிடத்தில் (காமிகாகமமாகிய) இதை உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டுபதினேராயிரம் கிரந்தமாகச் சுருக்கி எனக்கு உபதேசித்தார்” எனவுள்ளது. உமாபதி வேறு சீகண்ட வருத்திரர் வேறு என்பதைச் சீகண்ட ருத்திரர் என்னும் அத்தியாயத்தில் விளக்கியுள்ளாம். எனவே காமனை எரித்த கண்ணுதலைச் சீகண்ட ருத்திரராக வைத்துப் பேசுதல் பிழையேயாம். இதே மிருகேந்த்ராகமம் அத்வப்ரகரணத்தில்

(“ஜவல்லாட்த்ருக்தத்த ஸ்மரம்ருத்யுயசோப்ருத:!
புரீயசோவதிஸர்வ ரத்த்நஜாருத்ரஸேவிதா!!)

“சொலிக்கின்ற நெற்றிவிழியினால் மன்மதனையும், யமனையும் எதிர்த்துப் பெருமைபெற்ற ஈசானனுடைய யசோவதி என்னும் பட்டணம் எல்லா இரத்தினங்களும் இழைக்கப் பட்டு உருத்திரர்கள் சேவிக்கவுள்ளது” என்று கூறி உமாபதியைத் திக்குக் காவலருள் ஒருவனாகிய ஈசானனுக்கு-கின்றது. இத்தகைய முரண்பாடுகளை ஆராய்ந்து தெளியாமல் ஆகமவுரை என்பதையே பிடித்துக் கூறுதல் நறிதாமோ? இவற்றையெல்லாம் உணராது சிவஞானமுனிவர் தமது மாபாடியத்தே (சிறப்புப்பாயிர வுரைக்கண்)

“பவுட்கரம் முதலிய சிவாகமங்கள் முனிவர் முதலாயினோர்க்கு அருளிச்செய்தது. சர்வஞானோத்தரம் முதலிய சிவாகமங்கள் கந்தன், கணபதி முதலாயினோர்க்கு அருளிச்செய்தது”

என்று வரைந்தருளியுள்ளார். சிவலோகத்திருந்தும் சீகண்டருத்திரர்பால் ஆகமம் கேட்டல்லது ஒழியா அறியாமையுடைய கந்தன் கணபதி என்பார் யார்? ஆகம அறிவு கூடப் பெருதவர், அஃதாவது ஞானமடையாதார் கூடச் சிவலோகத்துள்ளனரா?

- 1) செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழில் “அகல வடிவான பரமானந்தனேனும் மெய்யடியவர்கள் தம்மையாள அருளுரு எடுத்தான்” என்று சிவஞானமுனிவரே கூறியுள்ள அருளுருவினன் அறியாமை மூடப்பட்ட வருவினன?
- 2) முனிவரே கூறுமாறு “இருக்கோலிட் டின்னும் அறியாத தாளினை” யுடையவன் அறியாமை யுடையவன?

3) முனிவரே கூறியுள்ளபடி "பக்குவ முதிர்ந்து சிவ புண்ணிய நிரம்பி மலபாகம் பிறந்து, சத்தி பதிந்து வினையொப்புப் பழுத்தவர்கள் பந்த நோய் பாற்றும் ஒரு செங்கைமலர்" உடையவன் அறியாமை யுடையவனா? அன்றி அவனுக்கு அறியாமை கூறுவோர் அறியாமை யுடையவரா?

மக்கள் பிறவியினர் யாவராயினும் ஊன் நாளும் குரம்பையாம் மலபாண்டத்துள் வாழ்பவரே. ஆணவம், மாயை, கன்மம் ஆகிய மும்மலத்துள் அழுந்திக் கிடப்பவரே. முனிவரே கூறுமாறு முக்குண வயத்தான் முறை மறைந்தறைபவரே. தவத்தால் மனந்தூயராவார் அங்ஙன றையார் என்பதும் முக்குண வயத்தான் முறை மறந்தறை தலேயாம். "வாசனையோடு கூடிய மனம் பந்தமாகும் என்று அறிஞர் அறிகின்றனர். வாசனையினின்று நீங்கிய மனம் முத்தம் என்று சொல்லப்படுகின்றது" என்று முத்திகோப நிததம் கூறுதல் காண்க. தவத்தால் வாசனையினின்றும் நீங்கிய பரமனம் அருவமே கருதும் இயல்பிற்று ஆகவின் முறை மறந்தறைதலையோ மறவாதறைதலையோ அம் மனத்தார்க்குக் கூறுதல் கூடாது. சமய குரவன்மார் நால்வரின் நிலை வேறு. அஃது தவம் செய்யும் எல்லார்க்கும் பொருந்தாது.

இங்ஙனம் சிறுமைப்படும் மக்கட் பிறவியின் கீழ்மை தேராது சிவஞானபோதம் ஆறும் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தே சர்வஞானேத்தர ஆகமத்தைக் கேட்கும் ஞான்று ஆறுமுகக் கடவுளுக்கு யாண்டு யாண்டு ஐயம் நிகழும் எனவும் அவ்வையம் நிகழாமைப் பொருட்டுச் சீகண்டருத்திரர் உணர்த்திய பொருள் நூட்பங்கள் யாவை எனவும் யாமே அறிந்து கூறும் ஆற்றலுடையேம் என்று

முனிவரை எழுவித்த மூல மலவலியும் பெரிதே! இறுதியில் இங்ஙனம் சீகண்டவுருத்திரநாயனார் அறுமுகக்கடவுளுக்குச் சர்வ ஞானோத்தரத்தின் ஞான பாதம் செவியறிவுறுத்தருளினார்” என்று முடித்த திறலும் பெரிதே!

பவுட்கரம் முதலியன கேட்ட முனிவர் முதலாயினார் பரிபாகத்தில் தாழ்ந்தவரென்றும் சர்வஞானோத்தரம் கேட்ட கந்தன் முதலாயினோர் பரிபாகத்தில் முதிர்ந்தவரென்றும் எனவே பின்னோர்க்கு நுட்பப்பொருளை உள்ளவாறு அருளிச் செய்தார் என்றும் எனவே சர்வஞானோத்தரத்திற்கு இணங்கும்படி பவுட்கரம் முதலியவற்றிற்குப் பொருள் காண்டல் வேண்டும் என்றும் முனிவர் அருளிச் செய்தார்.

இதனால் கந்தன் கணபதி முதலினோர் பரிபாகத்தில் முதிர்ந்தவர் என்றும் அவர்க்கு அருளிய ஆகமம் நுட்பப் பொருளை உள்ளவாறு உணர்த்தும் என்றும் முனிவர் முதலினோர் பரிபாகத்தில் குறைந்தவரென்றும் அவர்க்கு அருளிய ஆகமம் நுட்பப் பொருளை உள்ளவாறு உணர்த்தாது என்றும் விளங்கும்.

மண்ணுலகத்தில் பிறந்துள்ள சைவசித்தாந்திகள் யாவரும் அம்முனிவர் முதலாயினானும் பரிபாகத்தில் கீழ்ப்பட்டவரே யாவார்கள். அவர்கள் கந்தன், கணபதியை ஒப்பர் என்று நல்லறிவாளர் எவரும் கூறார். இங்ஙனம் முனிவரினும் தாழ்ந்த பக்குவமுடைய சைவ சித்தாந்திகளுக்கு அம்முனிவர்க்கு அருளிய பவுட்கரம் முதலியவற்றினும் நுட்பப்பொருள் குறைவுடைய ஆகமமன்றோ அருளப்படல் வேண்டும்! அங்ஙனமின்றிச் சர்வஞானோத்தரம் முதலியவற்றைச் சைவ சித்தாந்திகள் கையாளச் செய்தது எண்ணே?

முனிவர் முதலாயினோர் ஏதோ ஒரு காலத்தாவது மண்ணுலகெய்தல் கூடும், எனினும் தம் முதிர்ச்சி நோக்கியருளிய பவுட்கரம் முதலியவற்றை யுணர்த்தாது மக்கள் முதிர்ச்சிக்கேற்பவே உணர்த்துவர். கந்தன் கணபதி முதலியோர் தம் நிலைக்கேற்ற ஆகமங்களை அந்நிலை யுருத மக்கட்கு உரையார். எனவே பவுட்கரம் முதலியனவோ, சர்வ ஞானோத்தரம் முதலியனவோ மக்கட்குரியனவல்ல என்றாய்விடும். ஆயின் நூல்களை முதிர்ச்சியின்றி எடுத்தாளுதல் கூடாதே. இங்ஙனம் ஆகமங்களை ஒதாது விலக்குதற்கே நம் முனிவர் அருளிச்செய்த “கந்தன், கணபதி முதலாயினர்க்கு அருளிச்செய்தவை, முனிவர் முதலாயினர்க்கு அருளிச்செய்தவை” என்பன போன்ற பொய்க்கதைகள் பயன்படும் என்க.

ஆகமம் சேட்கும் அளவிற்கு அறிவுக் குறைவுடைய அறுமுகக் கடவுள் யார்? சிவஞான முனிவரே காஞ்சிப் புராணத்தில் இசைத்தருளிய

“எக்கலைக்கும் பூதங்கள் எவற்றினுக்கும் பிரமனுக்கும்
ஈசன் என்னத்
தக்கமுதற் பரப்பிரமம் சதாசிவன்ஓம் எனவேதம்
சாற்றும் அல்லால்
முக்கனல்கூழ் வேள்வியிற் சுப்பிரமணியன் ஓம்எனவும்
முக்கால் கூறும்
இக்கருத்தை அறியாணை எவ்வாறு விடுவிப்ப தியம்பு
மின்னோ!

என்னும் செய்யுளில் வெளியாமாறு சீகண்டருத்திரருக்கும் மகேசுவரருக்கும் பெரியோனாய் சதாசிவனைச் சாமவேதம் ‘சதாசிவன் ஓம் என்று ஒருமுறை ஒதிவிட்டுச் “சுப்ரஹ்மண்யோம், சுப்ரஹ்மண்யோம், சுப்ரஹ்மண்யோம்”

என்று மும்முறை முழங்கும் முதன்மையுடைய முருக வேளா சீகண்டருத்திரர்பால் ஆகமம் கேட்டான்?

யாம் இந்நூலை எழுதத் தொடங்குதலைப் பலர் அறிந்தும் ஏதும் உரையாதிருந்தனராகத் தூத்துக்குடியில் வாழும் ஒரு நண்பர் மட்டும் ஒன்பது பக்கம் கொண்ட ஒரு பிரசுரத்தை வெளியிட்டுள்ளார். இவருக்கு விடை கூறுமாறு எம் நண்பர்கள் கூறியும் யாம் இசைந்தே மல்லோம் முதற்காரணம் சைவ வேளாளரை யொப்ப இவரும் சைவர் என்று சைவ ஆதினமே இசையாது என்பது. இரண்டாவது காரணம் இவர் தம் பெயரை எழுதவே இன்னும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர் எழுதுவது தமிழ்நெறியுமன்று வட நெறியுமன்று, இத்தகையவர் தொல்காப்பியத்தில் நானிலத்தில் ஒரு நிலத்திற்கே முருகன் தெய்வமாகக் கூறப்பட்டுள்ளான் எனக் குறைகூறுகிறார். இவர் தாம் போற்றும் சிவ ஞானமுனிவர் மேற்செய்யுளில் முருகனை எப்படிப் போற்றியுள்ளார் என்பதை உணர்வாராக.

இந்நண்பரைப் போன்று முருகனைக் கீழ்ப்படுத்த முயல்வார் பெறுகதியைத் திருவாவடுதறையாதீன வெளியீடாய் கந்தபுராண நவநிதியம் என்னும் நூல்

“கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் பதியிலக்கண முதலியவைகளை நமது புல்லறிவு நீங்க உபதேசித்தருளினார். கந்தபுராணத்தின் உண்மைப் பொருளை உணராதவர்கள் தமது ஆராய்ச்சிக் குறைவினால் மாறுபட்ட பொருள் கொண்டு முருகக் கடவுளை இகழ்ந்து அதிபாதகர்களாகி சிவத்துரோகிகளாய் எரிவாய் நரகத்துக்கு இரையாகின்றார்கள்”

என்று கூறுதல் காண்க. அதனாலன்றோ

“பகவற்குச் சேய்சிறி தென்பார்க்கு விகார
வகநிற்கு மைந்து மரு”

“சிவஞ்சத்திக் கன்னியமாச் சேயை யுரைப்போர்
பலம்பதிறிப் பாசறைகொள் வார்”

என்னும் திருமொழிகளும் எழுந்தன. ஸ்ரீமத் பார்பன்
கவாமிகளைப் போன்ற முருகனடியவரைக் குற்றம்
கூறுதலின் பயனை

“ஊனாறுங் கடப்பகைஞர் துயரீனின்று
மெமைக்காத்திவ் வோகை யீந்த
கானாறுந் திருமேனிக் குகனடியர்ப்
பழித்தஞர்செய் செடியினுரை
யானாறும் சினமடங்க வொறுப்பே னென்றான் மறலி”

எனவரும் திருப்பாடலான் உணர்க. கந்தபுராண நவ-
நிதியம் என்னும் திருவாவடுதுறை ஆதினநூல்

“சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குச் சிவபிரானினின்றும்
வேறுகாது முன்னர்க்கூறிய பதி இலக்கணங்கள்
உண்மையா முறையைக் கந்தபுராணத்தில் இருந்தும்
நிரூபிப்பாம்”

என்று கூறி 112-138 பக்கங்களில் விவரித்தல் காண்க.
இவை பரம்பரைச் சைவருக்கு விளங்கும். பஞ்சத்து
ஆண்டிகட்குப் பரம்பரை ஆண்டிகளின் நெறி விளங்கா
தென்க.

இஃதிங்ஙனமாக, வேதம் புகழும் வியனுணரும்
வித்தகமின்றி விரிஞ்சன் சூட்டுப்பட்டு வெஞ்சிறையுற்-
ருன். சீகண்டருத்திரரும் அந்த வித்தகமில்லாமையால்

முருகனுக்கு ஆகமம் சொல்ல முனைந்தாரா? மறையே முருகனை வழுத்துமெனில் பிறநூல் யாது செய்ய இயலும்?

மறை அங்ஙனம் வழுத்தலைக் காஞ்சிப்புராணத்தில் முனிவர் மொழிந்தனரேனும், அப்புராணத்தேயே முருகன் இறைவன் கட்டளையை மீறிப் பிரமனைச் சிறை வீடு செய்ய மறுத்த வினைக்கழுவாயாகக் குமரகோட்டத்துத் தவம் புரிந்த வரலாறும் வழுத்தினாரே எனில் காஞ்சிப் புராணம் தலவரலாரும் தாழ் நிலையது. அதிலுறும் செய்தி உயர்நூல்களில் பயிலாமல் உண்மையாகி விடாது. அங்ஙனம் எந்நூலும் இசைத்திலது. சாமவேதம் குகனைப் பரவுதல் சரதமே. இம்மாட்சிக்கு மாறுபடும் எச்செய்தியும் ஏற்புடைத்தாகாது என்க.

2) முருகன் “நமை நீர் முன்னம் ஒரு சேயென நினைந்து பொருதீர். எமது உண்மையைக் காணுதிர்” என்று தன் பாரமேசுவர வடிவத்தைக் காட்டலும், கண்ட தேவர்கள்

“அம்புவி முதலாம் பல்பே ரண்டமும் அங்கங் குள்ள உம்பரும் உயிர்கள் யாவும் உயிரிலாப் பொருளும்
மாலும்
செம்பது மத்தினேனும் சிவனெனும் செறிதல் கண்டோம்
எம்பெரு மான்நின் மெய்யோ அகிலமும் இருப்பதம்மா”

என்று போற்றியதைக் கந்தபுராணம் புகலும். இதனால் மும்மூர்த்திகளும் முருகன் திருமேனியில் அடங்குமுண்மை புலனும். அப்பாரமேசுவர வடிவத்தைக் கண்ட சூரபதுமன் “மாலயன் தனக்கு மேனை வானவர் தமக்கும்

யார்க்கும், மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி-
யன்றே” என்று போற்றினன். வடமொழிக் கந்த-
புராணம் சீகண்டருத்திரரைச் சேற்ற நிலையில் காட்டும்.
மேலும் அப்புராண சம்பவகாண்டத்து 35ஆம்
அத்தியாயம்

“குமாரனது கட்டளையினாலேயே நமன் பாவிக்கை
வாணுள்களில் நோய்களானும், இறந்தபின்றை
நரகயாதனைகளானும் ஒறுக்கின்றனன். நவப்பிரசா
பதிகளோடுள்ள பிரமன் படைக்கின்றனன்.
விட்டுணு காப்புத்தொழில் செய்கின்றனன்.
சீகண்டருத்திரன் பிரளய காலத்தில் எல்லாவுலகங்
களையும் அழிக்கின்றனன் உயிர்களைப் படைப்பதும்
துடைப்பதும் காலம்தான்- அந்தக்காலமோ இச்-
சுப்பிரமணியன் வசத்துளதே”

என்று பசுபதி பார்வதிக்குரைத்தருளினன் என்று
கூறுகின்றது. மேலும் சூரபதுமன் கண்ட பாரமேசு-
வரத் திருமேனியில்,

“ஒப்பிலா மணிவாய் வேதம்
பல்லிடை யெழுத்து நாவில் பரமவா கமத்தின்
பேதம்”

இருந்தமை கூறப்படுகின்றது. இவற்றால் சீகண்டருத்திரர்
செவ்வேட்பரமன் அருட்டுணையால் தன்தொழிலை
நடாத்துபவர் என்பதும் வேதாகமங்களின் தலைவன்
வேற்கைப்பரமன் என்பதும் வெளியாம். ஆகவே தன்-
னருளை எதிர்பார்த்து வாழும் சீகண்டருத்திரர்பால்
தன்னாவில் தங்கியுள்ள ஆகமங்களில் ஒன்றாகிய சர்வ
ஞானோத்தரத்தைக் கேட்டான் என்பதினும் நகை
தரும் செய்தியும் உண்டோ?

3) “நாதா குமரா நம” என்று சிவபிரான் ஓதலும் அவருக்கு எல்லாவற்றினும் முதன்மையாயுள்ள பிரணவத்தின் பொருளை இனைய பரமசிவன் செவியறிவுறுத்தினன். இங்ஙனம் பரமகுரவனைய சிவபெருமானுக்கே அருள்புரிந்து குரவர் யாவர்க்கும் குரவனாய் மிளிர்வோன் குமாரச்சிவன். அதனால் ‘‘சாமி’’ என்னும் திருப்பெயரைத் தனக்கே உரிமையாகக் கொண்டவன் குகப்பரமன். இக்குகப்பரமன் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராய் சீகண்டருத்திரர்பால் பிரணவத்தைச் சேவித்து உயிர்வாழும் சர்வஞானோத்தராகமம் கேட்டான் என்பது சிவஞானமாகாது அவஞானமாயே முடியும். பிரணவத்தின் பொருளை முருகன்பால் பிழைபடவுரைத்த பிரமனுக்கு நேர்ந்த கதியைச் சிறிதேனும் நினைவுகூரில் உருத்திரருக்கு முருகன் முன்னிலையில் ஆகமம் கூறும் துணிவும் வருமா? இங்ஙனம் உருத்திரர் தன்னை முருகனுக்கு அறிவுறுத்தார் என்று பொய்ப்புகழை விரும்பும் ஆகமம் மெய்ப்பொருளை கூறும் எனலும் ஐயமே. வேதம் சதுர்த்தம் என்று போற்றும் விமலன் ஆகிய சிவபிரான் முருகன்பால் சீடராய் நின்றதைக் காட்டும் சீடபாவமூர்த்தம் உள்ளது. முருகன் சீகண்டருத்திரர்பால் சீடனாய் நின்றதைக் காட்டும் மூர்த்தம் உள்ளதா? உண்மையாயிருப்பினன்றோ மூர்த்தமும் இருக்கும்! சீகண்டருத்திரரையும் மகேசுவரரையும் குரவர் என்று நிகண்டுகள் வழுத்துகின்றனவா? அவர் குரவராதல் உண்மையாயினன்றோ நிகண்டுகள் கூறும் ‘(ஆங்காங்குறாஉம் அண்டங்களிலும்) கைலாசம், மகாகைலாசம், மந்தரம், மகாமேரு, சக்கரவாளமாகிய இம்மலைகளிலும், சிவலோகத்திலும் இருந்து கொண்டு ஆங்காங்குள்ள எல்லாவுயிர்களுக்கும் அருள் புரிபவனாய்ச் சலனமற்ற நிலையினனாய்ச் சருவ பிரபஞ்ச சொருபியாய் இராநின்ற ஈசன், தேவி, கந்தன், கணபதி

யாகிய இவர்களுடனும் கணங்களுடனும் நித்தியமான திருவிளையாடல் செய்கின்றனன்'' என்று உபதேச-காண்டத்து 61 ஆம் அத்தியாயம் கூறும்.

இது கூறும் சிவலோகம் அப்பிராகிருத கயிலாயம். இது பற்றி முன்னமே விளக்கியுள்ளாம் பரமசிவனின் திருமேனி பிரணவம் என்பதைச் சிவ தத்துவ விவேகத்-துக்கு யாமுரைத்த உரையால் உணர்ந்து கொள்க. இது காரும் கூறி வந்த உண்மைகளால் செவ்வேட் பரமன் சேகண்ட ருத்திரர்பால் ஆகமம் கேட்டான் என்பதிற் சிறிதேனும் உண்மையின்று என்பது விளங்கும்.

சிவஞான முனிவர் "அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறு-முகக் கடவுள்' என்றார். இங்ஙனம் தமிழுணர்ந்தும் ஏனைய நறுநூல்கள் கூறுமாறு பிரணவப் பொருள் உணர்ந்தும் உய்ந்த அகத்தியர் தன் குரவனும் இறைவனும் ஆன முருகவேள் இவ்வாறெல்லாம் பாடியுத்துள் இழிவு படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கருதியே சிவஞான முனி-வரின் முன்னோர்க்கு வரமீந்தனர் போலும்!

யாதானும் ஒரு நூலைப் பெருமைப்படுத்திக் கொள் வான் அதனை விமலை கேட்டாள் விநாயகன் கேட்டான் வேலவன் கேட்டான் என்று எழுதிக்கொண்டு நூலின் தொடக்கமே பொய்யோடு தொடங்குதலை அறிஞர் அருவருப்பர், எந்நூலே ஆயினும் அது கூறும் செய்தி சாலுமளவே சாலும் (லீடாலீட நியாயம்) என்னும் வீதி பற்றி அதனுள் நல்லன காணப்படின கொள்ளுதலும் அல்லன காணப்படின தள்ளுதலும் அறிவுடையார் செயலாகும் என்க.

பெரியபுராணத்திலும் அடியவர் பல்வேறு சாதியினர் என்பதே ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்பதை அறிவுறுத்தும், அதனை விடுத்து வேத முரணை ஆகமம் வற்புறுத்தும் சாதிவேற்றுமைப் படுகுழியிலும் தெய்வ-நிந்தைப் படுகுழியிலும் வீழ்தல் கூடாது. இதுகாறும் கூறியவற்றால் சிவஞான முனிவர் பன்னூலுணர்ச்சி வாய்ந்தவரே யாயினும் நூலுரைகளை ஆய்ந்து உண்மை காணும் திறம் வாயாமையால் பிழைபடும் உரைகளையும் போற்றிக் கொள்வாராய்க் குற்றப்பட்டா ரென்பது விளங்கும்.

7. செய்யுள் நலம் பாராட்டல்

மெய்கண்ட தேவ நாயனார் சிவஞான போதத்து மங்கல வாழ்த்தாக

‘ கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே

என்னும் திருச்செய்யுளை அருளிச் செய்துள்ளார்.

சிவஞானமுனிவர் இத்திருப்பாடலின் நயம் உணர்த்த-
தப்புக்கு” “இது கல் என்பது முதல் ஏ என்ப-
திறுவாய்ப் பன்னிரு சொற்களாற் கூறவே, இந்நூல்
பன்னிரு சூத்திரத்தால் செய்யப்பட்டது எனவும்,
அவற்றுள் மும்முன்று சொற்கள் ஒவ்வோரடியாக
வைத்து நான்கடியாகக் கூறவே, இந்நூலும் மும்-
முன்று சூத்திரம் ஒவ்வோரியலாக வைத்து நான்கி-
யலால் செய்யப்பட்டது எனவும் அவற்றுள்

முன்னீரடியும் ஒருவினைமுடிபும் பின்னீரடியும் பிறி-
தோர் வினைமுடிபுமாக இருவகைப்படுத்துச் செய்-
யவே, முன்னுறு சூத்திரமும் ஓரதிகாரமும் பின்னறு
சூத்திரமும் வேறோரதிகாரமுமாக இந்நூல் இரண்-
டதிகாரத்தால் செய்யப்பட்டது எனவும் குறிப்பான்
உணர்த்தியவாறு காண்க” என்றார்.

முனிவரின் கற்பனை அழகாயுள்ளது; ஆனால்
உண்மையாக இல்லை என்பது வருத்தத்துக்கு உரியது.
பாடலின் முதலடியில் மூன்று சொற்கள் நில்லாமல்,
கல், ஆல், நிழல், மலை (அல்லது முனிவர் உரைப்படி-
'மலைவு') என்று நான்கு சொற்கள் நிற்கின்றன. இரண்-
டாம் அடியில் வில்லார் (அல்லது முனிவர் உரைப்படி
இல்லார்) அருளிய என்று இரண்டே சொற்கள் உள்ளன
மலைவு என்ற சொல்லை ஈரடியிலும் சாரவைத்தார்
என்பது முனிவர் கொள்கை யாதலான் இரண்டாம்
அடியும் மூன்று சொற்கள் கொண்டதே எனின் அவ்வாறு
கொள்ளினும் முதலடி நான்கு சொற்கள் கொண்டது
என்பதை மறுக்குமாறு இன்று என்க. இன்றேல் முதலடி
3½ சொற்களும் இரண்டாமடி 2½ சொற்களும் கொண்-
டவை எனல் வேண்டும். மூன்றாம் அடி ஒன்றே பொல்-
லார் இணை மலர் என்று மூன்று சொற்களால் நிறைவு
பெற்று உள்ளது. நான்காம் அடியோ நல்லார் புனைவரே
என்னும் இருசொற்களே கொண்டுள்ளது. அற்றன்று.
முனிவர் கூற்றுப்படி நல்லார் புனைவர் ஏ என்று பிரித்து
மூன்று சொற்களாகக் கொள்க எனின் முனிவர் கூற்றுப்-
படி 'ஏ' என்பது எப்பொருளும் பயவாது அசையாய்
நிற்றல் போல அதற்கு உரிய "செம்மலர் நோன்றாள்
சேர வொட்டா" என வரும் பன்னிரண்டாவது
சூத்திரமும் எப்பொருளும் பயவாது கழிதல் வேண்டும்.
ஏகாரத்தைத் தேற்றமாகக் கொள்க எனில் அங்ஙனம்

கொள்ளினும் பன்னிரண்டாவது சூத்திரம் முற்கூத்திரத்தைத் தேற்றம் செய்து நிற்பதன்றித் தனக்கென ஒரு சிறப்பும் இலதாதல் வேண்டும். இது நறிதன்று, எனவே இந்நயம் ஒழிந்தது.

முதலீரடியும் ஒருவினை முடிபு கொண்டது எனலும் வாய்மையன்று. அருளிய என்பது செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் எனவும் அருளிய பொல்லார் எனப் பெயரெச்ச முடிபாக வைத்து உரைத்தலும் ஒன்று எனவும் முனிவரே கூறுதல் அவர் காட்டும் நயத்தை மறுக்கும். எனவே இந்நயமும் ஒழிந்தது.

“இரண்டாம் ஓத்தின் முதல் சூத்திரம் ‘‘இதுவுமது’’ என முதல் ஓத்தின் இறுதிச் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறியப்படுவது என்பது உணர்த்துதற்கு ‘‘மலைவு’’ என்பதனை ஈரடியினும் சார வைத்தார் என்றொரு நயம் முனிவர் கூறியுள்ளார். இங்ஙனம் ஒருநயம் கூற வேண்டியே முனிவர் ‘‘மலைவில்லார்’’ என்பதனை ‘‘மலைவு இல்லார்’’ என்று பிரித்து ஒவ்வாப் பொருள் கூறினர் போலும்! ‘‘சிவாகமப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுவனவாக மலைந்து வினாவிய நந்திபெருமானுக்கு இந்நூலால் மலைவு தீர்த்தருளினர் என்பார் ‘‘மலைவில்லார்’’ என்றார் என்பது முனிவர் கூற்று மலைவு இல்லார் என்பது தன்வினைப் பொருள் தருமேயன்றிப் பிறவினைப் பொருள் தாராது. தன்வினையாகவே கொண்டு சீகண்ட ருத்திரர்க்கு ஆக்கினும் பொருள் பொலிவுறுது. உருத்திரர் அனந்ததேவரிடம் சிவாகமங்கள் கேட்டார் என்பதால் அவருக்கு மலைவு இருந்தமையும் அம்மலைவு ஆகப் பங்கள் அளவிலேயே தீர்ந்தமையும் பெறப்படும். அவர் வேதங்கள் கேளாமையின் அவ்வுழி மலைவுண்மையும் அதனால்

அவர் முற்றுமுணர்ந்தவ ராகாமையும் பெறப்படும். சிவஞான போதக் கதையை வலிந்து நுழைப்பான் கருதியும் நயம் கூறுவான் கருதியுமே மலைவு இல்லார் என்று முனிவர் பிரித்துப் பிழைபட்டார். முன்னோர் மலை எனவும் வில்லார் எனவுமே பிரித்தனர். இதனை

“கல்லால் நிழல் என்பது கயிலாயத்திலே தட்சிண மூர்த்தமாக எழுந்தருளியிருந்து அகத்தியர், புலத்தியர், சனகர், சனற்குமாரர் இவர்கள் நால்வர்க்கும் தர்மார்த்த காம மோட்சங்களும், பிரமா விட்டுணு வாதிகளுக்கு வேதமும் அனுக்கிரகம் பண்ணிச் சிட்டபரிபாலனமும் மலைவில்லார் அருளிய என்பது மகாமேருவை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுராதிகள் முதலான துட்டநிக்கிரகமும் இயற்றி உலகத்தை இரட்சித்தருளிய பரமசிவனுடைய புத்திரராகிய”

எனவரும் பழைய உரையால் அறிக. திருமூலநாயனார்

“அப்பணி செஞ்சடை யாதி புராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யாரறி வார்களே”

என்று உரைத்தருளினார். சீகண்டருத்திரருக்கே இருமலமுளவாகவும் அவர் மும்மலம் எரித்தல் கூடுமாறு என்னையெனில் சைவரில் சிலர் மங்கையொருபால் மகிழ்ந்த முதல்வனைத் தாழ்த்த முயன்ற கற்பனைக்கு யாம் என் செய்வாம் என்க. இதுபற்றி முன்பே கூறினும்.

சிவஞான முனிவர் நந்தியெம்பெருமானுக்கு உண்டான மலைவைச் சேகண்டருத்திரர் தீர்த்தருளினர் என்ற கதையையும் நோக்குவாம்.

நந்தியெந்தேவை இரண்டாவது சிவம் என்று நல்லோர் கொண்டாடுவர். சித்தாந்தப் பிரகாசிகையாரும் அவர் மேல் பேரிரக்கம் கொண்டு சுத்த வித்தியாதத்துவத்தில் இடம் தேடிக் கொடுத்தருளி அவரை ஒரு மலமுடைய விஞ்ஞானாகவராக்கினார் சிவஞான முனிவரும் அவருக்கு 'ஓம்' என்று உரைத்தருளிப் பாடியத்தில் வரைந்து கொண்டார். நந்திதேவர் சுத்த வித்தியாதத்துவத்தில் இருப்பதால் அங்கணன் கயிலை காக்கும் அகம்படித் தொழின்மை செய்ய நாடோறும் கயிலை சென்று மீள்வர் போலும்! இதுபற்றிய ஆராய்ச்சி ஈண்டைக்கு வேண்டுவதின்று ஆகலான் இத்துடன் அமைவாம்.

நந்திபெருமான் சிவாகமங்களைக் கேட்டற்கு முன்னும் கயிலைக் காவல் பூண்டவரே. ஆயின் ஆகம அறிவின்றி (அது கற்பிக்கும் ஞானமின்றி) - முனிவர் கூறுமாறு சிவஞான போதம் கேட்கும் வரையும் ஆகம அறிவின் மலைவுடையவராகவே இருந்தும் எவரும் பெறுதற்கு அரிய பெரும்பதவி இவரையடைந்தது யாங்ஙனம்? இப்பெரும்பேறு பெற்றவர் சிவாகமம் கேட்டு எய்தலாம் பயனும் உண்டுகொல்? எனவே நந்தியெம்பெருமான் சேகண்டருத்திரர்பால் ஆகமம் கேட்குமளவிற்கு அறியாமையால் மூடுண்டிருந்தார் என்று கூறுதல் தீவினைக்கு இடமேயாம்.

நந்தியம் பகவனே ஒரு மலமுடைய விஞ்ஞானாகலர். அவருக்கு ஆகமம் அறிவுறுத்தும் உருத்திரரோ

இருமலமுடைய பிரளயாகலர். ஈதென்ன விந்தை! ஒரு மலமுடைமையினும் இருமலமுடைமை உயர்வு போலும்! அதனால்தான் உருத்திரருக்கு நந்திபெருமான் சீடராயினாரா? காளமேகப் புலவரும் “கண்ணபுர மாலே கடவுளினும் நீயதிகம் - உன்னிலுமோ நானதிகம்” என்றாரன்றோ!

நந்திதேவர் ஒருமலமுடைய விஞ்ஞானகலர். “மெய்ஞ்ஞானந்தானே வினையும் விஞ்ஞான கலர்க்கு” என்பது விதியாகவும் அதனை முரணிச் சீகண்டருத்திரர் முன்னின்று உணர்த்தியது யாங்ஙனம் பொருந்தும்?

ஒரு நூல் தன்னிடமுள்ள பொருளின் பெருமையால் புகழ்பெற வேண்டும். தெய்வங்களைத் தாழ்த்தித் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளல் மெய்நூல் தகவன்று என்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் முனிவர் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலுக்குக் கண்ட நயங்களும் சிவஞான போத வரலாறும் சிதைவுற்றன காண்க.

8. மணற்சோறு

சிவஞான முனிவர் “சிவசமவாத கண்டனமென்னும் சிவசமவாதவுரை மறுப்பு” என்னும் நூற்கண் “அவ்—வுரையிலுள்ள குற்றங்களை விசாரித்தல் மணற்சோற்றில் கல்லாய்தல் போலும்” என்று உரைத்தருளினார். முனிவர் அருளிய “மணற்சோற்றில் கல்லாய்தலை” ஆய்வாம்.

1) யாதானும் ஒரு நூலாராய்ச்சியில் அந்நூல் முழுவதும் வழி என்று கூறற்கே இயையும் உவமானமாய் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட “மணற்சோறு” என்பதனை அங்ஙனம் சில வழக்களை உள்ளன எனக்கண்ட மாத்திரையே, ஐயமாக நினைத்த மாத்திரையே பயன்படுத்துதல் அறிவுடைமையாகாது. முழுவதும் வழுவாயிருப்பின் அவ்விவரம் காட்டப்படல் வேண்டும். எந்நூற்கண்ணும் யாவும் வழி என முடிவு காண்டல் எத்துணை அறிஞர்க்கும் இயலாது என்பதை நடுவுநிலை ஓம்புநர் உணர்வர். உணர்தலால் அவர் “மணற்சோற்றில் கல் ஆய்தல்” என்னும் உவமையை எடார். சிலர் கூறியன வுளவேல் அவை ஆராய்ச்சியுணர்வின்றி ஒருவர் பின்னை ஒருவர் போதல் என்னும் கதானுகத நெறியின்பாற்படும் இழுக்கேயாம் என்க.

2) மணற்சோற்றில் கல்லாய்தல் மடமையாம் எனக் கருதிய வழியே கல்லாய்தல் போலும் என்றோரெனின் இஃதும் ஏற்புடைத்தன்று. மணலிற் பெரிது கல் ஆதலின் அத்திறக் கூற்கள் மணற்குவையினுள் உளவோ இலவோ என ஆய்தல் சால்பிற்றே என்க. மேல் மணலும் கல்லும் குற்றங்கட்கு உவமையே ஆதலின் ஆய்தலாற் பயன் என்னை என்பது கருத்து எனின் மேல் நுவன்றவாறு ஆராய்ச்சியில் எந்நூலும் முழுவதும் குற்றம் எனல் ஏற்படாது என்னும் ஒரு துணிபான் இக்கருத்தும் மறுக்கப்படும். அன்றியும் உயிருடம்பிற்கு உறுதி பயப்பதாயும் தெய்வத்துக்குப் படைக்க வரியதாயும் உள்ள சோற்றினை உவமையின் பொருட்டு மணலாக்கி அதனுள் கல்லையும் பெய்து கூறுதல் நல்லறிஞர் நடையாகாது. “அந்நம் ப்ரஹ்ம” என்று வேதம் கூறும் அருமைப் பாட்டினை உணராது “மணற்சோறு” என்று உரைப்பது நஞ்சமுதம், கசுமாலவமுதம், ஆபாசவமுதம் என்று புகறலைப் பொருவும் என்க.

3) மணற்சோறு என்பதற்கு மணல் விராய சோறு எனப் பொருள் கோடல் வேண்டும் எனின், அன்னணம் சோற்றில் மணலை விரவும் செய்கையும் மணலில் சோற்றை விரவும் செய்கையும் எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் இலவாதலின் அங்ஙனம் கோடல் அமையாது என்க. அத் திறச்சோறு உளதெனக் கோடலும் அதனை உவமையாக்கலும் இருட்கூரியன் என்று ஒன்று உள்ளது என்று கொண்டு அதனை உவமித்தல் போலாம். மணற்சோறு என்பது வேத முரணையும் உணவைப் பழித்தலாயும் முடிதலை எண்ணுக. அதனால் மணற்சோற்று உவமையை மதிநலம் வாய்ந்தார் எடார் என்க.

4) இனிச் சோற்றில் கல்லாய்தலையும் காண்போம். யாண்டும் உள்ள மகளிர் அரிசியில் கல்லாய்ந்து கல்லைக் கழித்த பின்னரே உணவாக்குவர். எனவே யாழும் எம்மை ஒப்பாரும் கலத்தில் இட்ட சோற்றில் கல் ஆய்ந்து காலத்தைக் கழிக்காது உண்ணத் தொடங்கு வோம். சிவஞான முனிவரோ சோற்றில் கல்லாய்தல் என்னும் புதிய நெறியைக் கூறுகின்றார். அகத்தியர் வரத்தால் பிறந்த அவர் தாம் அறிந்ததையே கூறுவார். எனவே முனிவருக்குச் சோறு படைத்தோர் அரிசியில் கல்லாயாது சோறுக்கிப் படைத்தனர் போலும்! முனிவர் அச் சோற்றில் கல்லை ஆய்ந்து நீக்கிய பிறகே உண்டார் போலும்! அரிசியில் கல்லாய்தலே உலக வழக்காகச் சிவஞான முனிவர் சோற்றில் கல்லாய்தலைக் கூறின ராகலின் அவர் வழி ஒழுகுவோர் உண்ணும் முன்பு சோற்றில் கல்லாய்வாராக.

இன்னணம் சிறுமைக்கு உட்படும் மணற்சோற்றில் கல்லாய்தல் என்னும் உவமை கூறுதல் அறிவின்பால தன்று ஆகலின் அறிஞன்மார் அவ்வுவமையை எடேன் மின் எடேன்மின் என்றே அறிவுறுத்துவர்.

9. துறவுநிலை

சிவஞானமுனிவரின் பெருமையை விதந்தோதி மகிழ் விரும்புபவரில் சிலர்

“சற்றே துவையலரை தம்பியொரு பச்சடிவை
வற்றலே தேனும் வறுத்துவை - குற்றமிலை
காயமிட்டுக் கீரைகடை கம்மென வேழினுக்கு
காயரைத்து வைப்பாய் கறி”

என்னும் பாடலைக் காட்டி “ஆ! ஆ! முனிவர்பிரான்
பாட்டாலேயே சமையலையும் கூறும் பரிசுதான் என்னே!
என்னே! என்று வியந்து நிற்பர். இங்ஙனம் வியப்பார்
இப்பாடல் முனிவரின் துறவு நிலையைத் துரிசுபடுத்தும்
என்பது உணர்கிலர். சிவனடியார் திருக்கோலம் எவ்வாறு
விளங்கவேண்டும் என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான்
உணர்த்துகின்றார். அப்பாடலைக் கீழே காண்மின்

‘சிந்தையிடை யருவன்பும் திருமேனி தனில் அசையும்
கந்தையிகை யாங்கருத்துங் கையுழவா ரப்படையும்
வந்திழிகண் ணீர்மழையும் வடிவிற்பொலி திருநீறும்
அந்தமிலா திருவேடத் தரசுமெதிர் வந்தணைய”

இங்ஙனம் கந்தை மிகையாம் கருத்துடையவரோ
“கம்மெனவே” மிளகுக்காயரைத்து வைப்பாய் கறி
என்பர்? வயிற்றில் எழும் பசித் தீ தணிய இத்தனை பண்-
டங்களை வேண்டுவர்? இன்னோர் உலகச் செய்திகளில்
சிந்தை வையாது இறைவன் திருவடிக்கண் தங்கிய
சிந்தையராய் அதனால் வந்திழி கண்ணீர் மழையின-
ராயன்றோ விளங்குவர்! இவர் தம் தவத்துக்கு இடையூறுக
எழும் பசி அடங்குமளவே சிறிதுண்பர். இவர் நாச்சவை
கருதார். முனிவர் பாடலில் ‘கம்மெனவே’ என்று

வருதலால் முனிவர் நாச்சுவையே அன்றி மூக்கின்பமும் வேண்டுபவராயே உள்ளார். யோகியர் உப்பு, புளி, மிளகாய் நீங்கிய உணவையே பசியடங்கும் அளவே உண்பர். இதனைக் “கட்வாம்ல லவணத்யாகீக்ஷீரபனரத: ஸுகி ப்ரஹ்மசாரி மிதாஹார்” என்று தியான பிந்து உபநிடதமும் “கட்வாம்ல லவணத்யாகீக்ஷீரபோஜ-நமாசரேத்!” என்று யோகசூடாமண் உபநிடதமும் கூறும். முனிவர் வேண்டும் பண்டங்களோ காரசாரம் கூடியவாக உள்ளானவே. இவ்வேட்கை துறவு இலக்கணத்-தையே துறக்கச் செய்யுமே.

அ) ‘சோற்றிலே விருப்பஞ் சூழ்ந்திடில் ஒருவன்
துன்னுநற் றவமெலாம் சுருங்கி
ஆற்றிலே கரைத்த புளியெனப்போமென்
றறிஞர்க ளுரைத்திடல் சிறிதும்
போற்றிலே னுன்னைப் போற்றிலேன் சுவையில்
பொருந்திய காரசா ரம்சேர்
சாற்றிலே கலந்த சோற்றிலே யாசை தங்கினேன்
என்செய்வேன் எந்தாய்

ஆ) “கீரையே விரும்பேன் பருப்டொடு கலந்த கீரையே
விரும்பினேன் வெறுந்தண்
ணீரையே விரும்பேன் தெங்கிளங் காயி னீரையே
விரும்பினேன் உணவில்
ஆரையே எனக்கு நிகர்எனப் புகல்வேன் ஐயகோ
அடிச்சிறு நாயேன்
பேரையே கேட்கில் தவம்எலாம் ஓட்டம் பிடிக்குமே
என்செய்வேன் எந்தாய்”

என்று பெரியார் ஒருவர் கூறுதலும் காண்க.

அதனாலன்றோ குமரவேள் அருள் பெற்ற குமரகுருபர
சுவாமிகளும்

“துயிற்சுவையும் தூநல்லார் தோட்சுவையும் எல்லாம்
அயிற்சுவையின் ஆகுவான் றெண்ணி-அயிற்சுவையும்
பித்துணைக் கொள்பபோற் கொள்ப பிறர்கிலர்போல்
மொத்துணை மொய்ம்பி வைர்.

என்று அருளிச் செய்தார். துறவிகள் உடம்பை
ஒறுப்பவர்கள் என்பதையும் அந்த முனிபுங்கவர் கற்பனைச்
சுவை மிளிர

மன்றுடையான் செஞ்சடைமேல் வாளரவுக் குள்ளஞ்சி
என்றுமதி தேய்ந்தே யிருக்குமால் - நின்றுதவம்
செய்யுமுனி வோர் காமத் தீப்பிணிக்கஞ் சித்தமது
பொய்யுடலை வாட்டுமா போல்

என்று அருளிச் செய்தார். இஃதன்றோ தவம்! இஃதன்றோ
துறவு!

இஃதிங்ஙனமாகத் திருவாவடுதுறை மடத்தில் இருந்த
தம்பிரான்களில் மூவர் ஆளுக்கு ஓரடி பாடச் சிவஞான
முனிவர் நான்காமடியைப் பாடிப் பாடலை முடித்தார்
என வழங்கப்படும் செய்யுளை அடியிற் காண்க.

“கொங்கன் வந்து பொங்கினான் குழியரிசிச்
சோற்றினைக்
சங்க மங்கள் கூடியே சாப்பிடத் தொடங்கின்
அங்கும் இங்கும் பார்க்கிறீர் அமுதினிற்கண் இல்லையே
எங்கள் பாவம் எங்கள் பாவம் எங்கள் பாவம் ஈசனே”

இப்பாடலும் துறவு நிலையை மாண்பு செய்வதாக இல்லை.

நாரத பரிவ்ராஜக உபநிடதம் ஐந்தாம் உபதேசம்
 ("நசிஷ்யா நநுபத் நீதக்ரந்நைவாப்யஸேத்பஹுந்!")
 "சீடர்களைக் கூட்டாதிருத்தல் வேண்டும். மிக்க கிரந்தங்-
 களைப் பயிலுதல் கூடாது" என்று கூறுகின்றது. ஆனால்
 சிவஞான முனிவரோ செல்வரைப் போல மடையனையும்
 உடன் கொண்டு உள்ளார். இந்நிலை இல்லறம், துறவறம்,
 இரண்டுமில்லா இடைநிலையாம். இது திருமடத்து மரபு
 என்னின், எம்மரபாயினும் அது புறப்பற்று அகப்-
 பற்றுக்களைக் களையும் கருவியாதல் வேண்டுமேயன்றிக்
 கூட்டும் துணையாதல் கூடாது. ஈண்டு "வர்க்கத்தார்
 தமைவெறுத்த விருத்தருமாய் மெய்ஞ்ஞான வடிவ
 மாளோர், கற்கட்டாகியமடமும் காணியும் செம்பொனுந்
 தேடும் கருமம் எல்லாம், பொற்கொத்தாம் செந்நெல்
 வயல் தண்டலையாரே சொன்னேன் பொன்னுடாகும்,
 சொர்க்கத்தே போம்போதும் கக்கத்தே ராட்டினத்தைச்
 சுமந்தவாரே" எனவரும் பாடலும் நினைதற்பாலது.
 இதனால்ன்றோ துறவின் அருமையைத் தாயுமானவ
 அடிகளார்" பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்
 பிள்ளையைப் போல் ஆரும் துறக்கை யரிதரிது" என்று
 உணர்த்தியருளினார். இனி, சிவஞான முனிவரை
 ஒத்தாரின் நிலையோ

"Forms of religions are founded not by philos-
 ophers and theologians, with their interpretations
 and argumentations but by heroic men of faith
 in god and faith in themselves. The former
 came later on to justify and sanction what al-
 ready exists with their elaborate exegetics written
 solely for the learned and thoughtful, not to
 say sceptical",

(prof. P. Sundaram Pillai. M.A.,)

என வருவதைச் சார்ந்ததாய் உள்ளது.

முனிவர் இயற்றிய காஞ்சிப்புராணத்தின் திருநகரப் படலத்தில் அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் முதலிய-வரைக் கூறும் பாடலினும் விலைமகளிரைக் கூறும் பாடலே எண்ணிக்கையில் மிகுதியாய் உள்ளன. இது விரும்பத்தக்கதன்று. பரத்தையரை ஒரு செய்யுளில் அடக்கி ஏனையரைப் பல செய்யுளில் கூறுதலே சிறப்புடையது. “விற்றிடும் அல்குல் தன்னை மீளவும் தமதே யாக்கி, மற்றைய நாளும் விற்கும் வரைவிலார்” என்று எளிய புலவன் ஒருவன் பாடியிருப்பின் நகைத்து விட்டு அதைக் கழித்து மேல் செல்லலாம். படிப்போர்க்கு அருவருப்பை உண்டாக்கும் இதனைக் காமச்சுவை கண்டிராத மாதவச் சிவஞான யோகிகள் கூறுதல் அவருக்கு மாண்பு கூட்டுவது அன்று.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் மாதவச் சிவஞானகவாமி-கள் துறவுக்கோலம் பூண்டவர் ஆயினும் அவர் மலின மனம் உடையவர் கொல்லோ என்னும் ஐயத்தை அவர் மொழிகள் எழுப்புவனவாயுள்ளன என்பது தெளிவுறும்.

10. இலக்கண விளக்கச் துருவளி

திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் என்பார் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். சைவநலம் கனிந்த நாவலராகிய இவருடைய மாணுக்கரே” பண்பாக வயர்சந்தம் படிக்கா சலாதொருவர் பகரொணுதே” என்னும் புகழ்கொண்ட படிக்காகப் புலவர் ஆவர். நாவலர் பலராலும் போற்றப்பட்ட

மொழியறிஞராவார். அவர் இலக்கண விளக்கம் என்பதோர் அரிய நூலை யாத்து உரையும் வரைந்தார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த ஈசானதேசிகர் என்பார் “என்கண்காணத், திருவாரூரில் திருக்கூட்டத்தில் தமிழ்க்கிலக்காகிய வைத்தியநாதன், இலக்கண விளக்கம் வகுத்துரை யெழுதினன்” என்று இந்நூலை விதந்தோதுதல் காண்க.

இலக்கண விளக்கம் ஐந்து இலக்கணமும் கொண்டது; குட்டித் தொல்காப்பியம் என்று புகழ்பெற்றது. இது தோன்றிய பின்னர் இரண்டே இலக்கணம் கொண்ட நன்னூல் ஒளிமங்கி நிற்பதாயிற்று. இலக்கண விளக்கத்தின் சிறப்பை யாம் கூறலினும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சார்ந்தவர் சாற்றுதல் சிறப்பிற்கும். மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் ஆவர். இவருடைய ஆதரவிலும் திருவாவடுதுறை ஆதீன ஆதரவிலுமிருந்து இவர்பால் தமிழ் கற்றவர் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் ஆவார். ஐயரவர்கள் தம் ஆசிரியர் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். அதில் இலக்கண விளக்கம் பற்றிய செய்திகள் பல இடங்களில் உள்ளன. அவற்றில் சிலவற்றைக் காட்டுவாம்.

அ) ஐந்திலக்கணங்களும் ஒருங்கேயமைந்ததும், குட்டித் தொல்காப்பியமென வழங்கப்படுவதும், சைவவித்துவானால் இயற்றப்பெற்றதுமாகிய இலக்கண விளக்கத்தை உரையுடன் பெற்று அதனை ஆராய்ந்து பலமுறை படித்தார் (மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம்-முதற்பாகம் பக்கம் 141-இரண்டாம் பதிப்பு).

ஆ) இலக்கண விளக்க மூலமானது பழைய இலக்கண நூல்களாகிய தொல்காப்பியம், நன்னூல், நம்பியகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கல விருத்தி, தண்டியலங்காரம், வச்சணந்திமாலை முதலிய பாட்டியல்கள் ஆகிய இவற்றின் மூல அமைப்பையும், அதன் உரையானது அவற்றின் உரைகளையும் தழுவி, பின்னோன் வேண்டும் விகற்பம் கூறி' என்னும் வழி நூல் விதிக்கேற்பச் சிறிது சிறிது வேறுபடுத்தி இயற்றப்பட்டவை. உரையிலுள்ள உதாரணங்களுட் பெரும்பாலான பழையவுரைகளில் உள்ளனவே. ஆதலின் அந்த நூலை நன்றாகப் பாடங்கேட்டமையால் முன்னமே படித்திருந்த மேற்கூறிய நூல்களிலும் அவற்றின் உரைகளிலும், அவற்றில் காட்டப்பட்டிருக்கும் உதாரணங்களிலு முள்ள ஐயங்கள் இவருக்கு அடியோடே நீங்கிவிட்டன. அதனால் இவருக்கு உண்டான தெளிவும் திருப்தியும் அதிகம். (முதற்பாகம்-பக்கம் 142-143).

இ) இலக்கண விளக்கம் பாடங்கேட்டதற்குச் சமீப காலமானதால் அது சிறந்த சுவையுடையதாக அமைந்திருக்கின்றது (முதற்பாகம் - பக்கம் 152)

ஈ) இலக்கண விளக்கத்தில் இவருக்கு மதிப்பு அதிகம். சைவரால் இயற்றப்பெற்ற நூல் என்பதும், அந்நூல் அகத்திணையியலில் திருக்கோவையாரிலுள்ள துறைகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற இலக்கணங்களையும் பொருத்தி அவற்றிற்கு அக்கோவையாரில் உள்ள செய்யுட்களை இடையிடையே உதாரணமாகக் காட்டியிருப்பதும் அதற்குரிய காரணங்களாம். அக்காரணங்களை அடிக்கடி கூறி வைத்தியநாததேசிகரை இவர் பாராட்டுவதுண்டு (இரண்டாம் பாகம்-பக்கம் 278).

இவற்றால் இலக்கண விளக்கத்தின் சிறப்பு அறியப் படும்.

இதுகாறும் இலக்கண விளக்கத்தைப் போற்றுகின்ற திருவாவடுதுறை ஆதீதத்தின் ஒரு பக்கத்தைக் கண்டாம். இனி, இலக்கண விளக்கத்தைத் தூற்றுகின்ற அவ்வாதீதத்தின் மறுபக்கத்தையும் காண்பாமாக.

“எவரேனும் தாமாக விலாடத்திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி, உவராதே யவரவரைக் கண்டபோது வுசந்தடிமைத் திறநினைந்தங் குவந்து நோக்கி” எனவரும் அப்பர் பெருமான் அருளிச் செயலின் மெய்ப்பொருள் சிவனடியவரையும் அவர்தம் நூலையும் இகழ்ந்து பேசுதலாம் எனவும் “தடுக்கமருஞ் சமணரொடு தர்க்க சாத்திரத்தவர் சொல் இடுக்கண் வருமொழி கேளாதீசனையே யேத்துமின்கள்” எனவரும் காழிவேந்தர் அருளிச் செயலின் மெய்ப்பொருள் சமணரையும் அவர்தம் நூலையும் வழிபட்டுப் போற்றுதலாம் எனவும் கண்ட சிலர் இலக்கண விளக்கம் இறந்துபடச் செய்வேம் என்று எழுந்தனர். அதன் பயனாக இலக்கண விளக்கச் சூருவளி என்னும் நூல் பிறந்தது. அந்த நூலைப் பயந்தளித்தவர் நம் மாதவச் சிவஞான முனி வரேயாவர்.

சிவஞான முனிவர் இவ்வுலகில் முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளே நிலவி 17-4-1785 அன்று மறைந்தார் என்பர். முனிவர் நாற்பது அல்லது நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார் என்பார் சிலர். 1725 இல் முனிவர் செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழை அரங்கேற்றினார் ஆதலின் நெடுநாள் வாழ்ந்தார் என்பார் சிலர். இவற்றில் உண்மை எதுவாயினும்

முனிவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பதற்குத் தடையின்று. ஆகலின் முனிவர் எழுப்பிய சூராவளியை அடக்குதற்கு வைத்தியநாத நாவலர் இவ்வுலகில் இல்லை. இவ்வாறு சைவரைச் சிறுமைப்படுத்தவும் மாபாவிக் கடையமணர் என்று சேக்கிழார் பெருமான் கூறிய மரபில் வந்தாரைப் பல்கலைக்குரிசில் பவணந்தி என்று பரவி அவர் நூலைப் பெருமைப்படுத்தவும் முயன்றனர். ஓர் ஆதினமே ஒரு நூலைக் கொண்டாடுவதும் குற்றப்படுத்துவதுமாகிய இருதிறச்செயலை மேற்கொண்டதும் பெருவிந்தையாம். திருவாவடுதுறை ஆதினத் தலைவர் அந்நூலைப் பாடஞ்சொன்னதை

“நாங்கள் செல்லுங்காலங்களில் அவருக்கு முன் திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, திருக்கோவையாருரை, இலக்கண விளக்கம் முதலியவற்றுள் ஏதேனும் ஒரு பாடம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்” (மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம். இரண்டாம் பாகம்-பக்கம் 93-94)

என வருதலால் அறிக. ஒரே நூலை ஓர் ஆதினம் ஒரு பக்கம் பாடம் சொல்லியும் ஒரு பக்கம் பழித்தும் வந்தது வியப்பல்லவா! இஃதே சிவஞான முனிவர் ஏவிய சூராவளியில் நீதியின்று என்பதைக் காட்டும். இனிச் சூராவளி பற்றிக் காண்பாம்.

i) “இலக்கண விளக்கச் சூராவளி” என்ற பெயரே முனிவருக்கு மாசு தருவதாய் உள்ளது. முனிவர் தாம் மறுக்கப் புக்கதொரு நூலை இலக்கண விளக்கம் என்று ஏன்று கொண்டு அவ்விளக்கத்தை அவிப்பான் மண்,

மயிர், மலம், குப்பை முதலியவற்றை மாறிமாறி வாரிவாரி வீசும் சூறாவளிக் காற்றைத் தேடிய செய்கை இருட்டை அவாவுவார் செய்கையேயாம். இத்திறம் முனிவர்தம் முதுக்குறைவை முனிதல் காண்க.

ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள் வைணவரோடு வழக்கிட்டகாலை நாலாயிரப் பிரபந்த விசாரம் என்னும் நூலை வெளியிட்டார். ஒன்பது பக்கப் பிரசுரத்தை அனுப்பி வைத்த தூத்துக்குடி நண்பர் ஆழ்வாரின் பாடல்களுக்கு நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தம் என்பதே பெயராக சுவாமிகள் 'திவ்விய' என்ற சொல்லை நீக்கியது குற்றம் என்றார். இங்ஙனம் கூறுதல் அறிவு முதிராமையையே காட்டும். நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வார் நுட்பவுணர்வும் பரந்த நூலறிவும் உடையராதல் வேண்டும். நுட்பவுணர்வும் பிறவியிலேயே அமைவதன்றி இடையில் எய்தப்படுவதொன்றன்று. எனினும் சைவராம் சான்றோர் ஐயங்களைத் தவிர்த்து (தூத்துக்குடி நண்பர் பொருட்டன்று) அதனை விளக்குவாம். திவ்வியம் என்பது தெய்வத்தன்மை என்று பொருள் படும். நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தம் என்பது நாலாயிரம் பாடல் கொண்ட தெய்வத்தன்மையுடைய பிரபந்தம் எனப் பொருள்தரும் ஆழ்வார் பாடல்கள் தெய்வத் தன்மையுடையன என்று ஏன்று கொண்டு தெய்வத்தன்மையை எதிர்த்தல் அறிவுடைமையாகாது. ஆகலின் திவ்வியம் என்பது நீக்கப்பட்டது என்க. அதுநிற்க, இவ்வினா வைணவரால் எழுப்பப்படவேண்டியதாக, அவர் ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் செய்கையை ஒப்பியிருந்தனராக இவரெழுப்புதல் இவர் சைவகுலத்தில் பிறக்காத சிறுமையையே காட்டும்.

ii) இலக்கண விளக்க நூலை அச்சிட்ட யாழ்ப்பாணம். சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தமது பதிப்புரைக் கண்,

இஃது இவ்வாறு பிரசித்தியடைந்து வருகையில் ஸ்ரீகைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தார் சோழ நாட்டில் தமது ஆதின மரபினை ஒத்ததும் சந்தான குரவர் வழித் தோன்றியதும் ஆயினும் பலகாலும் பல விஷயங்களிலே தம்மோடு முரணிய தருமபுராதீன சம்பந்தம் இதற்கு ஒரோ வழியுண்மை பற்றி இதன் மகிமையைக் குறைக்க நினைந்தோ அல்லது நன்னூலின் பண்டைக் கொள்கையான் அதன்மேற் பச்சாத்தாபம் கொண்டோ நன்னூலை மேன்மைப்படுத்த எண்ணி அதற்குத் தமதாதீனத்துச் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரால் ஒரு விருத்தியுரை எழுதுவித்தும், நன்னூலினகத்தும் அதன் சமணவுரையினகத்தும் முன்னரில்லாத பல விதிவிலக்குகளை உரையிற்கோடலால் புணர்ப்பித்தும் இன்னும் அவ்வுரை சிறக்கும்படி சம்ஸ்கிருத திரவிடக் கடல்கள் முழுதுண்டு தேக்கிய ஸ்ரீசிவஞான முனிவரால் புத்தம் புத்துரை எழுதுவித்தும் அதுவும் போதாதெனக் கண்டு அம்முனிவரால் இலக்கண விளக்கச் சூருவனி என்று ஓர் அநியாய கண்டனம் இயற்றுவித்தும் இந்நூலை நசிக்க முயல்வாராயினர்''.

என்று கூறுதலும் கருதுக. சைவரைக் கீழ்ப்படுத்திச் சமணரைப் பெருமைப்படுத்தும் செய்கையை மறுத்து அப்பிள்ளையவர்களே,

iii) “அபிஷேகத்தார் மரபிலுதித்துச் சுத்த சித்தாந்த சைவசமயியாய்ச் சைவசமயாசாரியாய் எழுந்தருளிய இந்நூலாசிரியர் இயற்றிய நூலும் உரையும் சிறப்புடையனவாகவும், பஞ்சலக்ஷணமும் பொருந்திக் கற்போர்க்கு மிக்க பயன் தருவனவாகவும் இருக்க,

அதனை விரோதித்துப் பாற்கடலில் உள்ள மீன்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை இச்சித்தல் போல இரண்டிலக்கணம் மாத்திரமுடைத்தாய்ச் சமணசிரியராற் செய்யப்பட்டுள்ள நன்னூலைச் சிறப்பிக்க முயன்றது திருவாவடுதுறை யாதீனத்தார்க்குத் தகுந்த செய்கையன்று என்பது சைவ சமயாபிமானமுடையோர் அனைவராலும் ஒப்புக் கொள்ளற்பாலதேயாம்”.

என்று கூறுதலும் உணர்க. அவர் மேலும் தொடர்ந்து

- iv) “சகல சற்குணமும் எல்லாக் கல்விச் சிறப்புமுடையராய் வீற்றிருந்து இப்பொழுது அடைந்துபோன பரம தயாளுவாகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சுப்பிரமணிய தேசிக மூர்த்திகள் இவ்வாறு தமது ஆதினத்தார் செய்தது தப்பென்று நேரிலே ஒத்துக் கொண்டதுமன்றி இலக்கண விளக்கம் அச்சில் வெளிப்படுமாயின் மீளவும் முன்னைச் சிறப்பு அடையாமற் போகாதென்று சொல்லி அதனை எவ்வாற்றானும் அச்சிடுவிக்க வேண்டுமென்று அடியேற்குக் கட்டளையிட்டருளியது”

என்று கூறியுள்ளமையும் மாதவச் சிவஞான முனிவரின் திருவுள்ளத்து நேர்மையைக் குன்றின் மேலிட்ட விளக்கெனக் காட்டும். உலகை முனிவோர், கடவுளைக் கருதும் கருத்துடையவர் எனப் பொருள்படும் “முனி” என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கும் உலகை விரும்பா மனமெனும் அறிவுடையார், மவுனமுடையார் எனப் பொருள்படும் “முநி” என்னும் வடசொல்லுக்கும் உரிமை வேண்டுவோர் இங்ஙனம் நடைதருதல் தகுமோ? கூறுமின்.

v) சிவஞான முனிவர் காட்டும் குற்றங்கள் உண்மையில் குற்றங்கள் ஆகா என்று தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் விளக்குதலைக் கீழே காண்மின் :-

“இலக்கண விளக்கச் சூழுவளியை ஓர் அநியாய கண்டனம் என்று யான் கூறியதை ஈண்டுத் தாபிக்கப்புகின் மிக விரியும். அஃது அன்ன இயல்பின தென்பது நடுவுநிலைமை குன்றாது அதனை வாசிப்போர் அனைவர்க்கும் புலப்படும். ஆயினும் அநியாயம் என்று ஓர் குற்றமேற்றி, பின் அதற்குச் சில உதாரணமாவது காட்டாமற் போதல் சரியன்றென்று உட்கொண்டு அங்குமிங்குந் தேடியெடாமல் சூழுவளியில் முதன்முதற் சொல்லிய முறைப்படி எடுத்துக் கொண்டு அவை சிவஞான யோகீசுவரர் உணர்த்தியவாறு நமதாசிரியர் மேற்போந்த குற்றமல்ல என்பதை மாத்திரம் இங்ஙனம் காட்டுகின்றேன். காட்டுமுன் அடியேன் சொல்லவேண்டிய தொன்று உளது. அகத்திய முனிவர் வரத்தினால் தோன்றித் தென்மொழி வடமொழிக் கடல்களின் நிலை சுண்டுணர்ந்து, முன்னும் பின்னும் தமக்கிணையின்றி வீறித் தமிழிலுள்ள நூல்களுக்கெல்லாம் சிரோரத்தினமாய்ச் சொலியாநிற்கும் மகாபாடியத்தை அருளிச் செய்த யோகீஸ்வரரது பேரறிவு இமாசலம் ஒப்பது. எனியேன் சிற்றறிவு அதன்முன் ஒரு பூதாளி போல்வது. அன்னோர் தப்பை ஒப்பென்று தாபிக்கவும் ஒப்பைத் தப்பென்று வாதிக்கவும் வல்லர். அஃது அவர் காஞ்சிபுரத்து வைஷ்ணவ வித்துவான்கள் கொண்ட இலுமாப்பை ஒழித்தற் பொருட்டு அவர்கள் தலைமேற்கொண்ட இராமாயணத்து நாந்திச் செய்யுளை முதலில் பங்கப்படுத்திப்

பின்னர் அதனையே அவர்கள் தலைவணங்கித் தம் பிழையைப் பொறுத்தருள்க என்று வேண்டிய பொழுது சரியென்று நாட்டியதனான் விளங்கும், ஆதலால் இன்றோன்ன பெருஞ்சிறப்பினரை எதிர்த்து இலக்கிய இலக்கணப் படைக்கலங்கள் தாங்கி அவர் சூராவளியை மாறாபழிக்கப் புகுந்தேனென்று கொள்ளன்மின். அவரும் அவர் மரபினோரும் உவந்து பாராட்டிய நன்னூற்கு இந்நூல் இழிவுடையதன்று என்னும் மாத்திரையே யான் சொல்லலாயினேன் என்க”.

1) “முன்னர்ப் பாயிரத்தை வைத்து இது பாயிரம் என்று உரைத்துப் பின்னர் அது கேட்ட மாணாக்கர்க்கு நூலுரைப்பான் தொடங்கினார், இப்பாயிரம் உரைக்க வேண்டுவது என்னை என்னும் கடாநிகழ்தற்கு இடனுளதாயவழி இவ்விவ்வேதுக்களான் முன்னர்ப் பாயிரம் உரைக்க வேண்டுமென்று இறுத்தல் அமையும். அவ்வாரோர் இயைபுமின்றித் “திருவிளங்கிய மாநகரம்” முதலாக எடுத்துரைக்கும் உத்தரம் செப்பு வழுவும் மற்றொன்று விரித்தலுமாய் முடியுமென்க” என்றார். “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்று தலையிட்ட ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எந்தப் பாயிரத்தை முன்னர் வைத்து இது பாயிரம் என்று உரைத்துப் போந்தனன்? ஆண்டு யாண்டையோ கடாநிகழ்தலும் விடையிறுத்தலும் அமையப் பெற்றது?

“முகவுரை பதிகம்” என்றல் தொடக்கத்துப் பொதுப் பாயிர முதலியன கூறிய நன்னூலார் ‘மாடக்குச்சித்திரமும்’ என ஈற்றிலே கூறியதனை இந்நூலார் முதலிலே எடுத்து உரைத்ததுதானா ஒரு தவறாயிற்று? இது குற்றமாயின் நன்னூலாரும் ‘முகவுரை பதிகம்’

என்னும் சூத்திரம் கூறற்குமுன்னர்த் தன்பாயிரத்தை வைத்து இஃத்யாது? இதன் பெயரென்னை? என்று கடா நிகழ்தற்கு இடையவழியன்றோ அச்சூத்திரம் செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி “முகவுரை பதிக மணிந்துரை நூன்முகம், பறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்” எனச் சொற்றது செப்புவமுவும் மற்றொன்று விரித்தலு-மாகுமே! இதனைக் குற்றம் என்று தெரிக்கப் புகுந்ததே குற்றமாம் என்று ஒழிக்”

(எமது குறிப்பு :- முன்னர்ப் பாயிரத்தை வைத்து இது பாயிரமென்று உரைத்துப் பின்னர் அதுகேட்டமாணு-கர்க்கு நூலுரைப்பான் தொடங்கிய ஆசிரியப்பெருந்தகை யாவரோ? பாயிரம் கேட்ட மாணுக்கர்க்கு ஐயம் எழும் எனலும் வியப்பே, பாயிரம் நூலியல்பையோ ஆசிரியன் நூற்பெயர் முதலியவற்றையோ கூறுது நூலிற்குத் தொடர்பற்ற செய்திகளைக் கதைத்தாலன்றி ஐய-மெழாதே. இலக்கண விளக்கச் சூருவளியின் தொடக்-சுத்தே டாயிரம் என்று கூறி அது சூருவளியின் பாயிரமோ என்று முதலில் மயங்க வைக்கும் முனிவர் - உணர்த்த வேண்டுவனவற்றை முறைப்படி உணர்த்தாத முனிவர் பிறரைக் குற்றங் காணப்புகுதலும் விந்தையே)

2) “அவயமாகிய பாயிரத்துள் அவயவியாகிய நூல் அடங்காதென்றார் அவற்றியல்பு உணராமையின்” என்றனர். இதற்குவிடை ‘இன்னும் நூலுதல்பொருளைத் தன்னைத் தடக்கி’ என்பதனைத் தமிழியிராகலின் நூலியல்பு பாயிரத்து ளடங்கா தென்றல் அவர்க்கும் கருத்தன்றென மறுக்க “என்னும் அவரது சொந்தவாய் மொழியேயாமெனக் கூறுக. நூல் குணியும் நூலியல்பு குணமுமாகலின், நூல்வேறு நூலியல்பு வேறு என்று ஒழிக

ஆதலால் பல அவயவங்களை உடையதோர் அவயவி அவற்றொன்றில் அடங்காதாகுதல் பொருத்தமுடைத் தென்றும் அடங்கும் என்பார் கூற்றிற்குப் பொருள்வேறு என்றும் கூறிவிடுக்க''

(எமது குறிப்பு : சிவஞானமுனிவரும் நன்னூல் விருத்தி-யுரைக்கண் ''நூன்முகத்து உரைக்கப்படும் பாயிரவுனுப் பினுள் நூலைக் கூறுவது பொருந்தாது எனின் இவ்விலக் கணத்தான் அமைபவன் ஆசிரியன் என்றற்போல இவ்-விலக்கணத்தான் அமைவது நூல் என்றதன்றிப் பாயி-ரத்துள் நூலைக் கூறியதன்றும்'' என்றே மொழிந்தனர். இங்ஙனம் பாயிரத்துள் நூல் அடங்காது என்று அறிந்-திருந்தும் குற்றம் கூறுதல் எவர் செய்கை என்பாம்.)

3) ''எழுத்ததிகாரம் என்புழி அதிகாரம் முறைமை என்றார். அதிகாரம் என்னும் வடசொற்கு அது பொருளன்மை தொல்காப்பிய விருத்தியிற் கூறியவாற் றான் அறிக' எனச் சொற்றனர். இதற்கு விடை 'அதிகாரம் முறைமை'' எனவே உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சி-னார்க்கினியார் முதலியோர் கொண்டனர் என்க. மேலும் இப்பொருள் வடமொழியிலும் உண்மை சம்ஸ்கிருத அகராதிகளிற் கூறிக் கிடத்தாலன் அறிக''

4) i) 'மலைமகளொருபான் மணந்துல களித்த-தலைவனை வணங்கிச் சாற்றுவனெழுத்தே'' என்னும் எழுத்ததி-காரத் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் நான்கு குற்றம் பாரித்து, முதலாவது ''மலைபகலென்பது மலையும் மகளெனவும் அமங்கலப் பொருள் தந்து ''தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றலின்' மலை தன் மங்கலப்பயன் குறித்து வராமையறிக'' என்றார். நன்னூலார் எடுத்தாண்ட ''பூமலி'' என்பது இலைநிறைந்த என்றும் இடம் அகன்ற

என்றும் பொருள் தரத்தக்கதாகலால் “தொகையார்
பொருள் பலவாய்த் தோன்ற” இடமில்லையா? ‘நீடாழி
யுலகம்’ என்று மங்கலம் வகுத்த வில்லிபுத்தூராழ்வாரை
அது நீள் தாழி எனவும் பகுக்கக் கிடந்ததென்று குற்றப்-
படுத்தல் பொருந்துமா? அன்றியுந் தாமே ஒருகால்
உவந்ததோர் மங்கலமொழியைப் பிறர் கொண்டக்காற்
குற்றமென்றது பேரற்புதமே! மேலும் தம் மரபினோர்
அனைவருக்கும் அங்கீகாரமான சிவதருமோத்தரத்தில்

“மலைக்கு மகள் பெற்ற மகனைக் கயமுகத்தனை
மனத்தெழுதியா
னலற்பிணி பிறப்பறவணுக்களை யகத்திய
முனிக்கருளினு
னுலப்பில் கருணைக் கடலுருத்திரனுருத்தனி
லுதித்தகுமர
னிலக்குமியலைக் கலியினைக்கவு முரைப்பலுல
கிட்டமுறவே”

என மறைஞான சம்பந்த நாயனார் எடுத்தாண்ட மங்கல
மொழியை அமங்கலப்படுத்தல் தன்தாயை வேசி என்று
ஏசுதல் போலும்!

(எமது குறிப்பு ; மலை என்பது மலையையும் மலைத்தலையும்
சுட்டும் என்று உணர்ந்தே பன்னிருபாட்டிய லுடை-
யாரும், பொய்கையாரும். குணவீர பண்டிதரும் மலை
என்பது மங்கலச்சொல் என வகுத்தனர். வகுக்கவே
அச்சொல் முதற்கண் வரின் மலை எனவே மங்கலப்
பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும் எனவும் பிறபொருள்
கொள்ளலாகாது எனவும் விளங்கும். மங்கலம் தங்கிய
எபெருமாட்டியின் திருப்பெயரை அமங்கலம் என்போர்

சமணப் படுகுழியில் விழுந்து தடுமாறுவோரேயன்றிச் சைவராகார் என்க, சிவஞானமுனிவர் காஞ்சிப்புராணத்தை 'இருகவுள்' எனத் தொடங்கியுள்ளார். இதில் "இருக" என்னும் முதற்சீரை இரு எனவும் க எனவும் பிரித்து இரண்டு மனம், பெரிய மயிர் என அமங்கலப் பொருள்தந்து தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றலின் குற்றம் எனலும் கூடுமே.

சிவஞான முனிவர் கூற்றுக்களை உறுதிப்படுத்த யாழ்ப்பாணம் சபாபதி நாவலர் என்பார் எழுந்தார். இவர் வடமொழியறிவுக் குறைவுடையவர் என்று செந்தி-நாதையர் கூறியதை முன்பே காட்டினும். தமது கல்வித் திறனால் பிறரை வெல்ல முயலாது ஏசியே வெற்றி காண முயலுந் தகையினர் இவர். எல்லாம் உணர்ந்தோம் என்று தருக்குபவர். அத்தருக்கால் எம்பிரான் திருஞான சம்பந்தரையே குற்றப்படுத்தும் கூர்த்த அறிவினர். இவரும் மலைமகள் என்பது அமங்கலம் எனவே திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இதற்கு அம்மையப்பரே பலன் தரல் வேண்டும். இவர் 'மன்றவாணனை' எனத் தொடங்கும் செய்யுளையே சிவஞான முனிவர் முதலில் வைத்தன-ராகலின் இரண்டாவதாகிய "மலைமகள்" எனத் தொடங்கும் செய்யுட்கு மங்கலம் வேண்டுவதன்று என்றார். இவர் கூற்றை ஏற்போம். முனிவர் முதற்கண் வைத்த மன்ற வாணனை என்பது மங்கல மொழியாதல் யாங்ஙனம்? அது மன்றவாள் நனை எனவும் மன்ற ஆண் அனை எனவும் மன்தவ ஆள் நனை எனவும் தொகை-யார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றியும் அமங்கலம் கொண்டும் விளங்குகிறதே சிவஞான முனிவரே போலக் குற்றம் கற்பிக்கப் புகுதல் அரிய செயலன்று என்க. எனவே மலைமகள் என்பது அமங்கலச்சொல் என்பது அமங்கலம் என்க).

ii) “இரண்டாவது ‘மணந்து’ என்றதும் ஒரு குற்றம் என்னை? இஃது ஈண்டு இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி என்றார்க்கு மறுதலையாகப் பொருளதிகாரத்தில் ‘உமையுருவுருமடுத்’ தென்றது இந்நூல் நின்று நிலவாது இறுதல் வேண்டி எனப் பொருள் தருதலின்” என்றார். “ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்குமாறு பொருள் விரித்துரைக்க” என்று ஆசிரியர் கூறினாராக, இவரை ஏலாவாறு பொருள் கொள்ளச் சொன்னது யாரோ?”

ii) “மூன்றாவது உறுபொருள் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் உரிய வேந்தனை உல்குபொருட் குரிய வேந்தன் என்றல் அவன் இறைமைக்கு ஏலாதவாறு போல, ஐந்தொழிற்கும் உரிய தலைவனை உலகளித்த தலைவன் என்பது தலையன்மையின் ‘உலகளித்த தலைவன்’ என்றது குற்றம்” என்றார். எழுத்ததிகாரத்தில் ‘உலகளித்த தலைவன்’ எனவும், சொல்லதிகாரத்தில் ‘உலகு புரந்தருளும் அமைவன்’ எனவும், பொருளதிகாரத்தில் ‘உலகினைப் பொழிக்கும் இமையவன்’ எனவும் ஆசிரியர் இறைவன் முத்தொழிலுங் கூறிய புகுந்தாராகலின் ஈண்டுபட்ட குற்றமென்றோ? ஆன்றோர் ஆங்காங்குக் கூறிய கடவுள் வணக்கத்தில் கடவுளின் தலைமை யனைத்தும் ஒருங்கு சொல்லாது இரண்டொரு குணமாத்திரையே விதந்து தலைமை கூறுவது பெருவழக்கேயாம். முனிவர் இஃது உணராதவரா? இதனால் “குற்றமே தெரிவார் குறுமாமுனி, சொற்ற பாவினும் ஓர்குறை சொல்லுவர்” என்பதற்குத் தம்மையே இலக்கியம் ஆக்கிரைன்றோ

iv) “நான்காவது ‘வணங்குதல் சிறப்புவினையாவதல்லது பொதுவினையாகாமையின் வணங்கி’ என்பது குற்றம்

என்றனர். 'மனமொழி மெய்களின் வணங்குதும் மகிழ்ந்தே' என்புழி ஒப்புமை பற்றிக் கூறியதேயாம்' எனத் தாமே கூறும் இவர் "மனத்தால் துணிவு தோன்ற நினைத்தலும் மொழியாற் பணிவு தோன்ற வாழ்த்தலும் தலையால் தணிவுதோன்ற இறைஞ்சலும் அடங்கப் பொதுப்பட வணங்கி" என்று கூறிய ஆசிரியர் மேல் குற்றம் சொல்வது என்னை? சிருஷ்டியும் ததியும் சங்காரத்தில் ஒடுங்குவதால் சங்காரத்திற்கு முதன்மை கூறும் சுத்த னசவ சித்தாந்த சாகரமாகிய யோகீஸ்வரர் நினைத்தலும் துதித்தலும் சேர்ந்து அந்தர்ப் பித்து நடைபெறும் வணக்கத்திற்கு முதன்மை கொடுப்பதே முறையாகும். வில்வணக்கம் தீது குறிப்பது போலச் சொல்வணக்கம் நன்மை குறிக்குமே. ஆதியில் வளைதல் பொருளில் பிறந்த வணக்கம் ஒப்புமையால் இப்போது மனம் வாக்குக் காயம் மூன்றற்கும் செல்லும் என்று கொள் க."

(எமது குறிப்பு :- சிவஞான முனிவர் காஞ்சிப்புராணத்தில் "ஒருமாவிற் பெருமானை வணக்கம் செய்வாம்" என்று திருவேகம்பநாதரையும் "தாதையினும் புகழ் படைத்த மதமாவைப் பணிதல் செய்வாம்" என்று விகடசக்கர விநாயகரையும் மெய்யால் வணங்குதல் மட்டுமே கூறியுள்ளார். எனவே அவர் உடம்பு மட்டும் வணக்கம் செய்தது எனவும் மனமும் மொழியும் உலகச் செய்திகளில் அழுந்திக் கிடந்தன எனவுமே முடியும். இங்ஙனம் இவர் பிறர்மேல் ஏற்றும் குற்றம் இவரையே பீடித்து நிற்பதாயிற்று).

5. "எண் பெயர் முறை பிறப்பு" என்னும் சூத்திரத்தில் எண்ணுதற்கும் பெயர் கருவியாதலின் அதனை

முற்கூறுதது முறையன்று. எண்ணும் முறையும் போல்வன வற்றால் ஒரு பயனின்மையின் அவற்றை வகையுட் சேர்த்துக் கருவி செய்தல் பயனில் கூற்றுமாற்றிக். போலி எழுத்தென ஒன்றில்லை என்பது தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க” என்று மூன்று குற்றமேற்றினர். இஃது இலக்கண விளக்கச் சூருவனியன்று. நன்னூற் கருப்பைப் படையொடு சார்தற்பால்-தென்று விடுக்க”

(எமது குறிப்பு :- போலி எழுத்தென ஒன்றில்லை என்னும் முனிவர் காஞ்சிப் புராணத்தில் “எழுத்துப் போலியும் எழுத்தென ஆளுவர்” என்று கூறித் தம்-மையே முரணுவாராயினர்).

“சிவஞான முனிவர் தெரிவித்த குற்றங்களின் இலக்கணம் எத்தன்மைய என்பதற்கு மேலே காட்டிய ஐந்து உதாரணங்களே போதுமாதலின் இவ்வளவில் நிறுத்துதும் என்றார் தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்.

காமக் குரோத வுலோப மோக மத மாற்சரியங்களினால் விழுங்கப்பட்டுள்ள மாக்கள் பொய்யை மெய் எனவும் மெய்யைப் பொய் எனவும் வழக்கிடலைக் காண்டும். ஆனால் ஸ்ரீகைலாச பரம்பரை என்று கரைந்து கொண்டு கல்லாடையணிந்து கண்மணியும் திருநீறும் கவினுறு திருமேனியராய் துறவியரும் அங்-ங்னம் ஒழுகுதல் அறம் கொல்? தம்மை முரணுவாரைப் பலபடப் பழித்துப் பேசுதல் பண்புகொல்?

ஒரு நல்ல நூலை நவையுடையதெனச் சூருவளி ஏவுதலும் அந்த நூலைக் கற்பித்தலும் ஒரே ஆதினத்தில்

நிகழ்தலே மல பரிபாகமாகுங்கொல்? இலக்கண விளக்கச் சூறவளி 18 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது. ஆயினும் சாமிநாதையர் காலத்தில் திருவாவடுதுறை மடத்தில் இலக்கண விளக்கம் கற்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஓரணமையே சூறவளியின் தீமையையும் இலக்கண விளக்கத்தின் இனிமையையும் காட்டுகின்றதே. சூறவளிக்குத் துணை செய்வார் தோமுறு குணத்தரே என்பதும் விளங்குமே.

11. கேட்போரும் யாப்பும்

“ஆக்கியோன் பெயரே வழியே எல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.”

என்பது சிறப்புப்பாயிரத் திலக்கணமாகும். களவியற்கு உரைகண்ட ஆசிரியர் நக்கீரனார் இந்நூற்பாவைத் தம் உரையில் ஆண்டுள்ளார். பின்வந்த சான்றோரும் இதைத் தம் உரைக்கண் பெய்து கொண்டனர். 1) ஆக்கியோன் பெயர் = நூல் செய்த ஆசிரியன் பெயர். 2) வழி = இந்நூல் இன்னதன் வழித்து என்பது. 3) எல்லை = இந்நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்கும் என்பது. 4) நூற்பெயர் = நூலது பெயர். 5) யாப்பு = தொகை, விரி, தொகைவிரி, மொழிபெயர்ப்பு என்னும் நால்வகை யாப்பினுள் இந்நூல் இவ்வகையாப்பினது என்பது. 6) நுதலியபொருள் : நூல் கூறும் பொருள். 7) கேட்போர் = இன்னோர் கேட்டார் என்பது. 8) பயன் = இந்நூலால் பெறும் பயன். இங்ஙனம் எண்பொருளையும் வாய்ப்பக் காட்டுவது சிறப்புப்பாயிரம் ஆகும்.

நக்கீரனாரும் ஏனைய உரையாசிரியன்மாரும் இங்ஙனமே உரைத்தனர். தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரமும் இவ் வெண்பொருள்களையே வாய்ப்பக் காட்டியுள்ளது.

சோற்றில் கல்லாயும் புதுமைநெறி காட்டிய மாதவச் சிவஞானயோகிகள் இந்நூற்பாவிலும் புதுமை புகுத்துவான் புகு

“வழக்கும் செய்யுளுமாயிரு முதலின் எனவே இவையாய்ந்த பின்னர் இது கேட்கற்பாற்று என்னும் யாப்பும், இவை யாய்ந்தோர் இது கேட்டற்குரியர் என்னும் கேட்போரும்”

என்று தமது தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்திக்கண் வரைந்து வைத்துத் தொல்லாசிரியன்மார் நெறியை முரணிப் புதிய நெறியைப் படைக்க முனைவாரானார். தொல்காப்பியர் நூல் யாப்பைக் கூறுமிடத்து

‘தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்தகர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே’

என்று அருளுதலையும் எண்ணராய்ச் சிவஞான சித்தியார்ப் பொழிப்புரையில் ‘நால்வகை யாப்பினுள் ஒன்றான் வழிப்படுத்துச் செய்த நூலாகலான் அவை வழி நூல் எனப்படும்’ என்று தாமே கூறியதையும் எண்ணராய்த், யாப்பு என்பது தாம் கூறும் பொருளைப் பயக்கும் எனற்கு மேற்கோ ளின்மையையும் எண்ணராய்த் தொல்லாசிரியன்மார் யாவரும் மடவோரே தாம் ஒருவரே மெய்யுணர் தகையார் என்று கொண்டு

“இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோ ரெல்லாரும் நூல் அரங்கேறும் அவைக்களத்துக் கேட்டாரைக் கேட்போர் என்றும் தொகுத்தல் முதலிய வழியின் வகையினை யாப்பு என்றும் கூறினார். ஆக்கியோன் பெயர் நுதலிய பொருள் என்பன போல இறந்த காலத்தாற் கூறுது கேட்போரென எதிர்காலத்தாற் கூறியதே அஃது உரையன்மைக்குச் சான்றாமாகலானும், காலம், களத்துள் அடங்குதலின் வேறு கூற வேண்டாமையானும், ஆக்கியோன் பெயர் முதலியன போல நூல் வழங்குங்காலத்து நிகழ்வதன்றாகலின் அவற்றோடு ஒருங்குவைத் தெண்ணல் பொருந்தாமையானும். கேட்டற்குரிய அதிகாரிக ளாவாரை ஒருதலையாக உணர்த்தல் வேண்டுமாகலானும், தொகுத்தல் முதலியன வழியுளடங்குதலானும் இயையும் ஒருதலையா னுணர்த்தப் பாலதாகலானும், யாங் கூறியதே வடநூலார்க்கும் உடன்பாடு ஆகலானும் அவருரை போலியுரையென்க”

எனவுரைத்துப் பண்டைய நல்லாசிரியன்மாரைப் பழிப்பாராயினார். ஆதினச் செல்வாக்கால் உயர்வெய்திய முனிவர் மொழிகளை ஆராய்வாமாக.

1) இறந்த காலத்தால் கூறியது.

ஆக்கியோன் பெயர், நுதலியபொருள் என்பனபோல இறந்த காலத்தால் கூறுது கேட்போர் என எதிர்காலத்தால் கூறியதே அஃதுரையன்மைக்குச் சான்று” என்று சிவஞான முனிவர் கூறுதல் சாலாது. ஆசிரியன் நூலை யாத்த செயல் இறந்த காலத்துட் படும், ஆயின் அந்நூற்பொருள் இறந்த காலத்துக்கே உரித்தாகாது முக்காலத்தும் நிகழ்வதே யாகும். எனவே நுதலிய பொருள்

என்பதற்கு இறந்தகாலத்தால் பொருள்காணின் அந்நூல் தன்பொருளைப் பண்டு ஓர்நாள் கூறியது இன்று அந்நூல் அப்பொருள் கூறுது; நானையும் கூறுது என்றே முடியும். இஃது ஒவ்வாது. நூற்பொருள் முக்காலத்தும் நிகழும். சிவஞான முனிவரும் “மாத்திரை வகையால் தளைதம கெடா என்பவாகலின்” எனவும் “அம்மை திருவந்தாதி முதலியவற்றினும் இவ்வாறு வருதல் காண்க” எனவும் பாடியத்துள் அருளல் காண்க. ஆகலின் நுதலியபொருள் என இறந்த காலத்தாற் கூறினும் நூல் நுதலும் பொருள் எனவே பொருள் உரைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமே கேட்போர் என எதிர்காலத்தாற் கூறினும் கேட்டார் என்றே மரபு நோக்கிப் பொருள் கோடல் வேண்டும், கேட்டாரைக் கேட்டோர் என்னும் நூல் வழக்கு உண்மையை, ‘திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர் “என்று களவியலும்” திணையே கைகோள் கூற்றுவகை எனாஅக், கேட்போர் களனே கால வகை எனாஅ” என்று தொல்காப்பியமும் கூறுதலால் உணர்க, சிறப்புப்பாயிரங்களும் உரையாசிரியன்மார் உரைகளும் நூல் அரங்கேறும் அவைக்களத்துக் கேட்டாரையும், நால்வகையாப்பையுமே வாய்ப்பக்காட்டுவனவாயுள்ளன. எனவே கேட்டார் என்று இறந்த காலத்தால் கூறப்-பட்டிலது என்று சிவஞான முனிவர் எழுப்பிய தடை குற்றப்பட்ட டொழிந்தது.

2) காலமும் களமும்

காலம் களத்துளடங்குதலின் வேறு கூற வேண்டா எனலும் பொருந்தாது. வேறு கூறுதுவிடின் சிறப்புப் பாயிரமும் கூறுதுவிடும். விடவே நூலில் குற்றமின்மை ஆராய்ந்தார் பெறப்படாது. அது பற்றியே பனம்-பாரனார் காலமும் களமும் கூறியதோடு நில்லாது

அதங்கோட்டாசான் கேட்டார் எனவும் கூறினர். நன்னூற் சிறப்புப் பாயிரத்துள் காலமும் களமும் பெறப் படினும் கேட்டார் பெறப்படாமையின் அந்நூலைக் கற்று வல்லார் கேட்டாரல்லரோ? அதனால்தான் அந்நூலில் குற்றங்கள் தங்கியுளவோ என்னும் ஐயம் நிகழ்தற்கு இடமுண்டாதலைக் கருதுக.

3) சிவஞான முனிவர் விளக்கம்.

கேட்போர், யாப்பு என்பவற்றிற்குச் சிவஞான முனிவர் கூறும் விளக்கமாமாறு :- கேட்போர் என்பது இவை ஆய்ந்தோர் இது கேட்டற்குரியர் என்பதாகும். யாப்பு என்பது இவை ஆய்ந்தபின்னர் இது கேட்கற்பாற்று என்பதாகும்.

இவ்விளக்கத்தைச் சிறிதே நோக்கினாலும் கேட்போர் என்பதன்கண் உயர்திணைப்படுத்துக் கூறப்பட்டதே யாப்பு என்பதன்கண் அஃறிணைப்படுத்துக் கூறப்பட்டது எனவும் அவற்றிடையே சொல்லானும் பொருளானும் வேறு வேற்றுமையின்று எனவும் உணர்வர். உணரவே, கேட்போர் எனினும் யாப்பு எனினும் ஒன்றே எனவும் அவற்றை இரண்டாக எண்ணுதல் 'கூறியது கூறல்' என்னும் குற்றத்துக்கு உட்படுத்தும் எனவும் அறிவர். இதனால் சிவஞான முனிவர் கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளாவாரை ஒருதலையான் உணர்த்தல் வேண்டும் ஆகலானும் எனவும் இயையும் ஒருதலையான் உணர்த்தற்பாலதாகலானும் எனவும் இரண்டையும் வற்புறுத்திய மொழிகள் ஆற்றங்கரையின் மரமாயின என்க.

முனிவர் கேட்டாரும், யாப்பும் வேண்டா என்று வழக்கிடினும் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரம் அவ்வி-
ரண்டையுமே வாய்ப்பக் காட்டுகின்றது. முனிவர் கூறும்

பாடங் கேட்போரையும் இயைபையும் எந்தச் சிறப்புப்-
பாயிரமும் வாய்ப்பக் காட்டிற்றில்லை. முனிவரே வலிந்து
“வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலின்” என்பதில் தம்
கருத்தை நுழைக்க வேண்டியதாயிற்று. மற்றும் முனிவர்
யாப்பு, இயைபு, தொடர்ச்சி என்பன ஒரு பொருட் கிளவி
என்றார். இங்ஙனம் எந்நிகண்டு இசைக்கின்றதோ? எவ்-
விலக்கியத்துள் பயின்றுளவோ? முனிவரே புதிய நிகண்டு
வகுக்கின்றார் போலும்!

4. வழியின் வகை

நூல் யாப்பு நால் வகைப்படும் என்று சிவஞான
முனிவரும் இசைவதை முன்பே காட்டினும். எனவே
தொகுத்தல் முதலியன வழியுள் அடங்கும் என்னும்
முனிவர்கூற்றும் குற்றப்படுவதே. தொகை, விரி தொகை
விரி என்பன முதல் நூலுக்கும் சேரும். அம்முன்றோடு
மொழி பெயர்ப்பு என்பதும் கூடி வழி நூல், புடை
நூலுக்கும் சேரும். எனவே சிவஞான முனிவர் தொகுத்தல்
முதலியன வழியின் வகை எனல் வசையே.

5. கேட்போர், யாப்பு, என்பதற்கு மரபு முரணிப்
பொருளுரைத்த சிவஞான முனிவர் தம் பொருளை நிறுவு-
தற்குப் படும்பாடும் பெரிதே! கேட்போரையும் இயைபை-
யும் கூறுவதென்று முனிவர் காட்டும் தொல்காப்பியச்
சிறப்புப்பாயிரத் தொடருக்கு முனிவர் கூறிய பொருளே
அது கேட்போரையும் இயைபையும் காட்டாதென்று
விளக்குகின்றதே! “வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு
முதலின்” என்பதைப் பற்றிக் கொண்டு அதனால் இவை
ஆய்ந்த பின்னர் இது கேட்கற்பாற்று என்னும் யாப்பும்
இவை ஆய்ந்தோர் இது கேட்டற்குரியர் என்னும் கேட்-

போரும் உணர்த்தப்பட்டன என்றார். ஆயின் அத்-
தொடருக்குப் பொருள் கூறியகாலே “வழக்கினையும்
செய்யுளினையும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே
தொல்காப்பியம் தோன்றியது என்று இவர் கூறினாரே-
யன்றிக் கேட்போரும்யாப்பும் பெறப்படுமாறு பொருள்
கூறினரல்லர்.

வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்-
தானே தொல்காப்பியம் எழுந்தது என்பது சாலும்.
ஆயின் வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்த பின்னர்த்தொல்-
காப்பியம் கேட்கற்பாற்று என்பது சாலாது. என்னை?
வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்தார் தொல்காப்பியம்
நிகர்த்த நூலேச் செய்யும் நுணங்கியோர் ஆவராகலின்.
இங்ஙனன்றி முனிவர் கூறுமாறு செய்கை வேறுபாடுகளும்,
சொல் முடிபு பொருள் முடிபு வேறுபாடுகளும் கண்டு
மலையாரென்க. மலைவரேல் அவர்தம் மதி நுட்பம்
ஐயப்பாட்டிற்கே உரித்தாம் என்க.

ஒரு நூல் சிறப்புப்பாயிரமின்றியே இருந்து அதற்கு
உரை காண வந்தாரால் சிறப்புப்பாயிரம் பெறுதலும்
உண்டு. அதுவரை கேட்போரையும், இயைபையும்
உணருமாறு யாது? நூல் கற்பிக்கும் ஆசிரியன் உணர்ந்-
துரைப்பன் எனில் அவை சிறப்புப்பாயிரத்துள் கூறப்பட
வேண்டுவதின்று என்று ஆகும்.

வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்த பின்னர்த் தொல்-
காப்பியம் கேட்கற்பாற்று என்பது தெளிவிலுரையேயாம்.
என்னை? வழக்கிற்கும் செய்யுளுக்கும் ஒரு வரையறை-
யின்மையின். எனவே இங்ஙனம் கூறும் உரை ஏதப்படு-
வதேயாம் என்க.

6. வழக்கிலும் செய்யுளிலும் பயிற்சி வளர வளர அவ்வளர்ச்சி பிற நூல்களிலுறும் குற்றமும் குணமும் தேரும் ஆற்றலையும் விளைவிக்கும்.

தண்டியலங்காரத்துச் “சொல்வழு என்பது சொல்லிலக்கணத்தொடு, புல்லாதாகிய புகர்படு மொழியே” என வரும் விதிக்கு ஒரு செய்யுளைக் காட்டி அதிலுறும் “நுனக்கு” என்பதை வழச்சொல் என்றார் மாற்றமே வழு என்று வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்தார் அறிவரே. “நூலுணர்ந்த கொள்கையாலே நுன்னடி கூடுதற்கு” என்று ஆளுடைய பிள்ளையாரும், “விள்ளத்தானென்று மாட்டேன் விருப்பெனும் வேட்கையாலே, வள்ளத்தேன் போல நுன்னை வாய் மடுத்துண்டிடாமே” என்று ஆளுடைய அரசுகளும், “மொய்த்த சீழுந்நூற்றறுபது வேலி, மூன்று நூறுவே தியரொடு நுனக்கு” என்று ஆளுடைய நம்பிகளும் அச் சொல்லை ஆளுதல் காண்க. இலக்கியத்தினின் றெடுபடுவது இலக்கணம் என்பதும் ‘நுனக்கு’ என்ற சொல் இங்ஙனம் அடிப்பட்ட சான்றோர் ஆட்சியிலுள்ளது என்பதும் அறியாமல் நுனக்கு என்பது வழச்சொல் என்பார் நுவற்சியே வழுவாம் என்க.

கந்தபுராணத்துறும் ‘திகட சக்கரம்’ என்பது திகழ்த சக்கரம் என்பவற்றின் புணர்ச்சியே என்பதற்கு விதி வீர சோழியத்தில் தேடுவார் தமிழ் நெறி யநியாரேயாவர். எம்பிரான் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய “துகடுறு விரிதுகில்” எனத் தொடங்கும் பாடற்கண் “முகிடரு” (முகிழ்தரு), திகடரு (திகழ்தரு) எனவருதலை அறியாரேயாவர். இங்ஙனம் சான்றோர் வழக்கே இலக்கணம் என்பது நுதலியே இலக்கியத்தினின் றெடுபடுவது இலக்கணம் என்றனர் பெரியோர்.

7. இனி, முனிவர் தாம் சொல்வதே வட நூலார்க்கும் உடன்பாடு என்று கூறி நகை விளைக்கின்றார். அவர் செந்தமிழ் நூலுக்கு உரை கூறுகின்றாரா அன்றி வடமொழியின் கீழ் வாழும் எம்மொழி நூலுக்கோ உரை கூறுகின்றாரா என்றே ஐயம் நிகழ்கின்றது. ஐந்தெழுத்தால் ஒரு பாடையென்றையவே நாணுவர் என்னும் மயக்க அறிவினர் ஆட்சி செய்த காலம் மலையேறிவிட்டது என்று உரைக்க. தமிழின் இயல்பே வேறு; வட மொழியின் இயல்பே வேறு என்னும் உண்மையைக் கூட முனிவர் உணராமல் வடமொழியிலக்கணத்தைத் தமிழின் தலையில் ஏற்றப் படாத பாடு படுகின்றார்.

மேலும், கேட்போர், ஆனந்தரியம் (சிவஞான முனிவரால் யாப்பு என்று கூறப்படுவது) என்பவற்றில் வடநூலாரே தம்முள் இகலி நிற்கின்றார் என்று முனிவரே கூறியிருந்தும் யாம் கூறுவதே வட நூலார்க்கும் உடன்பாடு என்று முனிவர் கூறுதலும் நகை தருவதேயாகும்: அற்றன்று. வடநூலாரில் ஒரு சாரார் ஆனந்தரியம் என்பதை நீக்கிச் சம்பந்தம் என ஒன்று கூட்டிடுவர். ஆயினும் முனிவர் சம்பந்தம் என்பதும் யாப்பு என்னும் பொதுச் சொல்லால் கொள்ளப்படும் என்றார் எனின் முனிவர் யாப்பு என்ற சொல்லின் தலையில் இன்னும் எத்தனைப் பொருள்களைப் ஏற்றுவரோ அறிகிலம். முனிவர் கூறும் சம்பந்தமாவது யாது? அது சிறப்புப்பாயிரத்துள் பெறப்படுமாறு யாது? என்னும் வினாக்கள் துண்ணென எழுமால். இதனால் முனிவர் கூறுவதே போலியுரை என்பதும் அவர் தம்மாட்டுள்ள அறியாமையைத் தொல்லாகிரியர் மீதேற்றுதல் அடாச் செய்கையாம் என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

8. கேட்போர் என்பதற்கு நூலரங்கேறும் அவைக் களத்துக் கேட்டார் என்று முதன்முதல் உரைகண்டவர் அச்சொல் பயிலும் சிறப்புப் பாயிரத்தை உணர்த்திய நக்கீரனாரேயாவார். அவரைப் பின்பற்றியே ஏனைய சான்றோரும் உரைத்தனர். சிறப்புப் பாயிரமும் அவ்வுரைக்கு இசைந்து நடப்பதாயே வுள்ளது. இவற்றை மனங் கொள்ளாது சிவஞான முனிவர் உரையாசிரியரையுள்ளிட்டோரை மறுத்தல் என்னை? சிறப்புப் பாயிரத்து நூற்பா தந்தவர் நக்கீரனாரேயாகவும், அதன் மெய்ப்பொருள் காணவல்லார் அவரேயாகவும், அவருரை சங்கப் புலவன்மாரால் மெய்யுரை எனக் கொண்டாடப்பட்டதாகவும் அவரைக்குற்றம் கூறும் மனத்திட்பமுடையார் தாம் யாவர்? செய்யுள் நடை விரவிய உரைச்சுவை கிளர்ந்து திகழ நூற்பாவின் பொருளை விடாது கௌனிக் கொண்டே போய்ப் பேருரை காணும் திறல் அவர்க்கன்றி மற்றொருவருக்கும் வருமோ? களவியலில் பயிலும் கவின் மிகு உரைநடையொத்த சுவை கெழுமிய உரைநடை எழுதினார் இன்று வரை எவருமில்லையே! எனவேதான் சிவஞான முனிவர் நக்கீரனாரைக் கூற அஞ்சி உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோர் என்றார் போலும்! முனிவர் சார்பில் தோன்றிய சபாபதி நாவலர் முனிவரின் மறுப்புரை நக்கீரனாரையும் அகப்படுத்தும் என்றாலோ எனின் முனிவரே நக்கீரனாரைக் கூறல் தீவினையாம் என்று அஞ்சிக் கூறுதொழிந்தனராக, நாவலர் முனிவரைத் தீவாய் நரகத்துய்ப்பேம் என முனைவதற்கு யாமென் செய்வாம் என்க. அவர் நக்கீரனார் புலமை நிரம்பா முன்னமே களவியற்கு உரை கண்டார் என்று கதைத்துக் காசு கொண்டார். இதனால் அவருரை கேட்ட உருத்திர சன்மரையும் மெய்யுரை பெற்றும் இந்நூற்கு என மகிழ்ந்த சங்கப் புலவன்மாரையும் பரிபவப்படுத்திப் பழிகொண்டார். அம்மட்டோ! திகட

சக்கரம் என்பது திகழ் தசக்கரம் என்பதன் புணர்ச்சி எனல் - அதாவது முகர மெய்யும் தகர உயிர்மெய்யும் புணர்ந்து டகர வுயிர்மெய்யாய்த் திரியும் எனல் தொல்காப்பிய மாறுகோள் என வழக்கிடப் புகுந்த நாவலர்

“அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோளாயினும் பிற்காலத்திலக்கியங்களில் அங்ஙனம் போந்த பிரயோகம் கண்டு அவ்வாறு கூறப்பெறாது எனின் - சங்கத்துச் சான்றோர் இலக்கியங்களுள்ளும் பிற ஆன்றோர் இலக்கியங்களுள்ளும் அவ்வாறு போந்த பிரயோகம் யாண்டும் காணப்படாமையானும் இனி அவ்வாறு போந்த இலக்கியம் காணப்படினும் தொல்காப்பிய மாறுகோள் ஆகலின் வழு என்று களையப்படுவதல்லது இலக்கணமென்று தழுவப் படாதாகலானும் அது பொருந்தாதென் றெழிக”.

என்றார். இதனால் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஆன்றோர் அல்லர் எனவும் அவர் (யாம் முன் காட்டியபடி) முகிடரு, திசுடரு என வழுத்தியவை தொல்காப்பிய மரறுகோளாகலின் வழு என்று களையப்படுவதல்லது தழுவப்படா எனவும் கூறிக் குற்றப்பட்டார். இங்ஙனம் இவரைக் குளிக்கப் போய் சேற்றைப் பூசிக் கொள்ள வைத்த இருள்வலியும் மிகக் கொடிதே! நாவலரும் மறுப்புரை வரைவதாகக் கூறிக் கொண்டு முனிவரைப் போலவே பழிப்புரை வரைந்து வெற்றி காண முயல்பவராவார். நாவலர் கூறுமாறு புலமை நிரம்பாமுன் நக்கீரனார் வரைந்த அழகு செறிந்த உரை நடை போல் எழுதும் திறன் எவர் வரத்தால் பிறந்தார்க்கும் வாய்த்திலதே என்க.

சிவஞான முனிவர் கூறுமாறு கேட்போர் ஆகிய பாடங்கேட்டற்கு உரிய அதிகாரிகளையும் இயைபையும் வாய்ப்பக் காட்டும் சிறப்புப்பாயிரம் எவ்விதக்கண் நூற்கு உள்ளது? இன்றே. எனவே முனிவர் காட்டும் பொருள்கள் கானல் நீரேயாய்க் கழிவனவாம் என்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் கேட்போர் என்பது நூல் அரங்கேறும் அவைக் களத்துக் கேட்டுக் குற்றமின்மை ஆராய்ந்தோர் என்பதும் யாப்பு என்பது தொகை, விரி, தொகைவிரி, மொழிபெயர்த்தல் என்னும் நூல் வகைப்படுவது என்பதும் மெய்யுரையாம் என்பது விளங்கும். இவற்றையே சிறப்புப் பாயிரமும் கூறும் என்பதும் அறிக. மேலும் சிவஞான முனிவர் கேட்போர் என்பது பாடங் கேட்டற்குரிய அதிகாரிகள் எனவும் யாப்பு என்பது இயைபு எனவும் கூறியவுரை போலியுரையே என்பதும் தெளிவுறும்.

12. கல்லாடையும் கண்ணுதற் பரமனும்

பொன்னார்மேனிப் புண்ணியனும் சிவபெருமான் புலித்தோலை அரைக்ககைத்து யானைத் தோலைப் போர்த்தவன்; திகம்பரன்; பட்டுடுத்தவன். இங்ஙனமெல்லாம் தமிழ்நூலும் வடநூலும் கூறும். சிவஞான முனிவரோ புதுநெறி படைப்பவர். எல்லாரும் அரிசியில் கல் ஆய்ந்தால் முனிவர் சோற்றில் கல் ஆயுமாறு சொல்வார். எனவே இறைவனுக்குக் கல்லாடை தந்து துறவியாக்குதலைக் காண்மின்;

“காமனை முனிந்து நெடுஞ்சடைதரித்துக் கவின்ற
கல் லாடைமேற் புனைந்து
யாமெலாம் வழத்தும் துறவியென்றிருந்தும் ஒருத்தி
தன் இளமுலைச் சுவடு
தோமுறக் கொண்டார் எனச்சிறையிடல் போல்
கடர்மனக் குகையுளே கம்பத்
தோமொழிப் பொருளையடக்கியா னந்தமுறுநர்வா
ழிடம்பல வுளவால்
(காஞ்சிப்புராணம் - திருநகரப்படலம் 109)

இத்துடன் அமையாது முனிவர் ‘தன்குறி வழக்கம்
மிக எடுத்துரைத்தல்’ என்பது பற்றி “உடுப்பது காவி
யுடையாம் - மறை ஓதிமம் தேடும் சிரமேற்சடையாம்”
என்று திருவேகம்பர் ஆனந்தக்களிப்பில் அருளியுள்ளார்
இறைவனே அம்மையப்பகை இருப்பவன். சனகாதி
முனிவர்க்கு மெய்ந்நெறி காட்டிய காலையும் அவன்
துறவுக்கோலம் பூண்டனன் என்று புராணம் கூறவில்லை.
இறைவனும் இறைவியும் நெருப்பும் சூடும்போலப்
பிரிவில்லாதவர் என்று சைவமகாபுராணம் கூறும்
இங்ஙனமிருக்கும் இறைவனுக்கு முனிவர் கல்லாடை
யருளல் எற்றுக்கோ? அங்ஙனம் அருளும் வன்மை
எவ்வரத்தால் எய்திற்றே?

துவராடை சிவசொருபம் சோதி என்பதை
உணர்த்த வுள்ளது. அது கருதிச் சிவனடியவர் காவி
யாடை யணிவர். பிறமதத்தவரோ துவராடையின்
மெய்ப்பொருளை அறியாமலேயே அணிகின்றனர். இறை
வன் கல்லாடை யேற்றுத் துறவு பூண்பனேல் யாது
நிகழும் என்பதை உணர்ந்தோ உணராமலோ முனிவர்
இங்ஙனம் கூறுவராயினர்.

சிவஞான முனிவர் இங்ஙனம் சிவபெருமானுக்குக் காவியருளிக் களிப்புற்றார். அவராதினத்துப் புலவர் ஒருவர் கண்ணுதற் பரமன் கையில் ஒரு கண்ணாடியைத் திணித்துக் களிப்புறுகின்றார். அதனையும் காண்மின்

“கண்ணடி மிளிர்க் கொண்டாய் கங்காளந்
தோளில் கொண்டாய்
வண்ணவென் பிறப்பில் கோடு மருப்புரி பலவும்
கொண்டாய்
பெண்ணென வணைத்துக் கொண்டாய் பேமதிற்
கணையாக் கொண்டாய்
திண்ணிய விமிலேருகத் திருவுளம் மகிழ்ந்து
கொண்டாய்”

என்பது சிவஞான முனிவரின் சீடர் எனப்படும் கச்சி-
யப்ப முனிவர் செய்த திருப்பேரூர்ப் புராணத்துறு
செய்யுளாகும். இதில் வரும் ‘கண்ணடி மிளிர்க் கொண்-
டாய்’ என்பதற்கு அப்புலவர் “கண்ணாடியை விளங்கத்
தாங்கியை” என்று உரை எழுதிச் சிவபிரானைக் கண்-
னாடி ஏந்துபவ ராக்கினார். சிவபெருமான் கண்ணாடி
ஏந்தியுள்ளதை அவர் யாண்டுக் கண்டாரோ? அவ்வா-
தினத்துப் புலவராகிய மற்றொருவரோ ஆதின வெளி
யீட்டில் காஞ்சிபுரம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிச்
“சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்” வாழ்ந்து போதீரே “எனப்
பதிகம் ஒதி இங்கே இடக்கண் பெற்றனர் என்று ஒரு
புதுமை சொற்றனர். இவர் ஆதினத்தின் மற்றொரு
வெளியீட்டில் திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளை என்பாரை
1889ஆம் ஆண்டே சிவபதத்துய்த்துள்ளார். ஆனால்
மறைமலையடிகள் 1901 இல் வெளியிட்ட சோமசுந்தரக்
காஞ்சிக்கு மறுப்பெழுதினாள் திருமயிலை சண்முகம் பிள்-
ளையும் ஒருவராகப் பேசப்படுகின்றார். அம்மட்டோ!
1905இல் வெளிவந்த கம்பராமாயணப் பதிப்பு இத்-

திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளையைப் பதிப்பாசிரியராகக் காட்டுகிறது. திருவாவடுதுறை ஆதினமோ சில ஆண்டுகட்கு முன் ஒரு கட்டுரை வழிச் சிவதத்துவ விவேகம் அப்பைய தீக்கிதராக்கியதன்று; சிவஞான முனிவரே அருளியது என்றொரு புதுமையை வெளியிடுகின்றது. இதுபற்றிப் பிறிதோரிடத்தில் பேசுவாம்.

அடியவர்கள் இறைவனைத் தங்கள் மனக்குகையினுள் அடக்கினர் என்று முனிவர் கூறுவதும் பொருந்தாது. என்னை? அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது எனும் பெரிய ஆப்தர் மொழிப்படி அவன் ஏற்கெனவே அவ்விடத்து உறைகின்றனாகலின். அன்றியும் அடக்குவாரும் சுடர் மனக் குகையும் வெவ்வேறிடத்திருப்பது போலக் கூறுதலும் பொருந்தாது. முனிவர் கட்டுரை சுவைபட இங்ஙனம் மொழிந்ததெனின் உண்மையை முரணாகக் கட்டுரை சுவைபட வுரைப்பதே கலைவல்லார் செயலாம் என்க. முனிவர் மொழிகள் ஊன்றி நோக்காவிடில் கற்பனைச் சுவையுடையவாகவும் ஊன்றி நோக்கின் போக்குடைப் பொருளவாகவும் உள்ளன.

2) “கார்முகி லுடுக்கையாக் கதிரின் வானவன்
மார்பணி மணியதா வட்ட மாமதி
சீர்துதற் பூதியாச் செல்வக் கோபுரம்
பார்புகழ் புருடனில் ஓங்கும் பான்மைத்தே
(காஞ்சிப்புராணம் - திருநகரப்படலம் 112)

இப்பாடலில் கோபுரம் கரியமேகமாகிய ஆடையையும் சூரியனாகிய மார்பணி மணியையும் திங்களாகிய நுதலுறு திருநீற்றையும் கொண்டு விராட்புருடனைப் போலத் தோற்றமளிக்கின்றது என்று முனிவர் சொல்கின்றார். இயற்கையில் சந்திரனைக் கடந்து வெகு

தொலைவில் ஞாயிறு உள்ளது. எனவே ஞாயிறு மார்பணி மணியாகவும் சந்திரன் திருநீராகவும் வேண்டுமேல் மார்புக்குக் கீழே நெற்றியிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஒருவருக்கும் இராது. மேலும் “வட்டமாமதி” நுதணி நீறு என்று முனிவர் கூறுவதால் நெற்றியில் வட்டமாகத் திருநீறு அணிதல் வேண்டும் போலும்! முனிவர் பொருள்களின் இயற்கையை நோக்காது சற்பனை செய்தலால் இத்தகு அவலங்கள் தோன்றுகின்றன.

3) ‘‘விலகிவிழ் முருவித் தாரை வேறுவேறு
வோடிக்க
குலநதிப் பாலி வைப்பின் ஏகமாய்க் கூடும்
தோற்றம்
அலகில்பல் வழியு முதுரர்க் கணிமையி
னென்ற மாறும்
பலபல மதமு மீற்றில் ஒருவழிப் படலும்
போலும்’’
(காஞ்சிப்புராணம் - திருநாட்டுப்படலம் 16)

சிவஞான முனிவர் அருளிய இப்பாடல் கம்ப ராமாயணத்து வரும்

‘‘கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக்
கலந்த நீத்தம்
எல்லையில் மறைக ளாலும் இயம்பரும்
பொருளீ தென்னத்
தொல்லையில் ஒன்றே யாகித் துறைதொறும்
பரந்த சூழ்ச்சி
பல்பெரும் சமயம் சொல்லும் பொருளும்
போற் பரந்ததன்றே.

என்னும் பாடலை ஒட்டி நிகழ்வதாகும். அருவியின் ஒழுக்குகள் மலையின் வெவ்வேறு றிடங்களி லிருந்து மண்ணில் வீழ்ந்து பாலிந்தியில் கலக்கின்றன என்பது உண்மை. பல பல மதமும் ஈற்றில் ஒருவழிப்படும் எனல் உண்மையன்று. மதங்கள் தத்தம் எல்லைவரை நடப்பன. எம்மதமும் எல்லை கடந்து நடவாது. செளர மதத்தினர் சூரியனுலகும், சாகுவாகர் வாயுவுலகும், பாஞ்சராத்திரர் விட்டுணுவுலகும் சேர்வரேயன்றிச் சிவசாயுச்சியம் சேரார். ஏனைய மதத்தவர்க்கும் இங்-ஙனமே கொள்க. முனிவரும் ஈதொத்த கருத்தையே மாபாடியத்துள் கூறினார். சைவசமயம் ஏனைய மதக் கருத்துக்களைத் தன்னுள் அடக்கியுள்ளமையால் அம் மதங்கள் சைவத்துட்படுவன என்று கொண்டுரைக்க என்றாலும் சைவம் ஏனைய மதக்கடவுளரைச் சிவனுக்குச் சமமாகக் கூறுதாகையால் ஒருவழிப்படுதல் யாண்டையது என்க. அலகில்பல் வழியும் மூதார்க்கு அணிமையில் ஒன்றாகாது சில வழிகள் வேறு சில மூதாரை நோக்கிச் செல்லுதலும் உண்டாகையால் அவ்வுவமையும் பொருந்தாது என்க. எனவே இப்பாடலும் குற்றப் படுவதே என்க.

- 4) “அத்திருக் காஞ்சி வைப்பின் அலகிலாத்
தலங்கள் தம்முள்
பத்திசேர் மாடக் கம்பம் பாஞ்சசன்னியமாம்
அந்த
உத்தமச் சுரிமுகத்துள் விலைவரம் புணராச்
சாதி
முத்தமே ஒருமா மூலத் திருந்தருள் முக்கண்
மூர்த்தி”

(காஞ்சிப்புராணம் - திருநகரப்படலம் 122)

இப்பாடலில் முனிவர் திருவேகம்பத்தைப் பாஞ்ச சன்னியம் என்னும் சங்காகவும் கிவரோணை அச்சங்கில் விளைந்த முத்தாகவும் கூறுகின்றார். பாஞ்ச சன்னியம் என்பது திருமால் கையில் உள்ள சங்கின் பெயராகும். பாஞ்ச சன்னியம் என்பது சங்கின் பெயரேயன்றிச் சங்கின் வகையுள் ஒன்று அன்று. பாஞ்ச சன்னியம் என்பது காரணப் பெயர். திருமால் பஞ்சஜநாகரணைக் கொண்டு அவன் எலும்பைச் சங்காக்கிக் கொண்டனர். எனவே திருமால் கையிலுள்ள வலம்புரிச் சங்கம் பாஞ்ச சன்னியம் என்று பெயர் பெற்றது. இவ் வரலாற்றை

“கடலிற் பிறந்து கருதாது பஞ்சசனன்
உடலில் வளர்ந்துபோ யூழியான் கைத்தலத்
திடரில் குடியேறித் தீய வசுரர்
நடலைப் படமுழக்கும் தோற்றத்தாய் நற்சங்கே”

என்று குடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடி சொல்லுதல் அறிக. பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமர குருதாச சுவாமிகளும்” பல்-பனுவல் பகருமாறு வாசுதேவன் பஞ்சஜநாகரணைக் கொண்டு அவன் எலும்பைப் பாஞ்சஜநயம் எனும் சங்காக்கித் தரித்திருத்தலையும் அதனை வாயில் வைத்து ஊதுதலையும்” என்று சைவ சமய சரபத்தில் அருளிச் செய்தனர். பாஞ்ச சன்னியம் வலம்புரிச் சங்கே என்பது “ஆழி போல் மின்னி வலம்புரி போல் நின்றதிர்ந்து” எனத் திருப்பாவையும் “மயங்க வலம்புரி வாய் வைத்து” எனப் பொய்கையாழ்வார் இயற்பாவும் பிறவும் உணர்த்துதல் காண்க.

இவ்வரலாறு அறியாத நிகண்டாசிரியன்மார் அது திருமாலின் சங்கு என்பது பற்றி அதற்கோர் உயர்வு கூறுவான் கருதிச் சங்குகள் யாவற்றிலும் உயர்ந்ததாக

வைத்துப் பரடினர். நிகண்டினர் இங்ஙனம் பிழைபடுவ-
ரென்பதைக் கீழ்வருவனவற்றாலும் உணர்க

“நிகண்டு வகுத்த புலவர்களில் சிலர் சொற்-
பொருளாராய்ச்சிக் குறைவால் பிழை போன இடங்-
களும் உண்டு. உதாரணமாகச் சூடாமணி நிகண்டு
என்ற நூலில் காணப்படும் பல பிழைகளுள் ஒன்று
காட்டுவாம். சாகம் என்ற சொல்லுக்குத் தேனீ
என்பது பொருளில்லை யாகவும் இந்நூலின்கண்
'சாகஞ்சாகினி வெள்ளாடு தேக்கெனுந்தருவு தேனீ'
என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்குற்ற காரணம் என்ன?
சரகம் என்ற சொல்லுக்கே அப்பொருளுண்டு. ஆகவே
சரகம் என்றதிலுள்ள ரகாரத்தைச் சகர ஆகாரத்தின்
அறிகுறியாக கால் என வரிவடிவிற் கண்டு மருண்ட
மருட்சியே அப்பிழைக்குற்ற காரணமாமாறு தேற்றம்.
.... இலக்கிய இலக்கணத் தெழுவரம் பிசைத்த
சிவஞான முனிவரது மாணுக்கருள் சிறந்தவரும்,
தணிகைப் புராணம் முதலிய பல அரிய நூல்களின்
ஆசிரியருமாகிய கச்சியப்ப முனிவர் தமது வண்டு
விடு தூது என்ற நூலின் கண் “ஏக்குலங்க டாங்கி
யுகையாத சாகமே” என்று வண்டை விளிக்கின்-
றனர்” (தமிழ் மொழியின் வரலாறு வி.கோ. சூரிய
நாராயண சாஸ்திரியார்)

பாஞ்ச சன்னியம் உடையவர் திருமால் ஒருவரே.
அது வலம்புரிச் சங்கே. இதனையுணராது அதனைச் சங்கின்
வகையுள் ஒன்றாக்கினோர் தேவதத்தம், பவுண்டரம்,
அனந்த விசயம், மணி புஷ்பகம் என்பவற்றையும்
வகைப்படுத்தாமை அவற்றை உணராமையாற் போலும்?

இவையெல்லாம் தேராது சிவஞான முனிவர் மயங்கிப் பாஞ்ச சன்னியத்தைச் சங்கின் வகையுள் ஒன்றென வைத்துப் பாடியது குற்றமே என்க.

5) i) நம் முனிவர் பெருமான் காஞ்சிப் புராணம் சுரகரீசப் படலத்தில் “சந்தன மார் தடம்” எனத் தொடங்கும் பாடலை அருளியுள்ளார். இப்பாடல் “திரிபங்கி” எனவும் “நேரசைக் கட்டளைக் கலித் துறை” எனவும் காட்டப்பட்டுள்ளது. கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல் ஏகாரத்தில் முடிதலே மரபாம். அம்மரபை மீறி இப்பாடல் “வீழ்ந்தழியும்” என முடிகின்றது. எனவே இது கட்டளைக் கலித்துறையாகாது கலிநிலைத் துறையாதல் வேண்டும் என்க.

இத்தடையை நீக்கி இப் பாடல் கட்டளைக் கலித்துறையே என்று நிறுவ எழுந்தவர் திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளையாவர்- சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழ் பெற்றிருந்தும் வைணவக் கோலமும் வைணவப் பெயரும் பூண்டு கோமளபுரம் இராசகோபாலப்பிள்ளை என்னும் சிவநிந்தகர் திருவடியடைந்து தமிழ் சுற்றவர். தாம் வெளியிட்ட கம்பராமாயணத்துறு சிவ மாண்புணர்த்தும் பாடல்களை நீக்கியவர். சிவஞான சுவாமிகள் சார்பில் எழுந்த காலத்தும் சிவ நிந்தகராய வைணவரை “உனக்கனிவி னுணர்த்து குரு ராச கோபலனையா முன்னி வாழ்வாம்” என்று மறவாது போற்றிய சிவநெறிச் செம்மல்.

இப்பெரியார் சிவஞான முனிவர் பாடிய கட்டளைக் கலித்துறை ஏகாரத்தால் முடிந்திலது என்று குற்றம் கூற்றக; “வீழ்ந்தழியும்” என்பதனை “வீழ்ந்தழிமே”

என்று திருத்திக் கொண்டு அமைக என்று நெகிழ்ந்து போயினார். அங்ஙனம் திருத்தப்படிப் பாடல் திரிபங்கியாதலான் மூன்றாம் பங்கியின் ஈற்றடி ஓசைமிக்குச் சந்தம் சிதையுமே என்று உணராது அவர் உரைத்தார். அம்மட்டோ! கட்டளைக் கலித்துறை ஏகாரத்தில் இறுதல் வேண்டும் என்னும் இலக்கண விதியின்று எனவும் ஒன்று சொல்லி வைத்து முனிவர் ஆன்றோர் மரபறியார் என்று கூறாமல் கூறினார். ஆயின் திருவேகம்பரந்தாதி ஏகாரத்தில் இறுதலென்னை என்று வினவுக. சமய ஒழுக்கத்தின் வழியிய சண்முகம் பிள்ளையைப் போலச் சிவஞான முனிவர் ஆன்றோர் மரபின் வழி இவ்முப்பட்டாரென்க.

ii) சுரகரீசப் படலத்தில் மாத்திரைச் சுருக்கமாகச் சிவஞான முனிவர் அருளிய பாடலில் “விடியற்காலத்தோர் மாத்திரை வீந்தது” என்றார். இதில் காலை என்னும் பொருளில் விடியலைக் கூறுகின்றார். முனிவர் பெருமானே விடியல் வேறு காலை வேறு என்னும் கருத்துடையவர். இப்பாடல் அவர் கருத்தையே முரணி நிற்கின்றது. இதற்கு அமைதி கூறுதல் பொருந்தாது. எங்ஙனம் அமைதி காணினும் முனிவர் தம் கருத்துப் பொருந்தப் பாடல் யாக்கும் வன்மையற்றவர் என்றே முடியும்.

13. மாதரும் மகரமீனும்

சிவஞான முனிவர் அகிலாண்டேசுவரி பதிகம் 5 ஆம் பாடற்கண்

“மின்னனைய மாதரெனு மகரமீ னெருபுறம்

விழுங்க”

என்று அருளியுள்ளார். மின்னலை நிகர்த்த மாதராகிய

மகரமீன் ஒருபால் தன்னை விழுங்குவதாக முனிவர் விண்ணப்பிக்கின்றார். மாதரை மகரமீன் எனல் சால்-பிற்று அன்று. மாதர் மகரமீன் ஆவரேல் அவர்தரும் கலவியே கருதி அவரையே சுற்றிவரும் ஆடவர் திமிங்கில மாவர். மாதரும் வீடுபேற்றிற்கு உரியராகவும் அவரை அந்நெறியில் பயிலவொட்டாது தமக்குரிய சிற்றின்பக் கருவியாகக் கொள்ளும் ஆடவர் செயல் அறக்கொடிதே-யாம். எனவே மாதரும் ஆடவரைப் பெருந் திமிங்கில டெனல் கூடுமே. முனிவர் கூற்று குலமகளிரைச் சாராது விலைமகளிரையே சாரும் எனினும் ஆடவர் பெண்களைக் கண்டு அறிவிழத்தல் தன்னடக்கம் இல்லாக் குற்றமே அன்றித் தையலார் குற்றமன்று. எவ்வாற்றானும் பெண்-களை மகரமீன் எனல் பெரும் பிழையேயாகும் என்க.

என்னே நும் கூற்று! பசுவேறும் எங்கள் பரமனைப் பரியேறச் செய்த திருவாதவூரடிகளார்'' முதலைச் செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கைவெந் நீரில் கடிப்ப மூழ்கி'' என்றே அருளியுள்ளார் எனின் அறியாது கூறினாய். நின்னைப் போலவே இத்தொடரின் மெய்ப்பொருள் தேராது பெண்களை முதலைகளாக்கினரும் பலரே. மாதவச்சிவஞான யோகிகளும் அவர்களுள் ஒருவராயினர் போலும்!

ஆயின் அத்தொடரின் மெய்ப்பொருள் யாதோ எனிற் கூறுதும் ''முதலை செங்கிடையிடங்கர் முருக்கென மொழியலாகும்.'' என்பது சூடாமணி நிகண்டு. இதில் வரும் செங்கிடைச்சி என்பது ஒரு முட்செடியாம். அது மாதரின் வாயிதழுக்கு உவமையாகும். எனவே ''செங்-கிடைச்சியை ஒத்த சிவந்த வாயிதழையுடைய பெண்கள் மேல் செல்லும் காமமாகிய கொடிய தனமையில் நான் விரைந்து மூழ்கி'' என்பதே மணிவாசகரின் அருளிச்

செயலுக்கு உரிய மெய்ப்பொருளாகும். ஸ்ரீமத்பாம்பன் அடிகளாரும் ஸ்ரீமத்குமாரகவாமியம் என்னும் திருநூலில் “முதலைவாயுமை ஈசனை வணங்கி” எனவும் “முதலையிதழ் மலர்மகள் தன் மருகா” எனவும் அருளிச்செய்தனர். இஃதறியாதார் பெண்களை முதல்களாக்கி இழிந்தன ரென்க.

முதலை என்ற சொல் நீர் வாழியிரைக் குறிப்ப தென்றே கொண்டு முனிவரும் தாம் சிறிது வேறுபடக் கூற எண்ணி மகளிரை மகரமீன் என்றனர் போலும்!

இதுகாறும் கூறியவற்றால் சிவஞானமுனிவர் மாதரை மகரமீன் என்று கூறியது ஒவ்வாததே என்பது நன்கு நிறுவப்பட்டது என்க.

14. கம்பராமாயணக் குற்றங்கள் .

காஞ்சிபுரத்தில் இருந்த வைணவர் கம்பராமாயணம் போலும் ஒரு நூல் தமிழில் பிறிது இல்லை எனத் தருக்கினர் எனவும் அக்காலைச் சிவஞான முனிவர் கம்ப ராமாயணத்துள் “நாடிய பொருள் கைகூடும் எனவரும் பாடற்குப் பல குற்றங்களை நாட்டினர் எனவும் அக்- குற்றங்களுக்கு அமைதி காண இயலாத வைணவர் வருந்தித் தம்மைப்பொறுத்தருளும்படி முனிவரைவணங்கி வேண்டினர் எனவும் அதனை ஏற்ற முனிவர் தாம் கூறிய குற்றங்கள் உண்மையில் குற்றங்களாகா என்று காட்டி அப்பாட்டில் உள்ள நலங்களை எடுத்தோதி அவரை உவப்பித்தனர் எனவும் அதுவே கம்பராமாயண முதற் செய்யுள் கங்கோத்தர விருத்தி என்னும் நூலாக நிலவு- கின்றது எனவும் ஒரு கதை வழங்குகின்றது.

இக்கதையின் உண்மையை ஆய்தற்கு இஃதிடனின்றி இக்கதையால் முனிவர் சாற்றிய குற்றங்கள் பொய்யென முடிகிறது. முடிதலால் முனிவர் பொய்யுரைத்த குற்றத்துக்கு ஆட்படுகின்றார். இது துறவுக்குக் கேடு பயப்பது. இச்செயல் உண்மைக் குற்றங்களையும் குணங்களே என வழக்கிட இயலும் என்பதையும் காட்டுகின்றது முனிவரே “இனி, இச்செய்யுட்கு இலக்கண முறையான் விதி கூறி வழி அமைத்துக்கொண்டு” என்று கூறுதலும் மெய்யைப் பொய்யாகவும் பொய்யை மெய்யாகவும் இலக்கணவிதி கொண்டே செய்தல் கூடும் என்பதை உணர்த்துகின்றது. நீதி மன்றங்களில் இற்றைஞான்று நிகழ்தலும் இஃதேயாம். பணம் பெற்றுக்கொண்டு குற்றம் செய்தவனைக் குற்றமற்றவன் என்றும் குற்றமற்றவனைக் குற்றம் செய்தவன் எனவும் வழக்காடும் தொழில் துறவியர்க்கும் வேண்டுமோ? “பொய் புகல்கின்றவன் எவனோ அவன் அடியோடு கெடுகின்றான்” என்று பிரச்சன உபநிடதம் கூறுதலை எண்ணுக. முனிவர்க்கு நாக்குநீளம் என்றும் அதனால் அவரை ஆதிசேடன் அவதாரம் என்றும் கூறிக்கொள்வர். இஃது எவ்வாறாயினும் ஆதிசேடனுக்கு இரட்டை நாக்கு என்ற அளவில் இக்கதை மெய்யாகின்றது. “கதியிழக்கினும் கட்டுரையிழக்கிலேம்” என்பதன்றோ மாட்சிமைத்து!

முனிவர் மாணக்கர் என்று கூறப்படுபவர் கச்சியப்ப முனிவர், இதிலும் ஐயமுளதாதலை மீனாட்சி சுந்தரம்-பிள்ளையவர்கள் சரித்திரத்தால் அறிக. கச்சியப்பமுனிவர் விநாயக புராணம் செய்தனர். “அஃதென்ன கம்பராமாயணமா” என்று ஐயாப்பிள்ளை என்பார் இழித்துரைத்தனராம் அதுகொண்டு கச்சியப்பமுனிவர் கம்பராமாயணத்தில் வரும் முதல் ஆறு பாடல்களில் நூறு குற்றம்

காட்டினர் எனவும் அதனால் அச்சமுற்ற வைணவர் முனிவருக்குக் காசு அளித்து முனிவர் கூறிய காசுகளைய் போக்கிக் கொண்டார் எனவும் ஒருகதை வழங்குகிறது

இவ்விரு கதைகளுமே முனிவர் என்பாரை மேன்மைப் படுத்துவ அல்ல. முனிவராயினோர் வினையாடுக்காயினும் பொய்யுரைத் தல் வினைக்கிடமாகும். ஐம்பெருங்குற்றங்-களில் ஒன்றாதல் பற்றிப் பெரிதும் அஞ்சப்படவேண்டியது பொய்யே. திருவள்ளுவரும், பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றினறம் பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று” என்றே கூறிற்று இக்கதைகளால் சிவஞான முனிவரும் கச்சியப்பமுனிவரும் கம்பராமாயணத்துள்ள உண்மைக்-குற்றங்களை உணரும் வலியிலரானார் என்றும் ஆகவே பொய்க்குற்றங்களைப் புகன்றனர் என்றும் விளங்கும். புலவர் பேரரசர் ஓட்டக்கூத்தர் என்னும் எமது நூற்கண் கம்பராமாயணக் குற்றங்கள் சிலவற்றைக் காட்டியுள்ளாம். மேலும் பலவுளவேனும் அவற்றை ஈண்டுக் காட்டப்புகின் நூல் மிகவிரியும் துறவுக்கோலம் பூண்டுள்ளோர் பொய்க்குற்றங்களைச் சாற்றுதலும் எதிரி பணிந்து சென்றாலும் பணம் தந்து சென்றாலும் தாம் கூறிய குற்றங்களைத் தாமே மறுத்துரைத்தலும் கூடா-வொழுக்கங்களாகும். இவற்றை எளிய மக்கள் கைக் கொள்ளுதலே தீவினையாமெனின் துறவியர் கைக்-கொள்ளல் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ; இஃது இங்ஙனமாகவும் சிவஞானமுனிவரின் இத்தகைய செயல்-களை வியந்து பாராட்டுவாரை என்னென்பது?

15. நன்னாவலர் முகநகை

1) “ஈண்டும் அகர முதல் னகர இறுவாய் முப்பஃதும் எழுத்தெனப்படுப என்ப” என்றோதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஒதாது எழுத்தெனப்படுப அகர முதல் னகர இறுவாய் என மாறிக் கூறியது என்னையோ எனின்- நன்று வினாவினாய் அவ்வாறு ஒதுதலே மரபு ஆயினும் எழுத்து என்பது மங்கல மொழியாகலின் முதற்கண் மங்கலம் கூறுதல் மரபெனக் கருதி எழுத்தெனப் படுப அகர முதல் னகர இறுவாய் என்றார்” என்று சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்திக்கண் அருளிச் செய்துள்ளார்.

சிவஞான முனிவர் கூற்று அவர்தம் கற்பனையே அன்றித் தொல்காப்பியர் கருத்தன்று. அக்கற்பனையும் நலம் நிறைந்ததன்று. தொல்காப்பியர் அகரத்தை முன்வையாது எழுத்தை முன்வைத்தது மங்கல மொழியாதல் பற்றியாயின் அகரம் மங்கல மொழியன்றாதல் வேண்டும் அகரத்தை மங்கல மொழியன்றெனல் அறிவுடைமையாமா? திக்கெட்டும் புகழ்புர்ப்பும் திருக்குறள் “அகர முதல்” எனத் தொடங்குதல் மங்கலம் வேண்டாமை பற்றிப் போலும்! மாபாடியம் ஆக்கிய முனிவர் அகரத்தின் பெருமை யறியாதவரா யல்லவா உள்ளார்! படைப்பைக் குறிப்பதும் பிரணவத்தின் முதலுறுப்பாவதுமாகிய அகரம் மங்கல மொழியாகாமை விந்தையே! எழுத்துக்களுக்கு வாயிலாயிருப்பதே அகரமாமே! ‘அகர முதலானே’ என்பது தமிழ் மறை. “அக்கரங்களின்றும் அகர வுயிரின்றேல்” என்று சிவஞான போதந் கூறுதலே முனிவர் மறந்தாரா? மற்றும் நூல் மங்கல மொழியில் தொடங்க வேண்டுமென்பது வடவர் மரபு. அது கடைச் சங்க காலம் வரை தமிழில் கொள்ளப்பட்டிலது.

இஃதனைய வடவர் மரபுகள் நம் சிவஞானமுனிவர் போன்றார் உதவி கொண்டு தமிழின்கண் இறக்குமதியாயின. எனவே தொல்காப்பியர் எழுத்து மங்கல மொழி என்று கொண்டு அதனை முதலில் வைத்து நூல் தொடங்கினார் என்று சிவஞான முனிவர் கூறுவது உண்மையன்று என்க. இன்னும் அகரம் மங்கல மொழியன்று என்று முனிவர் சொல்லாமற் சொன்னதே மங்கலமன்றும் என்க

2) “முகர நகர னகரங்கள் மூன்றும் தமிழ் எழுத்து என்பது அறிவித்தற்கு இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டன... வடமொழியின் லகாரம் ளகாரமாகவும் உச்சரிக்கப்படுவதன்றித் தனியே ஓர் எழுத்து அன்மையின் அச்சிறப்பின்மை பற்றி இடையெழுத்தாகிய ளகாரம் முகாரத்திற்குப் பின் வைக்கப்பட்டது.” என்று சிவஞான முனிவர் தமிழெழுத்துக்களின் வைப்பு முறையை விளக்கியுள்ளார். இவ்விளக்கம் வடவெழுத்துக்களின் இயல்பு நோக்கித் தமிழெழுத்துக்கள் வைக்கப்பட்டன எனவும் அதனால் தமிழ் எழுத்துக்களின் வைப்பு முறையே பிறப்பட்டது எனவும் முனிவர் தவறாகக் கொண்ட கருத்தால் எழுந்த ஒவ்வா வுரையாகும். மேலும் தென்னை மரத்தில்தேள் கொட்டப் பனை மரத்தில் நெறிகட்டியது என்பதற்குச் சிறந்த சான்று முனிவர் ளகார வைப்பு முறைக்குக் கற்பித்த காரணமே என்க.

முகர, நகர, னகரங்கள் தமிழெழுத்து என்று முனிவர் கூறுவதே விந்தையாக வுளது, இருப்பவை யாவும் தமிழெழுத்துக்களே வடமொழி மாது வெளியே வரவேண்டுமாயின் தமிழ்(கிரந்த) ஆடையையோ, தெலுங்கு ஆடையையோ, மலையாள ஆடையையோ, தேவநாகரி ஆடையையோ வாங்கி உடுக்க வேண்டும் நிலையில்

தானே உள்ளாள்! இதனால் முந்துவது தமிழென்றும் பிந்துவது கிரந்தமென்றும் அறிக. வரிவடிவிலின்றெ-
னினும் ஒலி வடிவில் வட மொழிக்கு எழுத்துக்கள்
உளவாம் எனின் விலங்குகளுக்கும் தகுதிக்கேற்றபடி
ஒலிவடிவம் உண்டாகலின் அதனால் போந்த சிறப்பென்னை
என்க. மற்றும் எழுத்துக்களின் வைப்புமுறை வரிவடிவில்
பெறப்படுவதாகும். வடமொழிக்கு என்று தனி எழுத்-
துக்கள் இல்லை என்பது

“தாங்கள் செல்லுமிடங்களுக்குத் தக்கபடி புதிய
புதிய இலிபிகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் இயல்-
புடைய ஆரியர் தமிழ் நாட்டிற்கேற்றபடி தமிழிலி-
பியை ஒட்டிக் ‘கிரந்தம்’ என்னும் பெயரில்
புதுவதோர் இலிபி வகுத்தனர். தமிழரை வகைகரிக்கு
மாறு அவ்விலிபியில் பல நூல்கள் வரைந்தனர்.
தமிழ்ப் புலவராவார் எதற்கும் அசையாது தங்கள்
தமிழ்மொழியின் போக்கையே தழுவிச் செல்வா-
ராயினார் ”

என்று வி.கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் “தமிழ்
மொழியின் வரலாறு” என்னும் நூலில் கூறுதலாலும்
அறிக. எனவே கிரந்தத்துக்கு முற்பட்டது தமிழ் எழுத்-
துக்கள் எனவும் தமிழ் எழுத்துக்களின் வைப்பு முறையை
வடநூலொடு சார்த்திச் சிவஞான முனிவர் கூறுதல்
அறியாமையின் பரிசாம் எனவும் விளங்கும். வட
மொழியில் ளகாரமின்றாதலும் ளகாரமே ளகாரமாய்
உச்சரிக்கப் படுதலும் அம்மொழிக்கண் தங்கும் குற்றமே
யாகும். அதனை யறியாது ளகாரத்துக்குச் சிறப்பின்மை
கூறுதல் குற்றமாகும். ளகாரம் தமிழிலிருப்பது சிறப்-
பன்று என்று வரும் சிவஞான முனிவர் கூற்றைத் தன்

மானமும் நேரியவுள்ளமும் கொண்ட தமிழ் மகன் ஏற்க மாட்டான். முனிவர் வடமொழி மாயையுள் அழுந்தியுள்ளார் என்றே கருத வேண்டி யுள்ளது.

3) “வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்” எனவே இவை ஆய்ந்த பின்னர் இதுகேட்கற்பாற்று என்றுமுனிவர் கூறி வழக்கையும் செய்யுளையும் ஆராய்ந்த பின்னர்த் தொல்காப்பியம் கற்றல் வேண்டும் என்று உணர்த்தினார் பொருளிலக்கணம் தொல்காப்பியத்துள் கூறப்பட்ட-மைக்குக் காரணம் கற்பிக்க வந்த முனிவர் “இப்பொருள் பற்றிவரும் பரிபாடல், கலி, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஆற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து முதலிய செய்யுள் ஆராயப் புகுந்தார்க்கு இப்பொருள் பாகுபாடு உணராக்காற் குன்று முட்டிய குரீஇப்போல இடர்ப்பட்டுச் செய்யுள் மொழித்திறம் உணரமாட்டா-மையின் செய்யுள் மொழித்திறம் உணர்ந்து செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கு ஒருதலையான் ஓதல் வேண்டும் என்க” என்று கூறினார். எனவே கடைச்சங்க நூற்களை ஆராயுமுன்னர்த் தொல்காப்பிய உணர்ச்சி வேண்டும் என்றாராயிற்று. இது வழக்கும் செய்யுளும் ஆராய்ந்த பின்னர்த் தொல்காப்பியம் கற்க எனலை முரணுதலைக் காண்க.

4) “என்பான்” என்பதில் “படு” விகுதி தொக்கு நின்றது என்றார். இதற்கு விதி எந்தத் தமிழ் நூற்கண் உள்ளது? தொல்காப்பியமன்றோ தலைநூல்? அதில் இதற்கு விதியுளதா? அல்லது அதிலும் விதி தொக்கு நிற்கின்றதா? கோழி கூவிப் போது புலர்ந்தது என்பதன் கண் ‘வி’ விகுதி தொக்கு நின்றது என்றார். ஆயின் கோழியைக் கூவுவிப்பது யார்? விடியலை யுணர்ந்து

கோழி கூவுவது அதனியற்கை. அதைப் பிறிதொரு பொருள் கூவுவிக்க வேண்டுமென்பது என்னை? இதுவும் ஓர் இலக்கணமா? இதை வடநூலார் அந்தர்ப்பாவிதணிச் என்பாராம். வடநூலார் யாது கூறின் எமக்கு என்னை? நமிழ் நூலுடையார் இதனை எப்பெயரிட்டு ஆள்கின்றனர்? தொல்காப்பியர் ஏனையோரைப் போலன்றி வடநூற் புலமை நிரம்பியவர். ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்று போற்றப்பட்டவர். அவர் இந்த அந்தர்ப்பாவிதணிச் தமிழுக்கு உரியது என்று கண்டிருப்பேரல் அதற்குரிய நூற்பா அருளியிருப்பர். ஆயின் அந்நூற்பா யாது? நூற்பா இன்றெனில் அவ்விலக்கணம் தமிழுக்குப் புறம்பு என்று விலக்கிஞராதல் வேண்டும். எனவே சிவஞான முனிவர் அவ்விலக்கணத்தைத் தமிழுக்கு ஏற்றிட முயல்வது நலமாகாது. முனிவர் வடநூல் விதியைத் தமிழுக்கேற்றிக் குழப்புதலும் கையடனார்க்குத் தமிழைக் கையடை செய்ய முயறலும் தமிழுக்குத் தீங்கு பயப்பனவாம். கையடனார் யார்? தமிழரா? சிவனுட் செல்வரா? அவருக்கும் தமிழ் நூற்கும் யாது தொடர்பு? வடமொழி தென்மொழி என்னும் குறியே இரண்டும் இரு வேறு துருவங்கள் எனக் காட்டுகின்றனவே. முனிவர் விருப்பப்படியே போனால் தமிழிலும் சேராது வடமொழியிலும் சேராத புதிய இலக்கணமே தமிழில் தோன்றிவிடும். இங்ஙனம் வடமொழிக்கு உரிய இலக்கண விதிகளைத் தமிழுக்குக் கூட்டப் பார்க்கும் சிவஞான முனிவர் செயல் நவையுடையதே என்க.

5. தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் வரும் “முந்து நூல்கண்டு” என்பதற்கு முன்னைய நூல்கள் என்பதே பொருளாகவும் புதுமை விரும்பும் முனிவர் “நிலத்தொடு முந்து நூல் கண்டு” என்று கூட்டி “அச்செந்தமிழ்

நிலத்தொடு முற்பட்டுத் தோன்றும் நூலினை நோக்கி” என்று சொற்பொருளும் “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றும் நூல் என்றது அம்மொழிதோன்றும் காலத்து உடன் தோன்றிய நூலென அதன் தொன்மை கூறியவாறாயிற்று என்பது. எனவே அகத்தியம் என்பது பெற்றும்’ என விந்தை மிகு விளக்கமும் அருளிச் செய்தார். முனிவர் விளக்கம் இயற்சையையும் வரலாற்றையும் முரணுவதாம். மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றும் நூல் அகத்தியமெனின் புலவன்மார் சங்க மிருந்து தமிழாராய வேண்டுவதின்று. மொழியோடு இலக்கணமும் உடன் தோன்றியது என்று முனிவர் நன்னுவலர் முக நகை நாணமே மொழிந்தார். முந்து-நூல் அகத்தியம் எனல் தொல்காப்பியக் கூற்றையும் முரணும்.

அகத்தியம் ஒன்றே முந்து நூல் ஆயின் பனம்பாரனார் முந்து நூல் கண்டு என்னாது அகத்தியம் கண்டு என்று அகத்தியம் உரைத்திருப்பர். ஐந்திரத்தைக் குறிப்பிடும் அவர் அகத்தியத்தைக் குறியாது போகார் என்க. தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னர்ப் பல இலக்கணங்கள் உண்மை தொல்காப்பியத்துப் பெறப்படுகின்றது. எனவே பனம்பாரனார் அகத்தியம் கண்டு என்னாது முந்து நூல் கண்டு என்றார். தொல்காப்பியத்து ‘மூவகை யேற்றி மொழிநரும் உளரே’ எனவும் ‘நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்டவாரே’ எனவும் “யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்” எனவும் “புலனென மொழிப புலனுணர்ந்தோரே” எனவும் “நூலென மொழிப நுணங்கு மொழிப் புலவர்” எனவும் “கடிநிலையின்றே யாசிரியர்க்க” எனவும் இவை போல் வருவனவும் இலக்கண ஆசிரியன்மார் பலரிருந்தமையைக் காட்டுவனவாம்.

இக்கூறியவற்றால் தொல்காப்பியத்துக்கு முந்து நூல் அகத்தியம் ஒன்றே எனல் பிழைபடும். அகத்தியம் செந்தமிழ் நிலத்தொடு முற்பட்டுத் தோன்றும் நூல் என்பதை அறிஞர் ஏலார் என்க. பிறரை வசைபாடியே தமக்கு இசை நிறுவ முயன்ற சபாபதி நாவலர் அகத்தியம் செந்தமிழ் நிலத்தொடு முற்பட்டுத் தோன்றும் நூல் என்பதை நிறுவ எழுந்தார். தெருவிலே வேடிக்கை காட்டுபவன் பாம்புக்கும் கீரிக்கும் சண்டை நடக்கப் போகிறது என்று கூறிக் கொண்டே மக்கள் ஆர்வத்தை எழுப்பிக் காசு பறித்துக் கொண்டு பாம்புக்கும் கீரிக்கும் சண்டையை நிகழ்த்தாது கடையைக் கட்டி விடுவான். அது போலச் சபாபதி நாவலரும் முனிவர் கூற்று நுட்பப் பொருளுடையது என்று செபித்துக் கொண்டும் தல புராணமாகிய காஞ்சிப் புராணத்தைக் காலட்சேபம் செய்து கொண்டும் தாமோதரம் பிள்ளையவர்களைப் பழித்துக் கொண்டு மிருந்து சிவஞான முனிவர் கூற்றில் உள்ள நுட்பப் பொருளை விளக்காமலேயே தம் கடையைக் கட்டி விடுகின்றார். இறுதியாக அவர் சொற்றது செந்தமிழ்நிலம் என ஒன்றுண்டு என்பதும் அதன்கண் செந்தமிழும் அகத்தியமும் ஒருங்கு நிலவினவாம் என்பதுமேயாம். எந்நிலமாயினும் மொழியொடு அகத்தியம் முற்பட்டுத் தோன்றும் என்னும் ஒவ்வாத கூற்றை உறுதிப்படுத்த முயல்வது அறிஞர் செயலாகாது. சைவ சமயத்தைச் சார்ந்திருந்தும் குற்றமே செயினும் குணமெனக் கொள்ளும் சிவபிரானை வழிபாடு செய்கின்றும் என்னும் கருத்தால் சிலர் உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகுதலைக் கைக் கொள்ளாது உளர் போலும்!

இதுகாறும் கூறியவற்றால் முந்து நூல் கண்டு என்பதற்குச் சிவஞான முனிவர் அருளிய விளக்கம் குற்றப்படுவது என்பது போதரும்.

6. சிவஞான முனிவர் திரை, நுரை, அலை, தளிர், பூ, காய், கனி என்றும் போல்வன வினை முதல் பொருண்மையுணர்ந்தும் இகர விசுதி புணர்ந்து கெட்டு நின்றன என்றார். தொல்காப்பியத்து இதனை உணர்த்தும் நூற்பா உள்ளதா? இச்சொற்களில் இகர விசுதி புணர்தல் என்னை? பின்றைக் கெடுதல் என்னை? தன்னை வந்து புணர்ந்த ஆண் தேனையைப் பெண் தேனீ கொன்று விடும். அது போல இகர விசுதி ஆண் தேனீயும் இச் சொற்கள் பெண் தேனீயுடாங் கொல்லோ? இச்சொற்களில் இகர விசுதி புணர்ந்தால் திரையி, நுரையி, அலையி, தளிரி, பூயி, காயி, கனியி என்று வரும். இங்ஙனம் இவை பயிலும் இலக்கியம் யாவையோ? இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் என்னும் தமிழ் நெறியை மறத்தலான் முனிவர் இங்ஙனம் கூறுகின்றனரோ?

7. சிவஞான முனிவர் "இன்னுமவர் நல்லாகிரியருடைய வழக்கும் செய்யுளும் எனவுரை கூறினார். "வழக்கென்ப படுவதுயர்ந்தோர் மாட்டே, நிகழ்ச்சியவர் கட்டாகலான" என மரபியலுள் கூறுதலின் வழக்கெனவே உயர்ந்தோர் வழக்கு என்பதூஉம் தாமே பெறப்படுதலின் அது மிகையாமென மறுக்க" என்றார். எனவே தொல்காப்பியப் பாயிரத்துள் வரும் வழக்கு என்பதன் மெய்ப்பொருளை மாணாக்கர் மரபியலைக் சுற்ற பின்னர் உணர்தல் வேண்டும் என்றும் பாயிரத்திலேயே அதனை விளக்குதல் கூடாது என்றும் பொருள்படுகின்றது. இதனை அறிவுடையோர் ஒப்பார் என்க. எனவே முனிவரின் மறுப்புரை மறுப்பட்டு மாய்ந்ததென்க.

8. சிவஞான முனிவர் நன்னூல் விருத்தியுரையில் "ஆகிரியர் தொல்காப்பியரும் நீரும் நீரும் சேர்ந்தார்

போல நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்று நீண்டு இசைப்பதே அளபெடை என்பார்.

“குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே”

என்றார்” என்று மொழிந்தருளினார்.

“முவள பிசைத்தல் ஒரெழுத்தின்றே” என்பது தமிழ்நெறி. நெட்டெழுத்தே இரண்டு மாத்திரையினும் நீண்டு ஒலிக்கும் என்பது வடவர்நெறி. அவ்வடமொழிக் கொள்கையைத் தமிழில் நுழைக்க முயன்றவர் சமண ராகிய பவணந்தி, அவர் “இசைகெடின் மொழி முதலிடைகடை நிலைநெடில், அளபெழு மவற்றவற்றினக்- குறில் குறியே” என்று சூத்திரம் செய்தார், இஃது தமிழ் நெறியன்மையின் இலக்கணவிளக்க நூலார் நன்னூலாரை மறுத்தார். ஆனால் நன்னூலார் கூற்று தொல்காப்பி- யத்தை முரணுவதன்று என்று நிறுவ முனைந்தே சிவஞான சுவாமிகள் இங்ஙனம் சொற்றார். இதனால் தொல் காப்பி- யச்சூத்திரப் பொருளையே மாற்றவும் துணிந்தார். தொல் காப்பியச் சூத்திரம் குன்றிசை மொழிவயின் நெட்- டெழுத்தின்முன் ஒத்த குற்றெழுத்து நின்று இசை நிறைக்கும் என்றே பொருள்தரும். முனிவர் கூறுவது போல் நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற் போல நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்று நீண்டு இசைக்கும் என்ற பொருளைத் தாராது. சைவராய்ப் பிறந்தும் தொல்- காப்பியச் சூத்திரப்பொருளையே மாற்றும் அளவிற்குச் சமண மோகம் பற்றியிருத்தலும் வியப்பே. முனிவர் கூறுமாறு பொருள்தர வேண்டுமாயின் குன்றிசை மொழி வயின் நெடிலொடு புணர்ந்தாங் கிசை நிறைத் திடுமே ஒத்தகுற்றெழுத்தே என்று சூத்திரம் அமைதல் வேண்டும்.

குற்றெழுத்து தனியே நின்று இசை நிறைக்கும் என்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாதலைச் சூத்திரம் காட்டுகின்றது. எனவே நன்னூற் சூத்திரமும் சிவஞான முனிவர் விளக்கமும் தொல்காப்பிய மாறுகோளாய்த் தமிழ் நெறியை முரணி நிற்கின்றன. அன்றியும் எழுத்தெடை என்னுது அளபெடை என்றதனால் நெடிலும் குறிலும் வேறு நின்று ஒலிக்கும் என்பது பொருந்தாது என்பாராயின் அளபுடையது எழுத்தே யாகலானும் அளபு என்பது ஒன்று எழுத்தினின்றும் தனித்து நில்லாது எழுத்தைச் சார்ந்தே விளங்குதலானும் எழுத்தெடை என்னுது அளபெடை என்றது தடையாகாது என்க. ஆகுமெனின் நூலாசிரியன்மார் நெட்டெழுத்தெனவும் குற்றெழுத்தெனவும் வழங்காது சூத்திரம் செய்திருத்தல் வேண்டும் என்க.

நன்னூலார் நெடிலும் குறிலும் நீரும் நீரும் கலந்தாற்போல் ஒத்து நின்று நீண்டிசைக்கும் என்றார். அங்ஙனம் நீண்டிசைப்பது நெட்டெழுத்தேயாகலின் அது மூன்று மாத்திரை கொண்ட எழுத்தாகி நிற்கும். “மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத்தின்றே” என்னும் தொல்காப்பிய விதியை முரணிய நன்னூலார் செய்கை நெட்டெழுத்தை மூன்று மாத்திரையுடையதாக்கியது. எனவே இவ்வளபெடை நெட்டெழுத்து தனி எழுத்தாக எண்ணப்படல் வேண்டும். ஆனால் முனிவர் பெருமானே தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியில் “அளபெடை அந்நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்று இசைப்பதொன்று ஆயினும் மொழிக்காரணமாய் வேறு பொருள் தாராது இசை நிறைத்தல் மாத்திரைப் பயத்ததாய் நிற்றலின் வேறு எழுத்தென வைத்து எண்ணப்படா-தாயிற்று என்பது நுண்ணுணர்வான் ஓர்ந்து கொள்க”

என்பாராயினார். மாத்திரை மிகினும் வேறு பொருள் தந்தாலே அது வேறு எழுத்தென எண்ணப்பட வேண்டுமேல் ஸ்ரீ, ஹ, ஞா முதலிய எழுத்துக்கள் மாத்திரை நீண்டு ஸ்ரீ, ஹ, ஞா என்றாகியும் வேறு பொருள் தாராமையால் அவற்றை வேறு எழுத்துக்களாக வைத்தெண்ணுதல் கூடாது. எண்ணப்படுதலின் முனிவரின் கூற்றுபோலியுரையாகி நின்றது. முனிவர் கருத்தின்படி இரண்டு மாத்திரையுள்ள நெட்டெழுத்தோடு ஒரு மாத்திரை கொண்ட குற்றெழுத்து நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற்போல ஒத்து நின்று நீண்டிசைப்பதால், நெட்டெழுத்து தனக்குரிய இரண்டு மாத்திரையோடு ஒரு மாத்திரை கூட்டப்பெற்று மூன்று மாத்திரையாய் ஒலிக்கின்றது. ஆகவே அளபெடை நெட்டெழுத்து என ஒன்று வேறு வைத்து எண்ணப்படுதலே நேரிது என்க. அங்ஙனம் அதுவேறு எழுத்தென எண்ணப்படாதாயின் நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற்போல ஒத்து நின்று நீண்டு இசைக்கும் என்பது போலியுரையாய் விடும் என்க.

9) சிவஞான முனிவர் “எழுத்து வகையான் என்னைது மாத்திரை வகையான் தனையுமே கெடா நிலை - யாப்பழியாமை யென்றளபெடை வேண்டும்” என்றமையின் எழுத்திற்கு மாத்திரை கோடலும், அசைத்தலும், சீர் செய்தலும், தனையறுத்தலும் ஓசை பற்றியல்லது எழுத்துப் பற்றியல்ல என்க’ என்றார். ஓசை பற்றியே எழுத்துக்கு மாத்திரை கோடல் வேண்டும் என்பது பற்றியே குற்றெழுத்து ஓரளபிற்று, நெட்டெழுத்து ஈரளபிற்று என்று தொல்காப்பியர் வரையறை செய்தார். எவ்வெழுத்தையும் விருப்பம் போல் நீட்டியும் குறுக்கியும் இசைப்பது தமிழ்நெறியன்று. எனவே எழுத்துக்களே

மாத்திரை வரம்புடையன என்க. எனவே ஓசை பற்றியே அசைத்தல், சீர் செய்தல்' தனையறுத்தல் நிகழாமல்லது எழுத்துப் பற்றியன்று என்பது ஒவ்வாது என்க, எழுத்து வகையால் அசைகோடல் வேண்டும் என்பதை

‘குறிலே நெடிலே குறிவிணைக் குறில்நெடிலே
ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரும் நிரையும் என்றிசிற்பெயரே

என்று தொல்காப்பியனார் உணர்த்தியருளினார். யாப்பருங்கலத்தாரும் யாப்பருங்கலக் காரிகையாரும் இங்ஙனமே உரைத்தனர். இவ்வாறன்றி ஒரு மாத்திரை நேரசை இருமாத்திரை நிரையசை என்றார் எவருமில்ர். அவ்வாறு ரைப்பின் நேரசையாகும் நெட்டெழுத்து நிரையசையாய் எண்ணப்படலும் கூடும், அன்றியும் எழுத்துக்களை அடுத்துவரும் ஒற்றுக்களால் மாத்திரை மிகுந்தன என்று அவற்றை வேறு வைத்தெண்ணவும் வரும். அன்றியும் எழுத்துளவாயினன்றே அவற்றிற்குரிய ஓசையும் உளவாகும். எனவே எழுத்துவகையான் என்றது மாத்திரை வகையான் என்று ஆசிரியர் கூறுதல் சிவஞான முனிவர் கருதும் பொருளைத் தாராது என்க.

சிவஞான முனிவர் ஒன்றை மற்றொன்றாகப் பிறழ்வுணர்தலும் அங்ஙனம் பிறழ் உணர்ந்தவற்றையே செம்பொருள் என்றுகோடலும் அது கொண்டு பண்டை நல்லாசிரியன் மாரைப் பழித்தலும் பண்பாகக் கொண்டவராதல் இந்நூல் படிப்பவர்கட்கு நன்கு விளங்கும். இவர் தாமே ஓர் இலக்கண நூல் செய்தும் என்று புகாமைக்குத் தமிழன்னை மகிழ்வாளாயினார் என்க.

16. சிவதத்துவ விவேகம்

சிவதத்துவ விவேகம் எனப் பெயரிய நூல் ஸ்ரீமத் அப்பைய தீக்கிதரால் அருளப்பட்டது. இஃது இஞ்ஞான்று பயிற்சியி லின்றியினும் சில்லாண்டுகட்கு முன் பயின்றோர் பலரிருந்தனர். இந்நூல் ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகளாலும் எடுத்தாளப்பட்டது. சிவதத்துவ விவேக விருத்தி இன்றும் சிலரிடம் உள்ளது. 1925ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் / நவம்பர்த் திங்கள் செந்தமிழ்ச் செல்வி இதழில் “சிவாகமா நாமப்ரமாண்யப்ரலாபோ உபிமூர்க்காணம் களஹஸ்திதா: ” என்று சிவதத்துவ விவேகம் தா. முத்துக்கருப்பப் பிள்ளையால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. எனினும் இந்நூலை இற்றை நாள் கையாள்வாரில்லை என்றே சொல்லிவிடலாம். சிவபரத்துவம் விளக்கும் வடமொழியி லமைந்த இந்நூலை ஆசிரியர் மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் தமிழின் கண் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்தார்.

இஃதிங்ஙனமாகத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் “திராவிட மாபாடியகாரர் ஸ்ரீமாதவச் சிவஞான முனிவர் அருள் நூற்கட்டுரைகள்” எனப் பெயரிய நூலை 1986இல் வெளியிட்டது. அதன்கண் சிவதத்துவ விவேகம் பற்றிய ஆராய்ச்சிச் கட்டுரை ஒன்று இடம் பெற்றுள்ளது. அது கூறும் முடிபுகளைக் காண்பாம்.

1) “மாதவச் சிவஞான யோகிகள் “சிவதோத்திர மாலை” புனைந்த பணியின் உட்கிடக்கை யாது என்பதை ஆய்வு செய்யும் வகையில் இது ஒரு மொழி பெயர்ப்பு நூல் அன்று என்பது முடிவு செய்தமைக்கப் பெற்றது.

2) “சிவதத்துவ விவேகம் என்பதை யாண்டும் குறிக்காத மாதவச் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானபோத பாடியத்துள் “ஓரே இடத்தில்” ஐந்தாம் நூற்பாவிரி-வுரையில் மட்டும் குறிப்பிட்டதன் உண்மைத்தன்மை ஆராயப்பெற்று சிவதோத்திரமாலை என்பதே மாதவச் சிவஞான யோகிகளால் குறிக்கப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதும் காட்டப்பெற்றது.

3) “மேலோர் வழிச்செல்லும் அறுபான் செய்யுள் என மாதவச் சிவஞான சுவாமிகளால் குறிப்பிட்டவை யாவை என்ற அடிப்படையில் மேற்கொண்ட விளக்கங்களாக, மேலோர் எனப்பெறுபவர் பலர் என்றும் அவர்கள் நிறையுடைய மனத்தின் அமைதியால் ஆணைவழி வெளிப்பட்ட நிறைமொழிகளே அவ்வாறு சுட்டப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதும் நிறுவிக் காட்டப் பெற்றது. அவை அப்பையதீட்சிதருடையவை அல்ல என்பதும் நிறுவப்பெற்றது.

4) “எழுபது செய்யுட்களைக் கொண்ட சிவதோத்திர மாலை சாத்திர நூலாகிய சிவஞான போதத்தின் இடைநின்று அதன் இதயமாக விளங்கும் தோத்திர நூலாக ஐந்தாம் நூற்பாவை இடமாகக் கொண்டு விரிந்தது என்பதும் நிறுவப்பெற்றது.

என்றும் வேறு சிலவும் கட்டுரையாகிரியராகிய டாக்டர்.வை இரத்தினசபாபதி பி.ஓ.எல்.,எம்.ஏ.,பி.எச்.டி. அவர்கள் கூறியுள்ளார். இதனை நோக்குவோர் சிவதத்துவ விவேகம் அருளிச் செய்த அப்பையதீக்கிதரை மறைத்துச் சிவஞான முனிவரையே அதன் ஆசிரியராக்க முயற்சி நடக்கிறதோ என்று ஐயமுறுதிரார். டாக்டர் அவர்கள் மூலநூலாகிய சிவதத்துவ விவேகம் காணக்கிடைக்க

வில்லை என்று கூறிவிட்டு ஆராய்ச்சி செய்வதும் முடிபு காண்பதும் சால்பிற்றாமோ? இங்ஙனம் அவர் செய்தது யானைகண்ட குருடர் கதையையே நினைவூட்டும்.

கட்டுரையாசிரியர் சிவதத்துவ விவேகத்தை முனிவர் யாண்டும் குறித்திலர் என்றார். அதற்குக் காரணம் முனிவர்தான் கூற வேண்டும். அவர் குறியாமையால் சிவதத்துவ விவேகம் என்னும் நூல் ஒன்று இல்லை எனவும் முனிவர் ஆக்கிய நூலின் உண்மைப்பெயர் சிவதோத்திர மாலை எனவும் ஆகிவிடா. மற்றும் டாக்டரவர்கள் முனிவர் மாபாடியத்துள் ஐந்தாம் நூற்பா விரிவுரைக்கண் ஓரிடத்தில் மட்டும் சிவதத்துவ விவேகத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பது இவர் பாடியத்-தைப் படித்தவர்தாமா என்னும் ஐயத்தை எழுப்புகின்றது. இவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவத் துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றியவர் என்பதையும் விக்சிரமசிங்கபுரத்தில் நிகழும் சாத்திர வகுப்புகளுக்குத் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்பவர் என்பதையும் நினைவு கூர்தல் வேண்டும். நினைவு கூரின் உண்மையல்லாதன கூறிச் சிவஞான முனிவரே சிவதத்துவ விவேகத்தின் ஆசிரியர் என்னும் பொய்ப்புகழை நிறுவி அப்பைய தீக்கிதர் அந்நூலாசிரியர் என்பதை மறைக்கப் பார்க்கின்றனரோ என்னும் ஐயம் கட்டாயம் எழும்.

டாக்டர் முனிவர் பாடியத்துள் சிவதத்துவ விவேகத்தை ஒரே இடத்தில் மட்டும் குறித்துள்ளார். என்று கூறுதல் குற்றப்படுவதே என்பதைக் காட்டுவாம்.

1) சிவஞான போதச் சிறப்புப் பாயிரத்துக் குரைத்த பேருரையில் சிவஞான முனிவர் "இனைத்தது விரிச்

சிவாதித்த மணி தீபிகை, சிவ தத்துவ விவேகம் முதலிய நூலுடையார் சிவாக மங்கட்குப் பிராமாணியம் காட்டியவாறும் காண்க” என்றருளிச் செய்தனர். இதனால் சிவ தத்துவ விவேக முடையார் அப்பைய தீக்கிதரே என்று முனிவரே உணர்த்தல் காண்க.

2) சிவஞான போத முதற் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணப் பேருரைக்கண் “அயனை முன் படைத்திடும் “எனத் தொடங்கும் பாடலைத் தந்து” எனச் சிவதத்துவ விவேகத்திற் கூறியதனையும் ஈண்டு விரித்துக்கொள்க” என்றார் முனிவர்

3) சிவஞான போதம் ஐந்தாம் சூத்திரத்து வருதலைக் கட்டுரையாகிரியரே காட்டியுள்ளார்.

4) சிவஞான போதம் முதற்சூத்திரப் பேருரையிலே, இதுவே சுருதி, மிருதி, புராணம் இதிகாசம் எல்லாவற்றிற்கும் கருத்தென்பது சிவ தத்துவ விவேக முடையார்” குணாதீதன்” (13ம் சுலோகாம்) என்னும் சுலோகத்திற் கடாவிடைகளான் விரித்துக் காட்டியவற்றான் அறிக” என வருதலும் காண்க. இதனால் சிவதத்துவவிவேகம் என்பது ஒரு வடமொழி நூலென்பதும் அதன் 13ஆம் சுலோகம் குணாதீதன் என்பதும் அந்நூல் விருத்தியுரையுடன் கூடியது என்பதும் முனிவரின் வாய்மொழியாதலறிக.

சிவ தத்துவ விவேகம் சிவஞான போதத்துக்குச் சிவஞான முனிவர் இயற்றியுள்ள சிற்றுரையிலும் வந்துள்ளது.

இவற்றால் டாக்டரவர்கள் ஆராய்ச்சி முடிவுகள் மொய்யம்பிழந் தொழிதல் காண்க.

யாம் கட்டுரையாசிரியரைக் குறை கூறவில்லை. ஒருவர் எல்லா நூல்களையும் உணர்ந்தவராதல் இயலாது. ஆனால் கட்டுரையை வெளியிட்ட திருவாவடுதுறை ஆதீனம் தன் ஆதீன நூல்கள் பற்றித் தெளிவுடன் இருத்தல் வேண்டும். கட்டுரையாசிரியர் பிழைசெய்வரேல் ஆதீனம் அதனைக் சுட்டிக்காட்டிப் பிழைபடு கருத்தை ஆசிரியரைக் கொண்டு திருத்தம் செய்வித்தோ ஆசிரியர் இசைவுடன் ஆதீனமே திருத்தம் செய்தோ வெளியிட வேண்டும். இக் கடமையிலிருந்து வழுவுதலும் பிழைபடு கருத்துக்களைப் பரப்புதலும் சைவ ஆதீனத்துக்கு ஏற்புடையவாகா. சைவ சித்தாந்த ஆதீனம் உலக நிகழ்ச்சிகளினின்று ஒருவிச் சிவநாட்டத்திலேயே இருந்து உலகுக்கு வழிகாட்ட வேண்டுமாகலின் அறநெறியினின்று அணுவளவும் வழுவுதல் கூடாது என்க.

சைவ சமயத்தைப் பரப்ப வேண்டும் ஆதீனங்கள் சங்கர ஆசிரியரைப் போல ஒவ்வோர் ஊரிலும் எழுந்தருளி சைவ மக்களை நெறிப்படுத்தி ஒழுகுதலே கட்டாயம் செயற்பாலது. சிவ தத்துவ விவேகம் மொழி பெயர்ப்பு நூல் அன்று சிவஞான முனிவரே ஆக்கியது என்பன போன்ற அவலக் கருத்துக்களை வெளியிடுதல் கூடாது.

17. முடிப்பு நுவற்சீ

“பெரியோர் செய்த பெரும் பிழைகள்” என நிகழும் ஆராய்ச்சியின்கண் முதலாவதாக மாதவச் சிவஞான யோகிகளின் நூல்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. அந்த ஆராய்ச்சியின் முதற்பகுதியே இது. சிவஞான முனிவர் நூலாராய்ச்சியின் இரண்டாம் பகுதியும் பின்னர் வெளிவரும். அதுவும் இது போன்றே சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகிய முப்பகுதிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்யும்.

யாம் இவ்வாராய்ச்சியை மேற்கோடலை அறிந்த தூத்துக்குடி நண்பர் ஒருவர் ஒன்பது பக்கங்களில் சில செய்திகளைச் சொல்லி எம் ஆராய்ச்சியில் கூட்டிக் கொள்ளுமாறு வேண்டியுள்ளார். அவற்றுள் சில செய்திகள் பொருளியல்பு நோக்கி (அந் நண்பரை நோக்கியன்று) இந்நூற்கண் ஆராயப்பட்டன.

எத்துணைத் தேய்த்தாலும் கறுப்பு நாய் வெள்ளை நாயாகாது என்ற தெனாலிராமன் கொள்கையைக் கொண்ட ஆதினம் இவரைச் சைவ வேளாளரை ஒப்பக் கருதாதே சிவஞான முனிவரும் வருணச்சிரமப் பற்றுடையவர் என்பது அவர் நூலால் விளங்குமே! திருவாவடுதுறை ஆதினம் சிதம்பர ராமலிங்கம் பிள்ளை என்பாரைக் கொண்டு 21-11-1940 அன்று வெளிபிட்ட அறிவிப்பில் தொண்டை மண்டல வேளாளர், கார்காத்த வேளாளர், சைவச் செட்டியார், சைவ வேளாளர் என்னும் நால்வகையாரையு மன்றோ சமயக் கல்விக்கும், பிரசங்கப் பயிற்சிக்கும், (ஏன்? தமிழ்க் கல்விக்கும் கூடத்) தகுதியுடையவராக அறிவித்துள்ளது. இந்நிலையில் அவ்வாதினச் சார்பில் இவர் சைவர் என எழுந்ததும் விந்தையே! இஃது “உண்பான் தின்பான் சைவ வேளாளன் உதை படுவான் வேற்றுச் சாதியான்” என்னும் நெறி பற்றியது போலும்! ஆதின மரபுப்படி சைவரல்லாராகிய இவர் தலையீட்டை யாம் ஒருகாலும் மதியோம் என்க.

யாமே இவ்வாராய்ச்சியை முதற்கண் தொடங்கினோம். ஆதலின் இந்நூற்கண் வரும் செய்திகட்கு விளக்கம் கூறவல்ல சைவ வேளாளர் உளரேல் கூறுவாராக. அவர் தம் கூற்றுக்களும் இவ்வாராய்ச்சியின் இரண்டாம் பகுதிக்கண் ஆராயப்படும் என்க. ★

பொதியமலை மேவு குறுமுனிவ னின்று
 புதியமணம் வீச முருகுபுனை தொண்டன்
 யதிகல்புகழ் துங்க அருணகிரி சங்கம்
 ஏறிகடல் மருங்கு சமரபுரி யன்பன்
 துதிசெய வுகந்த சிரகிரியன் என்று
 சொலுமுனிகள் ஒன்று திரளுருவின் வந்து
 குதிகொள் கலைமங்கை மகிழ்புலமை விஞ்ச
 குமரகுரு தாச குருவைநினை வோமே.

(கோவை. கவியரசு. கு. நடேச கவுண்டர்)

பொதிய மலையில் வாழும் அகத்தியர், ஒதுந்தோறும்
 புதிய மணம் வீசும் திருமுருகாற்றுப்படை அருளிய
 கீரர், துறவிகள் புகழும் தூய அருண கிரிநாத
 முனிந்திரர், திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள்,
 இறைவனைப் புகழ்ந்து இன்பம் கண்ட தாயுமான
 அடிகளார் ஆகிய ஐவரும் கூடி ஒருவடிவம்
 கொண்டாலனையரும் நாமகள் போற்றும் புலமை
 யுடையவருமான பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச
 சுவாமிகளைச் சிந்திப்பாமாக

குறிப்பு : பக்கம் 87 வரி 3 இல் சிறப்புப்பாயிரத்தை என
 வருவதைச் சிறப்புப்பாயிர இலக்கணத்தை என்று
 திருத்திக் கொள்க.

கண்மணி பிரிண்டர்ஸ், மதுரை 2. பேரண் : 46842